

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

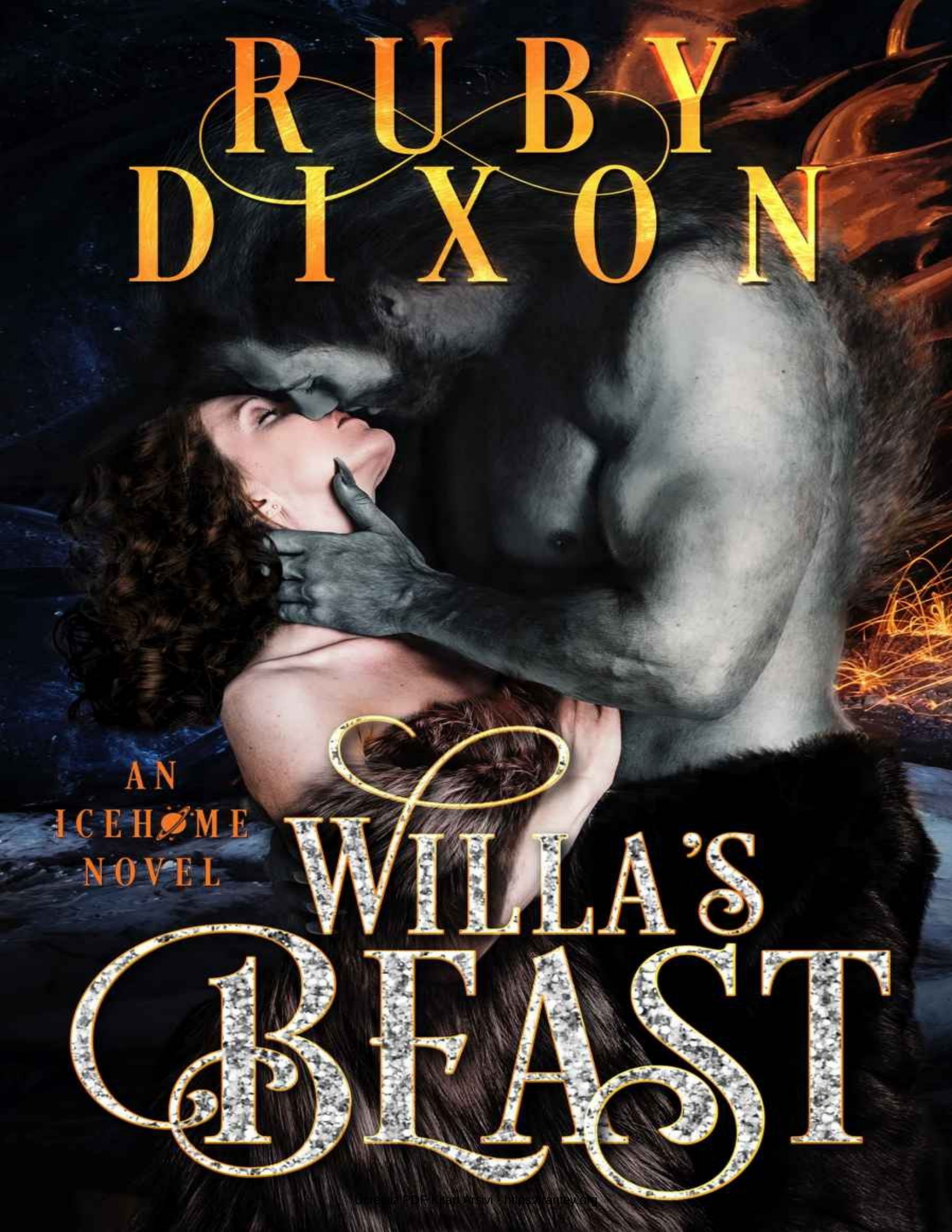
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY
DIXON

AN
ICEHÖME
NOVEL

WILLow's
BEAST

WILLA'NIN CANAVARI

ICEHOME - KİTAP 3

RUBY DIXON

WWW.RUBYDIXON.COM

WILLA'NIN CANAVARI

Canavar. Yaratık. Canavar.

Tehlikeli.

Gren hakkında bunların hepsi söylendi.

Yine de Willa buna inanmıyor. Canavarların bazen çekici paketlerde gelebileceğini biliyor. Tüm hırıltılarına ve korkutucu görünümüne rağmen ona asla zarar vermeyeceğini biliyor.

Ve Gren'i Icehome kampından uzaklaştırması gerektiğini biliyor, çünkü kimse onu bir insan olarak görmeyecek, yaklaşan herkese saldırırken değil. Bağlanıp bir hayvan gibi muamele gördüğünde değil.

Onu kurtaracak... ya da aşık olacak. Belki de ikisine de. Willa onun bir canavar olmasını umursamıyor, yeter ki onun canavarı olsun.

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafi - Sara Eirew Fotoğrafçı

Kapak Tasarımı - Kati Wilde

Edits - Aquila Editing

 Vellum ile Oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Bölüm](#)

[29 Bölüm 30](#)

[Yazarın Notu](#)

[Icehome Halkı Icehome](#)

[Serisi Ruby Dixon](#)

[Okuma Listesi Daha](#)

[Fazlasını mı](#)

[İstiyorsunuz?](#)

GREN

W Derin ve ağır bir uykudan bana bakan tanımadığım insanlarla uyandığımda, ne olduğunu biliyorum - yeni efendilere satıldım. Hep aynı hikaye, yeni yüzler, yeni yalanlar, yeni kafesler, aynı son. Vaat ettikleri her şeyin -yemek, arkadaşlık, özgürlük- elimden alınacağını biliyorum. İğneler ve tıbbi testler, kırbaçlar ve şok tasmaları olacak ve en yüksek dövüş formunda olabilmem için beslenmediğim günler olacak. Öfkeden hırlayana kadar kafesimin parmaklıklarından bana şok verecekler ve sonra öfkemi rakibimden çıkarabilmem için beni arenaya atacaklar. Sonra beni bir kez daha zorla kafesime geri çekecekler ve her şey yeniden başlayacak.

Bu yüzden tanımadığım insanlardan biri bana gülümseyip selam verdiğinde hırlıyor ve pençelerimle saldırıyorum.

Vurmuyorlar; konuşmacı kadın ve hayatım boyunca "canavar" ve "canavar" olarak adlandırılısam da, bir kadına zarar vermeyeceğim. Bu sadece korkutmak içindi ve işe yaradı. Dişi bir şeyler bağılıyor ve aniden üç erkek üzerime yığılıyor. Boğazımdaki şok tasmaının tanıdık acısını hissetmeyi bekliyorum ama yeni sahiplerim sadece beni tutup yere yatırmaya çalışıyor.

Savaşırım.

Ben hep savaşırım. Hiç işe yaramıyor, ama bir gün... bir gün yarayabilir. Bir gün özgür kalabilirim.

Ya da bir gün boynumu kırıp buna bir son verebilirler. İkisi de işe yarar.

Sözcüklerinin gevezeliğini görmezden gelerek onlara hırlıyorum. Vahşi gözlerimin önünde yüzen yüzlerden bazılarının mavi ve boynuzlu olduğunu fark etsem de, bu bilmediğim başka bir dil. Mesakkah. Başka bir beden yığının üzerine basıyor ve ben omuzlarımı sarsarak yerden kalkmaya çalışıyorum. Hırıltılarım kargo bölümünü dolduruyor, onların sözlerini bastırıyor ve kölem bana çok yaklaşan birinin eline damlıyor. Birisi bir emir veriyor.

Halatlar çıkarıldı. Daha sert dövüşüyorum, çünkü iplerin ne anlama geldiğini biliyorum - beni tutacaklar ve bana bir şeyler yapacaklar. Böğrümde, tüylü kürkümün altında eski efendilerimin eski, yaralı damgalarını taşıyorum. Eski kavgalarımın ve itaatkâr bir köle olmadığım diğer zamanlardan kalma yara izlerim var. Onlara tıslıyor ve öfkeleniyorum ve bunu yaparken bile, preslenmiş bedenlerinin kokusuna rağmen, geminin ambarında daha yeni bir koku yayılıyor.

Temiz hava.

Soğuk temiz

hava.

Dışarıya çok yakınım. Özgürlüğe.

Bu beni daha da çok mücadele etmeye itiyor. Kaslarımın protestolarını, kemiklerimdeki çığlık çığlığa acıyı görmezden gelerek, düzenli yemeklerle beslenen ve belirli bir ağırlık sınıfını sağlamak için asla aç bırakılmayan insanların güçlü elleri tarafından tutulduğum için mücadelelerimi yeniledim. Bu yeni efendilerin beni özgürlüğe bu kadar yaklaştırmaları çok zalimce.

Ona ulaşmak için öleceğim ve pençelerimi kaldırıp en yakındaki mavi yüzlünün boğazına uzanmaya çalışıyorum. Erkek bana onaylamayan ince dudaklı bir bakış atıyor, bir kelime havlıyor ve sonra kafama sert ve ağır bir şey çarpıyor.

Ben bayılmam. Başım bundan daha sert. Ama sersemlemiş durumdayım ve dövüşmeyi bıraktığımda diğerlerinin kendi aralarında tartıştıklarını duyuyorum. Daha hafif bir ses - kadın olabilir mi? Yeni sahibim? -

diğerlerinden birine kızgınlıkla bağııyor, o da sert bir tonla cevap veriyor.
Belki de onun bu şekilde

mallar zarar gördü. Aklımın başıma gelmesini bekliyorum ve aklım başıma geldiğinde karnımın üzerine çevriliyorum ve ellerim arkadan bağlanıyor. Ardından ayaklarım birbirine bağlanıyor ve sonra daha fazla ip ekleniyor.

Canavar gibi kafeslendim.

Tek gözümü yavaşça açıyorum ve kaşlarını çatarak üzerime eğilen sarı saçlı kadına bakıyorum. Elleri dizlerinin üzerinde bana bir şeyler söylüyor. Bir cevap bekliyor.

O zaman ona bir tane vereceğim. Hırlayarak dişlerimi sıkıyorum ve ona doğru tekrar hamle yapıyorum, ancak çarpık boynuzları ve yaralı bir suratı olan büyük, çirkin bir mesakkah erkeği tarafından kenara itiliyorum. Benimle dişinin arasına giriyor, ters ters bakıyor, mızrağının ucunu başımın üzerine kaldırmış uyarıyor. Bana daha önce vuran şey bu olmalı ve bir kez daha saldırırsam tekrar yapmaya hazır.

Vahşi bir sırıtişla kendimi yerden kaldırıp ona doğru fırlatıyorum. Gren asla bir cesareti geri çevirmez.

WILLA

I

Yabancıların iyiliğiyle ilgili bir söz olduğunu biliyorum, ama ambarda çıplak bir şekilde otururken, titreyen bedenime bir kürk tutarak diğerlerinin "canavarı" bastırmasını izlerken, acaba bu onların

nezaket fikri.

"Tanrım, yüzümü yiyecek sandım." Hamile sarışın kadın yuvarlak karnını tutuyor ve dramatik bir şekilde birkaç adım sendeleyerek uzaklaşıyor. Solgun ama korkmuş olmaktan çok sinirli görünüyor.

Yanında, mavi uzaylılardan biri onun üzerinde geziniyor. Uzun boylu, zayıf, sert yüzlü ve yara izleri olan, canavar adamın kafasına mızrağıyla vurmuş olan. "Liz, işte bu yüzden sana geride kalmanı söylüyorum, dostum. Bu erkeğe güven olmaz."

"Hadi canım, Sherlock," diye nefes alır Liz ve sonra sanki az önce ona hakaret etmemiş gibi kollarını onun beline dolayıp göğsüne sokulur. "Üzgünüm, bebeğim."

Büyük mavi adam ona yakın duruyor ama yüzündeki ifade bir bisküviyi bile yağlamıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor yanımdaki biri. Şaşı olan.

gözlüksüz. Etrafına bakıyor ve sonra cevap için bana bakıyor. Diğerleri dönüp merakla izliyor. Henüz kafaları saymadım ama gözlem yapıyordum - sanırım bir kızın yetenekleri varsa, yeteneklerimden biri de bu- ve "on altı" kelimesinin birkaç kez geçtiğini duydum. Burada o kadar bayan olmalı. On altı kız, ve şimdi o bölmelerdeki erkekleri serbest bırakıyorlar.

"Uyanan bir beyefendi var," diyorum onlara usulca. "Ve çok kızgın."

"O bir beyefendi değil," diye düzeltiyor bir başkası. "O adamı gördüm. Kurt adam gibi sivri dişleri ve kırmızı gözleri var." Dramatik bir şekilde titriyor.

"Kurt adam mı? Ne oluyor be?" Birisi ağlamaya başlar.

Ben sadece gözlemlerimi kendime saklıyorum. Gördüğüm kadarıyla adam sadece korkmuş ve kendini kurtarmaya çalışıyordu. Onu suçlayamam. Ben de uyandığımda korktum ve biraz daha az huysuz bir şekilde de olsa aynı şeyi yaptım.

Ama kimse beni tutup bağlamadı, sanırım ben bir kız olduğum ve o da iri bir adam olduğu için. Yine de bana doğru gelmiyor. Biraz korkutucu görünüyor, evet, ama görünüş önemli olmamalı.

"Dişleri mi var?" diye fısıldıyor bir başkası. Henüz hepsinin adını bilmiyorum ama yakında öğreneceğimi sanıyorum. Bu fısıldayan bir sarışın.

Kadınlar hariç hepsinin sivri dişleri olduğunu belirtmek istiyorum ama gıkımı bile çıkarmıyorum. Gözlemliyorum. Eğer kızgın adamın dişleri diğerlerinden biraz daha büyükse, belki de biraz kıskançlık duyuyorlardır. Düşen adamı yerde yatarken, göğsü kabarırken izliyorum. Şimdilik mücadele etmeyi bıraktı ama gözleri kırmızı yarıklar halinde ve herkesi izlediğini söyleyebilirim. Etrafını inceliyor, nerede olduğunu anlamaya çalışıyor.

Bir an için bakışları üzerimde sabitleniyor ve yoğunluğu delip geçiyor. Yine de korktuğumu belli etmemeye kararlıyım. Bu yüzden ona hafif bir gülümseme sunuyorum ve sonra göz temasını kesiyorum, belki de Dick Amca'nın pitbullarının yaptığı gibi gözlerini dikip bakmayı bir meydan okuma gibi görür diye.

Anladığım kadarıyla, korkunç görüldüğü için bağlanmış ve dövülmüş. Ben de aynı şarkıyı söyleyip dans ettim ve bana bir battaniye ve

ama ona bir köpekten daha kötü davranılıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Bu yüzden bu insanlar iyi davranıp güvende olduğumuza ve her şeyin yolunda olduğuna dair söz verirken, gülümseyip başımı sallıyorum ve kendime fazla rahat olmamamı söylüyorum.

Tabii, şimdi iyiler ama annem bir şey istediğinde iyiydi. Ve annem üç ilçenin en güzel kızıydı, bu yüzden bana kalırsa dış görünüşün hiçbir önemi yok.

Önemli olan eylemlerdir.

Sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde bu insanların ne tür eylemlerde bulunacağını bekleyip göreceğim ve sonra nasıl kaçacağıma karar vereceğim.

"BU O KADAR DA KÖTÜ DEĞİL, değil mi?" diyor yanımdaki kız, sesi yumuşak bir umut fısıltısı. Adı Tia ve iri, koyu bukleleri ve iri, koyu gözleriyle ufak tefek bir şey. Kürklerin altında yanıma sokuluyor, vücut ısınıyı paylaşılıyor, sanki onu içinde bulunduğumuz bu yeni dünyadan bir şekilde koruyabilirmişim gibi.

"İyi görünüyor," diyorum neşeyle ve onu kendime yaklaştırıyorum. Tamam, konu korkak kediler olduğunda yumuşak bir nokta var. Beni dava et. Gerçek şu ki, söylediklerimin doğru mu yanlış mı olduğunu bilmiyorum. Bu insanlar yeterince iyi görünüyorlar. Bence iyi niyetliler. Bizi beslediler ve sıcak tuttular. Bize giysi verdiler ve sanki beni ya da diğer kızları birbirlerinden ayırmak istemiyorlarmış gibi görünüyor. Konuşulan bir sürü plan var ama hiçbirisi Dünya'ya dönmekten ya da bizi eve götürmekten bahsetmiyor.

Sonsuza dek bu donmuş gezegende sıkışıp kaldık. Bu benim en sevdiğim şey olmasa da, bu haberle diğerlerinden daha iyi başa çıkabildiğimi fark ettim. Bazı kızlar sanki bu bir şeyleri değiştirecekmiş gibi bütün öğleden sonra ağlayıp sızlandılar. Lauren gibi bazıları ise lider olmaya karar verdi ve herkese karşı destekleyici ve tatlı davranarak diğerlerinin sırtını dayayabileceği biri olmak için elinden geleni yapıyor.

Bence bu gerçekten iyi bir fikir.

Ben ise henüz ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Bir yanımda gülümsemem, başımı sallamam ve bana söyleneni yapmam gerektiğini düşünüyor.

iyi kız, ve bakalım beni nereye götürecek.

Ancak güvenmemeyi erken yaşta öğrendim ve bu fikirle mücadele ediyorum. Lauren gibi olamam ve sırf bu yabancılar bana öyle söyledi diye her şeyin yolunda gideceğini varsayamam. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Yatağımı oluşturan yerdeki kürklerin içinde doğruluyorum ve esniyorum, sanki sırtımdaki bükülmeleri çözüyormuş gibi kollarımı geriyorum. Birkaç kişi bana bakıyor - büyük mavi adamların hepsi tetikte ve sanki kendimize zarar vereceğimizden endişeleniyormuş gibi bizi izliyorlar. Hayatta kalan küçük gruba bakıyorum. Kapsüllerin içinden çıkarılan yirmi kişi ve bir düzine kadar da "yardımcımız" var. Kendilerine sa-cootie ya da öyle bir şey diyorlardı ama iddia ettikleri kadar iyi değillerse kendilerine ne dediklerinin pek bir önemi olduğunu sanmıyorum. Bir kolumu başımın üzerine kaldırıp büküyorum, trisepslerimi esnetiyormuş gibi yapıyorum ve bunu yaparken etrafımda hayatta kalan arkadaşlarıma bakıyorum. Kızların çoğu yavru köpekler gibi birbirine sokulmuş ama birkaçı yalnız uyuyor. Bir tarafta, ateşin yanında oturan kızıl ikiz kardeşleri görüyorum, vücutları açık ve ateş ışığında parlıyor. Görünüşe göre çıplaklar. Grubun ortasında, büyük altın adam iki kadının arasında uyuyor. Adamın kolu oldukça sade görünümlü bir kıza sarılmış, sanırım kızın adı Veronica'ydı. Ve tabii ki Tia bana sarılıyor. Esneye esneye etrafa bakmaya devam ediyorum. Mavi adamların çoğu uyumuyor. Duvar kenarlarında takılıyorlar, kendi aralarında sessizce konuşuyorlar ve bizi izliyorlar. İki kadın -bizi uyandıran hamile kadınlar- uyuyor ve yanlarında uyuyan iri adamların da eşleri olduğunu tahmin ediyorum. Bu insanlar hakkında bir bütün olarak emin olmasam da, erkeklerin kadınlarına iyi davranıyor gibi görünmeleri hoşuma gidiyor.

Sonra onu gördüm.

Gölgelerin içinde bir çift kırmızı göz parıldıyor. İri omuzlarından ve yarılmış, karanlıkta fazla parlak kırmızı gözlerinden bunun canavar adam olduğunu anlıyorum. Mavi uzaylılardan biri kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izliyor. Canavar adam hâlâ bağlı ve rahat edemiyor. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, acaba uzanıp bir şey gördüğümü unutmalı mıyım yoksa konuşmalı mıyım diye düşünüyorum.

Tereddüt ediyorum, çünkü korkuyorum. Ama... daha önce de kapana kısılmıştım ve birinin gelip beni kurtarmasını istediğim onca zamanı düşünüyorum. Bu yüzden ayağa kalkıyorum ve Tia'nın itiraz mırıltılarını duymazdan gelerek kürklerden birini sarıyorum.

yeni kıyafetlerimin etrafında. Üzerimde birkaç kat kıyafet olsa bile hava hâlâ çok soğuk. Uyuyan bedenlerin üzerinden sessizce geçerek tutsağa ve muhafızına doğru ilerliyorum.

"Merhaba," diyorum yaklaşırken yüzümde kazanan bir gülümsemeyle. Hırlayan, bağlanmış kırmızı gözlü adama (ona adam denebilir mi?) bakıyorum ve sonra korumasına odaklanıyorum. "Ben Willa. Senin adın ne?"

Muhafız bana kibarca başını sallıyor. "Hassen. Gidip uyumalısın, Wil-lah."

"Yapacağım." Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Sadece arkadaşımızın yeterince sıcak olduğundan emin olmak istedim. Battaniyesi yok." Ve ayaklarının dibindeki bağlı adamı işaret ediyorum. "Zemin soğuk."

Hassen bana şaşkın bir bakış attı. "Kürkle kaplı. Neden battaniyeye ihtiyacı olsun ki?"

"Tanrı seni korusun," diye mırıldanıyorum tatlı tatlı. "Hava soğuk olduğu ve böyle havalara alışık olmadığı için mi?"

Göğsünü kaşıyarak düşünüyor. "Belki de onu yalnız bırakmak en iyisidir, Wil- lah."

Canavar adama bakıyorum ve alçak sesle tıslıyor, ama öncekinden daha az güçlü görünüyor. Ya yorgun ya da öyle demek istemiyor. Ben de gülümsemeye devam edip görmezden geldim ve kendime ballı sinekler yakalamam gerektiğine karar verdim. "Yani hayatın boyunca burada mı yaşadın, Hassen?" Başını sallayınca sormadan edemedim. "İnsan bir eşin var mı?" Diğerlerinin bunun hakkında konuştuğunu duydum.

-Buradaki tüm erkeklerin zaten çiftleşmiş oldukları ve bizim için bir sorun teşkil etmeyecekleri için getirildiklerini. "O burada değil mi?"

Gururla şişiniyor ve kocaman bir sırıtış yüzünü kırıştırarak onu karanlıkta neredeyse yakışıklı yapıyor. "Evet. Mah-dee'm. Bir oğlumuz var, Masan. Eve döndüler."

Battaniyeyi omuzlarıma sarıyorum ve ona gülümsüyorum. "Mah- dee ile nasıl tanıştınız?"

"Kız kardeşini çaldım." Sırıtışı hınzırlaşıyor ve ben irkilerek baktığımda gülüyor ve karda yaşayan, elleriyle konuşan insanlar ve Mah-dee'nin ona nasıl asıldığı ve onu nasıl kazandığı hakkında uzun bir hikayeye başlıyor. Karısına deliler gibi aşık olduğu çok açık ve daha önce söylediğim "çok yaşa" sözüne pişman oluyorum.

Kalbin" yorumu. O sadece kabilesi için doğru olanı yapmaya çalışan bir adam. Buna kızamam. Giydikleri derilerden, buranın evdekinden çok farklı bir toplum olduğu anlaşılıyor ve bu yüzden benim de farklı düşünmem gerekiyor.

Hassen arkadaşı hakkında konuşmaya devam ediyor ama itiraf etmeliyim ki gerçekten dikkatimi vermiyorum. Doğru yerlerde gülümsüyorum ve uygun küçük kıkırdamalar yapıyorum, ama gerçekten canavar adamı izliyorum. Ben burada durup Hassen'le konuşurken o hiç kıkırdamıyor ve eminim burnu bir şey kokluyormuş gibi seğiriyor. Titreyip titremediğini anlayamıyorum ama önemli değil. Ona bir battaniye vereceğim, lanet olsun. Hassen nihayet nefes almak için durakladığında, başımı canavar adama doğru eğiyorum. "Sence evde bir eşi var mıdır?" Konuşmayı ona doğru çevirerek soruyorum.

"O mu? Hayır." Hassen mavi çenesini ovuşturuyor. "Mardok'un dediğine göre o bir glad-hater."

Bunu sindirmeye çalışıyorum, ne demek istediğini anlayana kadar kafamda tekrarlıyorum. "Oh. Bir gladyatör mü? Bir dövüşçü mü?"

Hassen başını sallar. "Mardok daha önce onlardan bahsetmişti. Savaşmak için kullanılırlar ve sadece savaşır. Mardok, onun bir eşi olmayacağını söylüyor. Gökyüzü mağaralarından geldiği için bunu biliyor olmalı." Ve sonra tüm bunlar tamamen mantıklıymış gibi bilgece başını sallıyor.

Gökyüzü mağaraları. Doğru. Sanki bu bana çok mantıklı geliyormuş gibi davranıyorum. "Ah. Yani köle olacağı için mi burada bizimle birlikte sıkışıp kaldı?"

Hassen tekrar başını sallar.

Dudağımı ısıırıyorum, çünkü özgür kalmak için ne kadar şiddetle savaştığına bakılırsa, bunun canavar adamın ilk rodeosu olmadığına bahse girerim. "Geçmişte köle olduysa, tekrar bağlanmak onu üzmez mi sence?"

Hassen parlayan mavi gözlerini bana diyor, güler yüzlü ifadesi değişiyor. "Onu çözmeyi önermiyor musun? Kendilerini savunamayan, yumuşak, korkmuş kadınlarla dolu bir odada?"

Biz kızları tanımlamasından hoşlandığımdan emin değilim ama haklı olduğu bir nokta var. Canavar adam henüz çok arkadaş canlısı olduğunu göstermedi ve ya onun hakkında yanılıyorsam? En uysal köpek bile köşeye sıkıştığında

Muhtemelen řu anda kendini křşeye sıkıřmıř hissediyordur. Bu raundu kaybettiđimi fark ederek derin bir i çektim. "Evet, sanırım ne dűřündűđümü bilmiyorum. Yine de ona battaniyemi vermek istiyorum."

"Neden?"

"Kibarlık olsun diye mi? En azından bunu yapabiliriz, sence de öyle değil mi?"

"En azı değil," diye itiraf ediyor Hassen. "Bundan çok çok daha azını yapabiliriz."

Belli ki bu konuşma şeklini anlamıyor. Tamam o zaman. Hassen omuz silktiğinde, sormaya devam etmeyeceğime ve istediğimi yapacağıma karar veriyorum. Battaniyeyi omuzlarımdan silkiyorum ve dikkatlice canavar adama doğru ilerliyorum. Tekrar tıslıyor ve Hassen koluma uyarı niteliğinde bir el koyarak bana yakında olduğunu hatırlatıyor.

"Sorun yok şekerim," diye mırıldanıyorum, sesim olabildiğince alçak ve tatlı. Ona ağzımı kapatarak gülümsüyorum çünkü dişler saldırganlık belirtisi olabilir. Ve yavaşça, dikkatlice elimi ona uzatıyorum, avuç iim yukarı bakacak şekilde.

Yine tıslıyor ama tek yaptığı bu. Daralmış kırmızı gözleri beni izliyor ama diğerlerinin onu tuttuğu zamanki gibi öfkeli görünmüyor. O zaman öfkesini zar zor dizginliyordu. Bu sanki... yorulmuş gibi. Yenilmiş gibi. Ve bu beni üzüyor.

Elimi yavaşça göğsüme götürdüm ve kendime işaret ettim. "Merhaba, ben Willa. İngilizce biliyor musunuz? Diğerlerinin çoğu biliyor." Yanıt gelmeyince, daha basitini deniyorum. Göğsüme dokunuyorum. "Willa. Willa." Sonra hareketlerimi yavaş ve yumuşak tutarak ona işaret ediyorum.

"Zamanını boşa harcıyorsun, kadın," diye başlıyor Hassen. "O değil-"

"Gren," diye alçak ve hırıltılı bir ses geliyor, o kadar derin ki neredeyse hayal ettiđimi dűřünüyorum.

Hassen susuyor.

Gülümsüyorum. "Merhaba Gren. Senin arkadaşın olacağım, tamam mı? Sanırım ikimizin de işine yarayabilir." Ve çok dikkatli bir şekilde ilerleyip battaniyeyi omuzlarına doluyorum. Bu sefer bana tıslamadı bile. Bu küçük bir kazanç ama kabul ediyorum. Tüm o tüylerin ve hırıltıların altında bir insan var ve ben onu

herkes bunun farkına varır.

GREN

Güzel kokulu kadın battaniyesini omuzlarıma koyuyor ve konuşmaya devam ediyor. Sesi yumuşak ve tatlı, kırılgan görünüyor, kıvrımları var ve kasları çok az. O bir savaşçı değil. Beni bağlı tutan diğerleri, onlar savaşçı. Burada kadınlardan oluşan kümeden ayrı tutulan başka gladyatörler de görüyorum ama bu kızın bana neden yaklaştığını anlayamıyorum. Onun nezaketini anlamıyorum. Tek bildiğim omuzlarımda taşıdığım kürkün onun kokusunu taşıdığı ve bunun kafamı karıştırdığı. Tekrar tıslıyorum ve bu sefer büyük mavi erkek onu benden uzaklaştırıyor.

İsteksizce gidiyor, uzaklaşırken bile bana üzgün bakışlar atıyor.

Adı Willa. Ona kendi adımı verdim ve onunkini de ezberleyeceğim. Dilimde tekrar tekrar tadını alıyorum. Büyük mavi muhafız tekrar yanıma geldiğinde ona dişlerimi gösteriyorum ama onun farkında bile değilim. Hâlâ Willa'nın kokusunu içime çekiyor, battaniyeyi üzerime örterken küçük, yumuşak ellerinin omuzlarıma hızlıca dokunuşunu hatırlıyorum. Giyinik olmadığımı ve üşümüş olabileceğimi biliyordu. İyi ve nazik bir kalbi var.

Acaba tüm bu dişiler gladyatörlere ödül olarak mı verilmek isteniyor? Eğer öyleyse, ödülümü alabilmek için daha önce hiç olmadığı kadar çok dövüşeceğim.

Willa'yı istiyorum.

Geçmişte hiç kadın istememiştim. Benim aletim de diğerlerinininkiyle aynı şekilde yükselir, ama böyle şeylerin bana asla teklif edilmeyeceğini bilirdim. Şimdiye kadar karşılaştığım tek dişiler şok sopaları ve acımasız gülümsemelerle geldiler ve sikimi asla onların yüzlerinden birine değdirmezdim.

Ama Willa... O

farklı.

Şimdi bile, yerde toplanmış gölgeli formları araştırıyorum. Onun başka bir dişinin yanına yerleştiğini, sıcaklığı paylaşmak için yakınlaştığını görüyorum. Diğerlerinden daha az battaniyesi var... çünkü benimle paylaştı.

Kokusunu derin derin içime çekerek hafızama kazıyorum.

Eğer savaşmamı istiyorlarsa, artık uğruna savaşacak bir şeyim var.

GREN

Mu sabah elim ayağım acıyla karıncalanıyor ve ellerimi sessizce iplere dolayarak kimse fark etmeden bağlarımı gevşetmeye çalışıyorum. Diğerlerinin çoğu terk etmişti.

Bu bölgede, geminin derinliklerine doğru ilerliyorlar, muhtemelen yemek, içmek ve rahatlamak için. Tüm bunları yapmam gerekiyor ama bir şekilde bunun için serbest bırakılmayacağımdan şüpheleniyorum. İdare etmek zorundayım. Şu anki korumama bakıyorum - dün gecedan farklı bir koruma - ve botlarına işersem nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Şok sopalarını çıkaracak mı? Tasma mı? Daha güçlü bir şey mi? O an için buna değebilir.

Kapı açılıp Willa kargo bölümüne döndüğünde birinin botlarına işemeyi tamamen unutuyorum. Bir elinde büyük bir tas, diğerinde bir su tulumu var, üç dar basamaktan aşağı inerken ayaklarını izliyor ve sonra yere iniyor. Yanımdaki erkeğe parlak bir selam veriyor, bakışları yüzüme kayıyor.

Bu dişi zeki biri. Bana bir şey söyleyecekse beni esir alanları etkilemesi gerektiğini biliyor. Onun kıvrak zekasından etkilendim. Onunla sohbet ederken, bu bana onu incelemek için zaman veriyor.

İnsanların etrafında hiç bulunmadım. Kırılgan bir ırktır ve normalde arenalar için seçilmezler. Birinin huzuruna çağrıldığım nadir durumlarda onları efendilerimin ayaklarının dibinde evcil hayvan olarak gördüm. Çoğu zaman görmezden gelindim ya da hor görüldüm. Şimdi keşke o dişileri gördüğümde daha yakından incelemiş olsaydım, böylece bunun diğerleri gibi mi yoksa hayal ettiğim kadar farklı mı olduğunu anlayabilirdim.

Teni benimkine kıyasla soluk, beyazın alt tonları pembemsi. Cildinin her yerinde çamurla lekelenmiş gibi koyu altın kahverengi benekler var, ama onları fırçalamadığında, bunun kendi derimin gölgeli koyu grisi gibi pigmentinin bir parçası olduğunu anlıyorum. Yelesi kalın ve kıvrırcık, o da çamur renginde ve gözleri parlak ve zeki görünüyor. Yine de çok kırılgan. Kolları benimkilere kıyasla sopa gibi ve etli ve dolgun görünen tek yerleri kalçaları ve memeleri, ama onların kas olduğunu sanmıyorum. Eğer öyleyse, çok ama çok garip bir yapısı var.

Yine de Willa'nın kokusu inanılmaz. Derin derin nefes alıyorum, vücudunun miskin saflığını içime çekiyorum. Tüm insanların kendilerine has bir kokusu var ama onunkinde çok çekici bulduğum bir şey var. Yeni efendilerimiz önümüzdeki birkaç saat içinde hepimizi kafeslere ayırsa bile, onun kokusunu ve nezaketini hatırlayacağım.

Muhafıza bir şeyler söylüyor, sözleri nazik ve tatlı, sonra da gülüyor. Sesi yumuşak, gırtlaktan ve çekici geliyor ve kendi kendime homurdanıyorum, çünkü onunla birlikte gülmesini istemiyorum. Onun kahkahasını kendim için istiyorum. Ama sonra elindeki kâseyi işaret ediyor ve dizlerinin üzerine çöküp çömeliyor.

Ve sonra dikkati bana odaklandı. Willa.

Yüksek sesle konuşsam bile onun adını tadıyorum. Onu Praksiyanca selamlamak, ona cahil bir hayvan olmadığımı söylemek istiyorum. Kimse bana diğer köleler gibi okuma yazma öğretmemiş olsa da kelimeleri bildiğimi. İnsan dillerini bilmiyorum ama eminim ki bir şansımız olsaydı birbirimizle konuşabilirdik. Ama mavi erkek yakınlarda geziniyor, kaşlarını çatıyor ve benim zekâmdan haberdar olmasını istemiyorum.

Akıllı bir köle az özgürlüğe sahip olandır. Bunu erken öğrendim.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve Willa bana yaklaştığında, kaseyi uzatıyor ve sonra bağlı ellerimi işaret ederek gardiyanla konuşuyor.

Kıpırdamadan duruyorum. Beni serbest bırakmalarını istiyor. Yemek yiyormuş gibi yapıyor, kaseyi gösteriyor ve sanki *sadece yemek istiyorsun, değil mi der* gibi bana bakıyor. Ona yalan söylemekten hoşlanmasam da hızlıca başımı sallıyorum. Eğer erkek ellerimi serbest bırakırsa, ona saldıracağım ve özgürlüğüm ne kadar kısa olursa olsun, özgürlüğe giden yolda savaşacağım.

Erkek başını sallıyor ve beni beslemesi gerektiğini söylüyor. Pembe ağzının kızgın bir çizgiyle düzleşmesini ve bir şeyler söylemesini izliyorum. "Blssurhart." Sesi tatlı ama yüz ifadesini sadece ben görebiliyorum ve sanırım ona aptal diyor.

Bu dişiyi sevdim.

Acı dolu bir iç çekiş ve erkeğe sivri bir bakışla tahta bir kaşık alıyor ve bana daha da yaklaşıyor. Yemekten bir lokma alıp ağzına götürüyor ve benimki tükürükle doluyor. O zaman bunu benim önümde yemek için mi yaptı? Karnımın doymasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini biliyor mu? Son efendim zayıf ve aç olmamı isterdi, çünkü çaresiz bir köle tok bir köleden daha iyi dövüştür. En son ne zaman yemek yediğimi bilmiyorum ama yeni efendilerime yemek için yalvarmayacağım. Önce ben ölürüm.

Ben izlerken, kadın -Willa- kaşığa hafifçe üflüyor, ısı kıvrımları yukarı doğru yayılıyor. Sonra kaşığı ağzıma uzatıyor ve ondan almamı işaret ediyor.

Beni besliyor mu?

O fikrini değiştirmeden önce dişlerim kaşığın etrafına hızla kenetleniyor. Dilimde lezzet patlamaları ve yakıcı bir sıcaklık. Willa kaşığı geri çekerken bile hızlıca çiğneyerek görmezden geliyorum. Hareketlerimden ürktüğü belli, bakışları dişlerimde ve mavi sahibi kendini beğenmiş bir şeyler söylüyor. Muhtemelen onu canavar konusunda uyarıyor. Gördün mü? Ne kadar gaddar olduğuna bakın.

Ondan nefret ediyorum. Bütün mavilerden nefret ediyorum.

Willa hiçbir şey söylemiyor. Bir kaşık daha alıyor ve dikkatlice tekrar üflüyor, bu sefer daha uzun süre. Ağzıyla benim için soğuttuğunu fark ediyorum.

Kendimi yakmamı istemiyor.

Bu...birinin benim için yaptığı en nazik şey. Sanki bir tür sürü hayvanıymışım gibi kaç kez bana bir yalak dolusu artıktan fazlası sunulmadı? Yine de dikkatli bir şekilde kaşıkları alır ve nefesiyle soğutur ki yemeğin tadını çıkarabileyim. Bu sefer kaşığı bana uzattığında elinin titrediğini fark ediyorum ve çenemi kırmamaya çalışarak dikkatle kaşığı ondan alıyorum.

Beni bir canavar olarak görmesini istemiyorum. Beni Gren olarak görmesini istiyorum.

WILLA

Ne yapacağımı bilemiyorum. Diğerleriyle birlikte ateşin yanında oturuyor, dalgın dalgın göğsümü ovuyor ve içine yerleşmiş olan biti hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum. Yerliler ona khui diyor ve beni hayatta tutacak bir parazit olduğunu biliyorum. İçimde bir solucan olması biraz garip hissettiriyor, ama sanırım her şey sessiz olursa, bununla yaşayabilirim. Veronica'nın teneke çatıdaki bir kediden daha gürültülü - büyük altın adamlar rezonansa girdi ve şimdi ikisi de bir çift kazo gibi vızıldıyor ve mırıldanıyor. Veronica da deli gibi kızarıyor ama o sadece memnun görünüyor.

Benimki de herkesinki gibi sessiz. Sanırım bazı kızlar hayal kırıklığına uğruyor ama ben böyle iyiyim. Hâlâ planlarımın ne olduğunu anlamaya çalışırken, yerleşmeye ve bebekler doğurmaya hazır değilim.

Yeterince iyiler, ama Gren ne kadar uzun süre tutsak kalırsa onun için o kadar endişeleniyorum. Annemin pitbull yetiştirdiğini hatırlıyorum. Yavruların ne kadar tatlı olduklarını hatırlıyorum, küçük patileri, sıvı gözleri ve mutlu küçük kuyrukları... Ta ki Dick Amca onları ele geçirene kadar. Haftalar içinde onları porsuklardan daha acımasız hale getirdi ve artık iyi köpekler değillerdi. Onlar hırlayan, hırlayan, kırıntılar için kavga eden, vurulacaklarını düşünerek her ele saldıran korkunç, vahşi yaratıklardı. Dick Amca onları böyle istiyordu. Ringe çıktıkları anda rakiplerinin gırtlığını parçalayıp ona biraz para kazandırsınlar diye onların vahşi olmasını istiyordu.

Dick Amca'dan nefret ederdim. Şimdi hapiste olduğu için mutluyum. Annem de öyle. Daha fazla köpeğe kötü davranamazlar.

Ve ben, o zavallı köpekleri düşünmeden edemiyorum, çünkü geçmişte Gren'e kimin kötü davrandığını merak ediyorum. Kırıntılar için hırlamayı ona kim öğretti? Bugün bile, o uluyup onlara karşı savaşırken onu zapt etmek zorunda kaldılar. Tek istedikleri ona bir bit vermektir ama yine de onu öldürdüklerini düşünebilirdiniz. Onlara güvenmiyor. İpler onun üzerinde olduğu sürece asla güvenmeyecek. Bunun için onu suçlayamam.

Ama o da burada kalamaz. Diğerlerinin de haklı olduğunu biliyorum. Onun için üzülebilirim ama genç Tia'nın ya da hamile Angie'nin yanında nasıl davranacağını bilmiyorum. Marisol korkudan titrediğinde ona saldırmayacağından emin değilim.

Bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum.

"İyi hissediyor musun?" Angie bacağıyla beni dürtüyor ve dikkatle beni izliyor. "Tuhaf görünüyorsun."

Dik oturuyorum, sanki harika bir gün geçiriyormuşum gibi ona gülümsüyorum. "Çok hevesliyim. Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Oh, bu ve ş u . " Göğsümü ovuyorum. "Çoğunlukla bu konuda." Dikkat dağıtmak için birebir.

Angie kıkırdıyor, bir eli karnındaki dağın üzerinde geziniyor. "Son birkaç gündür alışmamız gereken çok şey oldu, değil mi?"

"Sadece birkaç şey," diyorum ona neşeyle. "Sanırım işler yakında yoluna girecek ve o zaman ne yapacağımıza karar verebiliriz."

Liz bize kulak misafiri olarak, "Yarın sahile gidiyoruz," diyor. Grubun içinde dolaşarak insanları kontrol ediyor. "Orada mağaralar ve çadırlar için korunaklı alanlar var. Planın ne olduğunu anlamadan önce birkaç günlüğüne geçici bir ev kuracağız."

Dalgınca başımı sallıyorum. Planın bir kısmının buradan birkaç günlük mesafede olan diğer kabileye katılmamız olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda bazı

Bunu yapmakta isteksizler. Biz bilinmeyen bir unsuruz ve bizi eşlerinden ve çocuklarından uzak tutmak istiyorlar, bunu anlıyorum. Gren'e bakıyorum, gruptan uzakta oturuyor, her zamanki gibi biri onu koruyor. Ve her zamanki gibi, kolları yırtılmış olmasına rağmen iplerle boğuşuyor. Adam ne zaman bırakacağını bilmiyor ve Vektal'ın -mavi adamların şefi- neden hepimizi eve, annemize götürmek konusunda isteksiz olduğunu anlayabiliyorum.

Bu şimdilik bana yetiyor. Ne yapacağıma karar vermedim.

Angie omzumu sıvazlayıp bir fincan çay ikram ediyor. Gemideki her şey uzay çağından kalma ve çılgınca, tıpkı az önce bana uzattığı kocaman saplı ve garip bir şekilde kavisli dipli kupa gibi. Karda ateşin önünde oturup ondan içmek ve çayımın içinde yüzen garip küçük yaprakların birinin onları yeni toplamış olmasından kaynaklandığını bilmek garip hissettiriyor. Bu eski ve yeninin bir karışımı, ama bana "eskiye" alışmam söylendi çünkü gemi biz kıyıya vardıkdan sonra uzaklaşacak.

Çayımdan bir yudum alırken Angie bana usulca, "Endişeliyim," diye itiraf ediyor.

"Ne hakkında?" Ona bir göz attım. O sessiz biri. Lauren herkese elinden geldiğince yardım etmekle meşgul, tüm kızların arasında dolaşıp onları kontrol ediyor, Marisol onun yanına yapışmış. Veronica kızarıyor ve büyük altın adamı görmezden gelmeye çalışıyor. Diğerlerinden birkaçı kafası karışmış ya da mutsuz görünüyor ama Angie genellikle "sorunlu" insanlardan biri değil. "Bebek mi?"

Bana acıyan bir bakış attı. "Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, açıkçası. Eğer düşünürsem çıldıracağım." Sertçe yutkunuyor ve yanakları solgunlaşıyor, ben de bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Angie'nin kaçırıldığında hamile olmadığı çok açık, bu yüzden bu onun için gerçek bir şok. Kendimi onun yerinde hayal etmeye çalışıyorum ve hayal bile edemiyorum. Tecavüze mi uğradı? Sahip olması gereken hafızasının büyük bir kısmı kayıp mı? Bebek insan mı? Uzaylı mı? Ne? "Gemi," diye mırıldanıyor. "Keşke ondan kurtulmak zorunda olmasaydık."

"Neden? Nasıl olsa Dünya'ya geri uçamayacağımızı söylediler." Uyandığımız anda beynimize kazınan şeylerden biri de buydu. Burası artık bizim evimiz. Artık Dünya yok. Benim için sorun yok, gerçekten. Sonbaharda yaprakların güzelleştiği Hot Springs'i özleyebilirim ama annemin paraya ihtiyacı olduğu için hapishaneden araması gibi çirkin yanlarını özlemeyeceğim.

ya da Dick Amca'nın yaşlı köpeklerinden birinin daha bir çocuğa saldırdığına dair haberleri duymayı ya da lokantada uzun saatler çalışıp annemin benim adıma açtığı kredi kartlarının tüm çekimi yutmasını. Gerçekten özleyeceğim tek şey Isaiah'ın mezarını ziyaret edebilmek olacak.

Ağabeyimi her düşündüğümde olduğu gibi gözlerim doluyor, aradan on beş yıl geçmiş olmasına rağmen. Yeni bir başlangıç yapmamı isterdi, değil mi? Kendimi karların üzerinden kaldırmamı ve bu yeni dünyaya gülümsememi, onu kollarımı açarak karşılamamı isterdi. Annem ve onun sorunları olmadan bir hayatın var, derdi bana. Tek istediğin buydu.

Belki de beni Gren'e çeken Isaiah'dır. Ona dönüp bakıyorum, umutsuzca karda debeleniyor, hâlâ iplerinden kurtulmaya çalışıyor. Isaiah kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Bunu düşünmemeye çalışsam da ben de biliyorum.

Gren'in özgür olmasını isterdi.

Gren'i çok düşünüyorum. Burada hepimizle kalamaz ama tek başına da gidemez. Herkesin güvenecek birine ihtiyacı vardır. Sanırım onun tanıdığım herkesten daha fazla birine ihtiyacı var.

"Ah. Öylesine." İç geçiriyor ve bir an için çok ama çok uzak görünüyor.

"Bebek yüzünden mi? Gemide tıbbi bir bölüm olduğu için mi?"

"Hayır. Belki de bebeği düşünmem gerekiyor ama aslında bu benim için. Son birkaç gündür her şey üst üste geldi ve kendime gemi buradayken hâlâ beklemede olduğumuzu söyleyip duruyorum. Biri beni uyandıracak ve bunların hepsi kötü bir rüya olacak. Eğer gittiye, o zaman yeni gerçekliğimi yaşamaya başlamalıyım, anlıyor musun?" Kupasını ellerinin arasına alıyor ve başını sallıyor. "Şu anda dünyalar arasında sıkışıp kalmayı tercih ederim."

"Dünyalar arasında mı?" Şaşkınlıkla onu izliyorum. Bu gerçekten garip bir şey.

Angie karlara, ateşin yanında toplanmış kızlara, koruyucularımız olan mavi adamlara bakıyor ve acaba uzaktaki dağlara mı bakıyor (ki oldukça güzeller) yoksa sadece boşluğa mı bakıyor diye merak ediyorum. "Bunların hiçbirisi gerçek gelmiyor. Birinin beni uyandırmasını bekliyorum. Bu benim bedenim değil. Bu benim kaderim değil. Sadece bekliyorum..." Omuz silkiyor ve

kupasını. "Uyanmayı bekliyorum."

Beni endişelendiriyor. Bu Lauren'in olaylara pratik yaklaşımı ya da diğerlerinin gözyaşları içindeki yaklaşımı gibi değil. Marisol'un neden saklanmak istediğini anlayabiliyorum. Ben bunu anlamıyorum. Angie çok boş. Kendinde değil. Onu suçlayamam, çünkü nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Bir gece yattı ve uzaylı bir gezegende uzaylı bir bebeğe hamile olarak uyandı. Bunu kabullenmek çok zor ama hiç de histerik değil. Orada olup olmadığını bile bilmiyorum. Hareketleri yapıyor ama sanki içinde bir şeyler tıkırdamıyor. Belki de birine bir şey söylemeliyim.

Endişeyle insan gruplarının etrafına bakıyorum. İçlerinden kime güvenebilirim? Lauren'e elbette ama şu anda titreyen Marisol'u teselli etmekle meşgul ve birkaç kişi de sanki tüm cevaplar ondaymış gibi ona bakıyor. Ona başka bir şey yüklememe gerek yok. Devi başka bir ateşten bize sempati ile bakıyor ama... Devi konuşuyor. Ve konuşuyor. Ve konuşuyor. Hassas bir konuyu gizli tutabilir mi bilmiyorum. Dışarı bakıyorum ve iki parlak kırmızı adamın bize doğru baktığını görüyorum, gözlerini Angie'ye dikmişler, yemeğe bakmadan höpürdeterek yiyorlar.

"Rezonansa girmedin, değil mi?" Ona yaklaşarak soruyorum.

"Nasıl yapabilirim?" Angie'nin ses tonunda bir kızgınlık var. "Park yerim zaten dolu."

Oh. İyi bir noktaya değindi. Yine de Angie'nin bana verdiği ilk muğlak olmayan cevap bu, bu yüzden çayımı inceliyormuş gibi yaparak onunla devam ediyorum. Mavi uzaylılardan biri yüzünde meraklı bir ifadeyle bize bakıyor. "Şey, buranın çeşniye ihtiyacı olduğunu söylemiyorum," diye başlıyorum. "Ama görünüşe göre ihtiyacınız olursa Acı Sos ve Ketçap arasında seçim yapabilirsiniz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sam bana şaşkın bir bakış attı ve ben onun karşımızda oturduğunu fark etmedim.

Ama Angie sadece kıkırdıyor, sonra da karnını tutuyor. "Beni güldürme. Üstüme işeyeceğim." Ama kıkırdamayı kesemiyor, eliyle ağzını kapatıyor. "Acı sos," diye hırıldıyor. "Ketçap!"

"Sadece çeşni isterseniz," diyorum ona. "Eminim yaban mersini dolgusunu tercih edersen ondan da biraz bulabilirsin."

Neden bahsettiğimizi anlayınca Sam'in gözleri açılıyor. "Vay canına, bu iş epey değişti." Çay bardağına doğru kıs kıs gülüyor.

Angie hala gülerek gözlerindeki yaşları siler. "Hayır... yaban mersini. Sanırım hepsi için konuşuldu," diye idare ediyor.

"Hardal?" Sam öneriyor ve hepimiz kıkırdıyoruz. "Hayır, hardal değil," diye devam ediyor. "Veronica onun şişesini kapıyor."

Sonra hepimiz gülüp ağlıyoruz, özellikle de mavi adamlardan biri -sanırım Aehako- gelip bize aç olup olmadığımızı sorduğunda. Tek yaptığımız ulumak olunca gidiyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Tia oturup neden bahsettiğimizi öğrenmek isterken ve Sam ona doğru eğilip fısıldarken bile gülmek iyi hissettiriyor.

Angie nefesini tuttuğunda utangaç bir sesle bana "Sanırım biberden hoşlanıyorsun," diye fısıldıyor.

"Hmm?"

"Karabiber," diye mırıldanıyor ve beni şaşırtarak bana göz kırpmıyor.

Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. Karabiber Gren olmalı, her ne kadar kürkü siyahtan çok koyu gri olsa da. Başka biri olamaz.

"Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda seni izliyor," diye mırıldanıyor Angie, çayını bardağında döndürüyormuş gibi yaparak. "Ve senin de onunla ilgilenmeye çalıştığını biliyorum."

Belki de Angie düşündüğüm kadar kendinde değildir. "Bir arkadaşına ihtiyacı var. Belki birine güvenebilirse sakinleşir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Endişeyle bana bakıyor. "Sahip olabileceği her türlü güvenin çoktan yok olduğunu tahmin ediyorum."

Haklı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ona yaklaşıp eğildim. "Ona yardım etmek istiyorum."

"O zaman ona yardım et." Bakışları doğrudan. "Size katılmayı teklif ederdim ama şimdi iki kişilik düşünmem gerekiyor." Ve gülümsemesi o kadar hüzünlü ve melankolik ki içimi acıtıyor.

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Ben... Ben de onunla birlikte gidebilirim. Bu insanlar

İyi niyetli olduklarını düşünüyorum ama o burada kalamaz."

"Ve onun yalnız gitmesini istemiyorsun," diye mırıldanıyor, anlayışla. "İyi bir kalbin var, Willa."

Başımı salladım. "Sadece doğru olanı yapmak istiyorum." Kaç kez birinin benim için aynı şeyi yapmasını dilemişim ve bu hiç gerçekleşmemişti? Ama onu rahatlatmak için Angie'nin elini sıkıyorum. "Ama bugün değil."

Angie iç geçirir. "Hayır, bugün yeni bir pantolon bulmama yardım etmeni istiyorum. Kıkırdayarak kendimi bir su birikintisinin içine attım."

Ve sonra ikimiz de tekrar kıkırdıyoruz, çünkü gülmek iyi hissettiriyor.

WILLA

W

Sahile vardığımızda gitme vaktinin geldiğini fark ettim.

Sahil berbat olduğundan değil. Vahşi, çılgın ve

Bir korku filminden fırlamış gibi, ama açık ve taze ve sanırım onu sevmeyi öğrenebilirim, tıpkı annem ve Dick Amca'dan milyonlarca mil uzakta olduğu için bu kış gezegenini sevmeyi öğrenebileceğim gibi. Şu anda sahildeyiz ve herkes milyonlarca şeyle meşgul gibi görünüyor. Sığ suda dururken bile gemiyi parçalara ayıran insanlar var, uzun bir rıhtım kıyıya giden yürüyüş yolu olarak hizmet ediyor. Sığ sularda ağlar ve mızraklarla yiyecek avlayan insanlar var. Çadır kuran ve ev yapmak için küçük mağaraları temizleyen insanlar var. Hamile Angie bile ateşin başında, Harlow'un gözetiminde güveç yapıyor.

Herkes meşgul ve ben de meşgul görüldüğüm sürece kimse beni fark etmiyor.

Bu yüzden kampta sessizce dolaşıp Harlow bakmıyorken kaptığım bir çantaya bir şeyler koyuyorum. Bir su tulumu, sıkıca sarılmış bir kürk, bir kemik bıçak ve birkaç kemik olta kancası ve sicim alıyorum. Birinin ateşin yanına bıraktığı bir kupayı aşırıyorum ve ne zaman biri yanımda çok uzun süre duraklasa, gerçekten meşgul gibi davranıp yardıma ihtiyacı olan birini söylüyorum. Mardok'un soyunmak için yardıma ihtiyacı var

Lauren'a söyledim. Angie'nin yemek konusunda yardıma ihtiyacı olabilir, Tia ve Bridget'e söylüyorum. Sam ve Nadine'e Cashol'un çadırlar için bir çift ele daha ihtiyacı olduğunu söylüyorum. Kısaca her şeyden haberdarım gibi konuşuyorum ve insanlar yardıma koşuyor, böylece ben de bir hırsız gibi kampta sinsice dolaşmaya başlıyorum.

Kendime bunun gerekli olduğunu söylüyorum. Kolayca değiştirilemeyecek hiçbir şeyi almayacağım. Sadece Gren ve benim doğru adımlarla başlayabilmemiz için malzemeye ihtiyacım var.

Etrafta dolaşırken Gren'e ve onu esir alanlara göz kulak oluyorum. Zavallı Gren hâlâ bağlı tutuluyor. Sanırım dün gece bir noktada onu serbest bırakmaya çalıştılar, böylece etrafta dolaşabildi, çünkü sa-khui'lerden birkaçı çiziklerle kaplı. Ona doğru baktıklarında kaşlarını çatıyorlar. Ne bekliyorlardı ki? Birinin kafasına tükürüp yağmur yağdığını söyleyemezsiniz, tıpkı bir adamı esir gibi bağlı tutup iyi arkadaşı olmayı bekleyemeyeceğiniz gibi.

Gren'in bana saldıracağını sanmıyorum. Ona yardım etmeye çalıştığımı biliyor. Dün gece diğerleri ateşin etrafında hikayelerini paylaşıırken onu tekrar besledim. Hassen yine nöbetteydi, ben de onunla biraz sohbet ettim, gerçekten güzeldi, sonra zavallı Gren'i besledim ve ona biraz su verdim. Gözleri artık mavi mavi parlıyor, tıpkı benimkiler gibi, ama eskisi kadar yoğunlar ve onu özgürlüğüne kavuşturacağıma dair sessizce söz verdim.

Bugün, kampın kenarında, kayalıkların karlara doğru ilerlemeden önce bir grup dar taş vadiye ayrıldığı yerin yakınında. Sahilin kenarındaki kayalıklar biraz bal peteğine benziyor sanırım. Bazıları mağaralarla dolu, bazıları ise çıkmaz sokak, ama gizlice kaçarken saklanmak için harika bir yer olacak. Kayalardan birinin yanına atılmış bir tunik -bir erkek tuniği- fark ediyorum ve onu sinsice şişkin çantama tıkıştırıyorum. Kızıl adamlardan biri yine kumsalda çırılçıplak. Sanırım onun geldiği yerde pantolonu pek sevmiyorlar ve bu benim işime geliyor. Gren'in tuniğine ihtiyacı olabilir.

"Willa," diye sesleniyor Angie, tam çantama yerleştirmeyi bitirdiğimde ve ben hareketsiz kalıyorum. Yakalandım mı?

Doğruluyorum ve yakacak odun için birkaç çubuk topluyormuş gibi yapıyorum, sonra da onları sanki sadece bu amaç için kullanılıyormuş gibi çantama tıkıştırıyorum. "N'aber, Angie?"

Beni ateşe doğru el sallıyor ve Tia'nın başını ateşe yaklaştırdığını fark ediyorum.

Harlow'un ki, özellikle sert bir kemik parçasından bir parça et kesmenin doğru yolunu gösterirken. Yine de Angie'nin gülümsemesi sakın ve rahattı ve ben koşarak yanına gittiğimde (kumsalın çakıllı kumunda ve ayaklarımda kürklü botlarla kolay bir iş değil) gülümsemesi daha da genişledi.

"Bunu öğle yemeği için Pashov'a götürebilir misin?" Diye soruyor ve elime şişkin bir çuval tutuşturuyor.

Yemek. Çok fazla yiyecek. Aslında, buraya geldiğimizden beri diyetimizin temelini oluşturan iz tayınları - alışması biraz zaman alan etli bir tür granola - ve bir kişinin bir öğünde yiyebileceğinden çok daha fazlası.

"Bunu ona götürebilirsen çok memnun olurum," diye vurguluyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor.

Pashov'un kim olduğunu düşünmek için beynimi zorluyorum ve sonra hatırlıyorum. Tek boynuzu olan oydu.

Şu anda Gren'i koruyan kişi o. Bize erzak veriyor. Elini

sıkıyorum, son derece minnettarım. "Teşekkür ederim, Angie."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor ve tencereyi karıştırmak için dönüyor. "Ve eğer soran olursa, seni görmedim." Eliyle gitmemi işaret eden küçük bir jest yapıyor.

Ateşin başındaki diğerlerine bakıyorum ama hiç dikkat etmiyorlar. Bunu neden yapmak zorunda olduğumu anladığı için Angie'ye sarılmak istiyorum ama zaman yok. Uzaklaşmalı ve Gren'i özgür bırakmalıyım.

Isaiah bunu onayladı.

Keseyi çantama sokup uzaklaşıyorum. Sahilde aceleyle kayalıklara doğru ilerliyorum, çantamı omzuma atıyorum. Meşgulumuşum gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum ve bir anlık tereddütten sonra birkaç parça odun alıp ateş için sahilden moloz topluyormuş gibi yapıyorum. Diğerleri dünyanın başka yerlerinde odunun az olduğunu söylese de nedense sahilde bir ton odun var ama şu anda bunu çok fazla düşünemiyorum. Yapacak işlerim var.

Sahilde Pashov'un bulunduğu yere doğru ilerlerken inanılmaz gergin hissediyorum.

Gardiyan Gren. Onlardan yüz metre kadar uzaktayım. Pashov bir kez bana doğru bakıyor, ben de gülümseyip el sallıyorum, sonra da başka bir odun parçası alıyorum. O da el sallıyor, sonra dönüp okyanusa bakıyor, sırtı bana dönük. Belli ki bir tehdit ya da sorun değilim, bu yüzden görmezden gelindim.

Korkuyorum tabii ki. Ya bunu başaramazsam? Ya bir şey olursa ve onlar benimle ne yapacaklarını bulana kadar Gren'in yanında iplerle bağlı olan ben olursam? Bu düşünce beni soğuk terler dökmeye itiyor ama planlarımı değiştirmek için artık çok geç. Gren başını kaldırıyor ve gözlerinin tanıma ile parladığını görüyorum. Ben kumsalda ilerlerken sessizce beni izliyor. Yine de daha fazla odun toplamak yerine, kucak dolusu odunumu dikkatlice, azar azar atıyorum.

Pashov ve Gren'e yirmi adım yaklaştığımda bir planım olmadığını fark ediyorum, gerçekten yok. Dikkatini dağıtıp Gren'i serbest bırakmak mı? Elbette. Ama tehlikeli olarak tanımladıkları bir adamı korumakla görevlendirilmiş birinin dikkatini nasıl dağıtabilirim? Sahilde biri bağılıyor ve bir çığlık duyuluyor. Ben izlerken Pashov'un omuzları geriliyor ve mızrağını sıkıca kavırıyor ama yerinden ayrılmıyor.

Gren sadece beni izliyor.

Bir an sonra kahkahalar duyuluyor ve uzaktan Hannah'nın, biri onu ölü bir yengeç şeyiyle kovalarken hışımla uzaklaştığını görebiliyorum. Çığlık önemsizdi ama bana çok şey anlatıyor - Paşov dikkati dağılsa da görev yerini terk etmeyecek.

Bu bir sorun.

Kısa bir mesafe ötedeki bir kayalığın arkasına geçip onları izliyorum. Gren gözlerini yere indirmiş ama beni görebildiğini biliyorum. Bağlarına karşı mücadele etmeyi bir kez olsun bıraktı ve tamamen hareketsiz duruyor. Pashov sorununu çözmeye çalışırken bir parmağımı dudaklarıma götürüp sessizliği işaret ediyorum.

Filmlerde bunu nasıl hallediyorlar? Baştan çıkarma ve sonra kasıklara bir diz? İçten içe ürperiyorum. İğrenç, hayır. Evli bir adam ve iyi birine benziyor. Hepsi öyle... Gren olmadığın sürece yani. Baştan çıkarma değil, diyorum kendime. Düşünmeye devam et.

Tereddüt ediyorum, sonra kısa bir mesafe uzağa bir taş atıyorum. Kumsalda süzülüp dikkatini dağıtmak niyetindeydim ama taş saklandığım yere çok yakın olan bir uçuruma çarpıyor ve sırtıma bir hedef tahtası çiziyor. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Pashov bunun için arkasını döndü. Kaşlarını çatıyor, tereddüt ediyor ve sonra saklandığım yere doğru ilerlemeye başlıyor. Bir nefes içinde beni bulacak ve neden Gren'in yanında erzak dolu bir çantayla saklandığımı öğrenmek isteyecek. Şansımı mahvettim.

Gren'in şansı. Ezici bir hayal kırıklığı içimde alevlendi.

Bir saniye sonra Gren hırlıyor ve kendini Pashov'un alt bacaklarına doğru fırlatıyor. Onlara çarpıyor ve elleri arkadan bağlı olmasına rağmen Pashov'u yüzüstü kuma düşürmeyi başarıyor. İri mavi avcı öne doğru göbek atıyor, kafası neredeyse ayaklarımın dibinde.

Ve sonra bir kaya gördüm. İki elle kavranacak kadar büyük ve birini bayıltacak kadar ağır.

Onu yakaladım ve düşünmeden Pashov'un kafasının arkasına indirdim.

Avcı hareketsiz, kumda yatıyor. Siyah saçlarından kan akıyor ve o kadar hareketsiz ki onu öldürdüğümü anlıyorum. Dehşete kapılmış bir hıçkırık boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor ama sessiz kalmaya kararlı bir şekilde elimi ısıırıyorum. Karısını, evdeki bebeğini ya da hepimize karşı ne kadar nazik olduğunu düşünmeyeceğim. Düşünemem. Düşünemem.

Gren'e bakıyorum, yan yatmış, iplerin arasında şiddetle dönüyor, kurtulmaya çalışıyor. Dişlerini açmış, kılıç dişine benzeyen devasa dişleri sanki iplerini kemirmek ve çok yakınında duran özgürlüğü almak istiyormuş gibi ortaya çıkmış.

Doğru. Odaklanmam lazım.

Ona doğru ilerliyorum ve çantamdaki küçük şeyl bıçağını çıkarıyorum. Kaskatı kesiliyor ve gözleri kısık bir şekilde beklerken bakışları yüzüme kayıyor.

"Gren," diyorum usulca, sonra göğsüme dokunuyorum. "Ben senin arkadaşınım, tamam mı?" Ve yavaş, dikkatli hareketlerle ona uzanıyorum. Bir elimle tüylü koluna dokunuyorum ve ne kadar yumuşak olduğunu hissedince şaşırıyorum. Kürkünün kaba olacağını düşünmüştüm ama

En yumuşak tüy gibi.

Dokunduğumda tamamen hareketsiz kalıyor.

"Arkadaş," diye fısıldıyorum tekrar, elimi kolundan iplere doğru götürüyorum. "Arkadaş. Willa arkadaş, Gren arkadaş."

Bir süre sonra alçak sesle "Arkadaş," diye homurdandı. "Willa... arkadaş."

Umarım bunun ne anlama geldiğinin farkındadır. "Gren dostum," diye mırıldanıyorum tekrar ve parmaklarım iplerin üzerinde geziniyor. İpleri o kadar sert bükmüş ki kan yapış yapış olmuş ve bileklerinin ne kadar acımış olabileceğini hayal ederek içten içe irkiliyorum. Bıçağın kenarını ipin üzerinde gezdiriyorum ve sonra kesmeye başlıyorum. "Seni özgür bırakacağım dostum."

"Willa. Dostum," diyor tekrar ve son ip de kesilip çözülüp elleri birbirinden ayrılınca kısık bir inilti kopuyor.

Tereddüt ediyorum, nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum, yarı yarıya bana sırt çevirmesini bekliyorum. Ama bana bir kez daha bakıyor ve ben de ayak bileklerindeki ipe uzanıp dikkatlice kesiyorum.

Serbest kaldığında ayağa kalkıyor ve biraz sendeliyor, sonra düzeliyor. Yani, olabildiğince düzeliyor. Omuzları hâlâ hafifçe kıvrık, kalın kolları sanki bir dövüş bekliyormuş gibi dışa doğru gergin. Beni dikkatle izliyor, ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Yüzümde donan gözyaşlarımı siliyorum ve bıçağı kaldırıp çantama atıyorum. Çaldığım tuniği çıkarıp ona sunuyorum.

Şaşırmış görünüyor, sonra başını sallıyor. Elimi tutuyor ve ben irkilerek sarsılıyorum ama elimi sadece kürklü omzuna koyarak oldukça sıcak olduğunu gösteriyor.

Yüzüm kızarıyor, çünkü ondan korkmuş gibi davranan bir aptalım. "Gren arkadaşım," diyorum ona usulca, ürkekliğim için bir özür olarak. "Ben bir pisliğim."

"Willa arkadaşım," diyor, o derin, hırıltılı sesini duymak çok şaşırtıcı.

Tüylerini bir köpeği tırmalar gibi tırmalıyorum ve sonra kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü o bir insan, evcil hayvan değil. Bunun yerine çantamı omzuma atarak onu garip bir şekilde okşuyorum. "Önce buradan çıkalım, sonra seni alırız."

Bir şeyler yiyip içelim ve sonra ne yapacağımıza karar verelim, tamam mı?"

O her zamanki dikkatli, dar gözlü ifadesiyle bana bakıyor, bekliyor. Hâlâ neyin peşinde olduğumu bilmiyor.

Pashov'un yere düşmüş bedenine bakıyorum ve yanına diz çöküp mızrağı elinden alırken bile kalbim acıyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum ona.

Mavi uzaylı ağır ağır inliyor ama ayağa kalkmıyor.

Bir nefes çekiyorum ve mızrağı tutarak ayağa kalkıyorum. O yaşıyor! Heyecanlandım ve dehşete kapıldım. Eğer uyanırsa, her şey biter.

Gren boğazından kısık sesle hırlamaya başlıyor ve hemen önüme geçiyor. Pençelerini uzatıyor, omuzları kamburlaşıyor ve ayaklarımızın dibindeki baygın adama saldırmaya hazırmış gibi görünüyor.

"Hayır," diyorum ve onu durdurmak için koluna uzanıyorum. Sonra tereddütle geri çekiliyorum. Gren'in ne kadar dokunmaya izin vereceğinden emin değilim.

Ama bana tıslamıyor ve saldırmıyor. Geri çekiliyor, sonra beni izliyor, bekliyor.

Elini elime alıp uzaktaki tepeleri gösteriyorum. "Biz gidiyoruz."

GRENN

Sanki uyanacakmışım ve tüm bunlar bir rüya olacakmış gibi hissediyorum.

İnsan dişi bana kendi iradesiyle dokunuyor. Gergin, doğru, ama içinde korku kokusu yok ve karlı tepelere doğru, diğerlerinden uzaklaştıkça gerginliği azalıyor.

Bir süre elimi tutuyor ve sonra yürümek için mızrağa yaslanıyor. Arkasına döndüğüne dair hiçbir işaret vermiyor, uzaktaki tepeleri tarıyor ve endişeyle arkasına bakmadan önce birini işaret ediyor.

Benimle birlikte kaçtığını fark etmem biraz zaman aldı. Fark etmek çok inanılmaz.

Ondan önce hiç kimse bana nezaketle dokunmamıştı. Bu insanlar ona iyi davrandılar. Onların kıyafetlerini giyiyor, yemeklerini kokluyor ve onunla konuştuklarında diğer dişiler kadar tatlı ve mutlu gülümsüyordu.

Ama benimle birlikte tepelere kaçmak için hepsini terk etti, bir yarattık.

Kalbim hain bir sevinç ve özlemle doluyor. *Fraaaaand*, dedi garip diliyle, beni işaret ederek. İplerimi çözdüğünde, bunun benim tarafımda olduğu anlamına geldiğini anladım. Benimle olduğunu. Beni diğerlerinden üstün tutuyor.

Bunun bir tür tuzak olduğundan endişe etmekten kendimi alamıyorum.

Dişiler benim gibi laboratuvar mutantlarına, rakibimin boğazını ne kadar sürede parçalayacağıma dair bahis oynamak dışında bakmazlar.

Ne kadar uzağa gidersek, benimle kalmak istediğini o kadar çok anlamaya başlıyorum. Onlardan birlikte kaçıyoruz. Kumsalı geride bırakıyoruz ve bunu yaparken kar daha da derinleşiyor ve her adımda ayakları batıyor. Nefes nefese kalıyor, ilerlemeye çalışırken nefesi bir sis gibi dışarı çıkıyor. Omzundaki çanta sürüklenmeye başlıyor ve ona doğru uzandığımda, irkilerek bir çığlık atıyor. Sonra yüzü kızarıyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Gren arkadaşım."

Bana ne anlatmaya çalıştığını biliyorum. Onu korkuttuğum için utanıyor. Yine de bunu anlıyorum. Çantayı onun küçük omzundan alıp kendi omzuma atıyorum ve o da bana minnettar bir bakış atıp tekrar kolumun tüylerine dokunuyor.

Sadece o küçük dokunuş bile belimi sıkmaya yetiyor. Bir dişiyi istemek böyle bir şey demek ki. Geçmişte bilimin bildiği her ilacın bana pompalandığını biliyorum -adrenalin artırıcılar, kas kütlemini artıracak steroidler, dayanıklılık artırıcılar ve canavar dövüşçülerinde artırmak istedikleri tüm özellikleri güçlendirecek çeşitli enjekte edilebilir kokteyller.

O kokteyllerin içinde uyarılmayı engelleyen ilaçlar olduğunu biliyorum. Benim aletim de diğerleri kadar iyi çalışıyor, sanırım, ama hiç tepki vermedi.

Şimdi tepki veriyor. Kürkümden çıktığını hissedebiliyorum, kafası o küçük dokunuşla ihtiyaçla sızıyor. Onu karın içine itmek, kalçalarını ayırmak ve içine gömülmek, her zaman istediğim şeyi talep etmek hiçbir şey olmazdı. Almak için.

Ama o zaman bana gülümsemeyecek ve bana fraaand demeyecekti ve ben bunu istiyorum, bu yüzden sikimin sert acısını görmezden geliyorum. Belki daha sonra bu konuda bir şeyler yapabilirim.

"Praksiyaca konuşabiliyor musun, dişi?" Nefes nefese bir adım daha atmaya çalışıp beline kadar kara battığında soruyorum. Bir elimi koluna koyup ilerlemesine yardım ediyorum, umarım onun yakınlığından acı duyan yanlarımı fark etmez. "Bildiğim tek dil bu."

Dönüp bana bakıyor, sonra o akıcı, ağır diliyle bir şeyler geveliyor. Eliyle sahili ve ardından dağları işaret ediyor ve ben sözlerini anlamasam da mesaj açık. Kaçıyor. Uzaklaşana kadar duramayız.

Praksiyanca bilmediği açık, yoksa bana böyle cevap verirdi.

Willa da yorgun. Adımları, geçtiğimiz her sürüklenmede daha da zorlaşıyor ve köle tacirlerinin kampının koku menziline zar zor çıktık. Peşimizden gelirlerse bizi bulabilirler. Yine de içinde daha fazla şey olduğunu sanmıyorum. O bir insan ve kırılğan. Bizi bulamayacakları kadar uzakta bir sığınağa ya da kolayca savunabileceğimiz bir yere ihtiyacımız var.

Bu daha olası görünüyor.

Bir dahaki sefere adımları derine battığında ve sendelediğinde, bir kolumu beline doluyorum. Bağırıyor ama sonra ona yardım etmeye çalıştığım belli olunca bana yapışıyor ve kolları boynuma dolanıyor, nefesi boğazımdaki kürke fısıldıyor.

Sikim tekrar uzuyor, rüzgâra doğru saplanıyor.

Bana tutunurken bile bir şeyler mırıldanıyor ve ben ilerlerken ağırlığını yanıma alarak onu çekiyorum. Ona, silahsız, erzaksız ve bir düzine düşmanla tehlikeli bir vahşi doğaya bırakıldığım birçok hayatta kalma arenasına katlandığımı söylemek istiyorum. Her seferinde galip geldim. Geliştirmelerim sayesinde çoğu kişiden daha iyi koku alabiliyorum. Birinin ne zaman geleceğini bilirim, böylece onlardan kaçabilirim. Ağaçlara ya da bu çorak yerde olduğu gibi dağlara tırmanabilirim.

Onu güvende tutabilirim.

Ama bunların hiçbirini ona söyleyemiyorum çünkü beni anlamayacak, bu yüzden sessiz kalıp ileriye doğru dalıyorum. Kar bazı bölgelerde derinleşiyor, hâlâ çıkmakta olan sikimi acıtıyor ve sonunda solup kürkümün altına geri çekiliyor. Kürküme tutunan dişiyi görmezden geliyorum ve etrafıma odaklanıyorum. Bu dünyada bana tanıdık gelen pek çok koku var - kükürt kokusu ve bana bir kaplıcayı anlatan akan suyun uzaktan gelen sesi. Kaçındığım bir patikadan geçen kedigillerin kokusu. Kar. Hafif, keskin bir koku taşıyan ve kalın kar örtüsüne rağmen büyümeyi başaran bitkiler. Başka bir hayvanın ağır, küflü kokusu.

Ve daha uzaklara, tepelere doğru, eski kamp ateşlerinin ve küllerin kokusu ve mesakkah ayaklarının çok eski kokusu.

Kar ve daha fazla kardan başka bir şey görmeden, kalın kar tabakasında ilerlemeye devam edersem muhtemelen tüm günümü alacak olan uzak, sarp kayalıkları görerek dışarı doğru yöneliyorum. Önemli değil; varış noktamız orası olacak. Burada kokular daha az güçlü, bu da cesaret verici, ancak kedigillerin kokusu hala var.

Kedigillerle başa çıkabilirim. Kaçınmak istediğim köleler.

Uzun bir yürüyüş için yerleşiyorum. Willa'nın ağırlığı yanıma hiç gelmiyor ve ara sıra aşağı inmek istediğini belirten protestolar yapıyor. Bu protestoları görmezden geliyorum. Yürümeyi ben yaparsam çok daha iyi zaman geçireceğimizi biliyorum. Bunu yapmak için isteği olabilir ama gücü yok. Bu yüzden gözlerimi uzaktaki kayalıklardan ayırmıyorum, duyularım takipçilere karşı tetikte.

Yürürken bile Willa'ya odaklanmaktan kendimi alamıyorum. Yumuşak kokusu burun deliklerimi dolduruyor, korku kokusu gitmiş. Onun yerine geriye kalan tek şey vücudundan yayılan hoş bir misk ve giydiği deri kıyafetlerin kokusu. Saçları omzuma değen hoş kokulu bir buluta dönüşüyor ve ara sıra benimkine karışan nefesi sikimin acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oluyor. Meme uçlarının yan tarafıma değdiğini, parmaklarının kürkümü kavradığını, kalçalarının kalçama yapıştığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

Yürürken sikim tohum saçıyor, boyumdan aşağıya damlıyor ve buz gibi havada donuyor. Uzanıp onu temizlemek istiyorum - bundan da öte, uzanıp zevkli ağrı kesilene kadar okşamak istiyorum - ama buna cesaret edemiyorum. Bunu yaptığımı görürse endişelenir.

Hiç bir dişiye dokunmadım ama diğerk erkeklerin çiftleşmekten bahsettiklerini duydum. Bir gladyatöre bir dişi ödöl verildiğinde arenada hızlı, şiddetli çiftleşmeler gördüm, ama bunlar çok azdı. Kendimi Willa'ya binerken, sikimi kalçalarının arasına sokarken hayal etmeye çalışıyorum, ama bunu yaptığımda, onun kaçışını hayal ediyorum.

İnsana benzemiyorum. Ya da bir Praxiian'a. Ya da a'ani, ya da mesakkah. Ben hepsiyim ve hiçbirini değilim. Bir canavar.

Ve Willa çekici olmanın ötesinde. Onun nazik gözlerini ve gülümsemesini düşünüyorum ve bacaklarının kalçama yapıştığını düşünüyorum. Çıplağım. Onu karın içine itebilir ve deri tayıtı vücutundan söküp atabilirim. Gladyatörlerin ödöllelerinin üzerine düştüklerini gördüğüm gibi onun üzerine düşebilir ve açlığım yatışana kadar kızışabilirdim. Kasıklarımnda sıcak bir titreme alevleniyor ve kesem geriliyor. Aniden eğiliyorum, ihtiyaç içimden geçerken nefes nefese kalıyorum ve sikim serbest bırakılarak fıskırıyor.

"Gren?" Willa'nın eli yeleme vuruyor. "Fraand?"

Eğilip onu yere bırakıyorum ve utancımı gizliyorum. Dört gözle beklemem gereken şey bu mu? Artık kimyasal engelleyiciler sistemimden çıktığına göre onun yanında sürekli tohum dökmek mi? Bu işkence olacak.

Daha da ötesi, onu korkutacağım. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, bu düşünce beni her şeyden çok yaralıyor.

Willa için ölürüm. Benim için her şeyi riske attı.

Bu yüzden vücudumu titreten ihtiyaç dağılına kadar nefes nefese çömeliyorum. Aşağıya bakıyorum; kalçalarım ve kasıklarımındaki tüylü alt kürküm, karın eriyip üzerimde yeniden donduğu kristal buzla kaplanmış. Aletim bir kez daha postumun altında saklı ve kasıklarımın etrafındaki buzdan başka utancıma dair hiçbir iz yok.

"Gren?" Nazik bir el, yelemın kalın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor ve ardından Willa yanıma çömeliyor. Yüz ifadesi sıkıntılı ve şaşkın. Korkmuyor ya da utanmıyor.

O zaman ne yaptığımı bilmiyor.

Elimden geldiğince doğruluyorum ve onu bir kez daha kucağıma alıp

Uçurumlar.

WILLA

I

Gren için endişelen.

Endişelenecek çok şey var, mesela ne kadar uzaktayız? muhtemelen diğerleri peşimizden gelmeden önce alacağız. Kafasında kocaman bir yumurtayla bıraktığımız zavallı Pashov için endişeleniyorum. İkimizin de hakkında hiçbir şey bilmediği tehlikeli topraklarda dolaştığımız için endişeleniyorum.

Ama en çok Gren'in neden sürekli kamburlaşp durduğu konusunda endişeleniyorum. Bu gün çok sık oluyor. Yorgunum ama yürüyebiliyorum ve kar yığınlarının en kötüsünden geçmemi sağlayacak bir mızrağım var. Bunun kolay olmayacağını biliyordum - sanırım "kolay" Dünya Gezegeni'nde geride kaldı - ama yürümeme izin vermiyor. Beni kendine bağladı ve yürümeye başlayan bir çocuk gibi kucağında taşıdı. Bir süre her şey yolunda gidiyor, ta ki beni yanından kaydırıp karda acı içinde kamburlaşana kadar. Kendine geldikten sonra derin, ürpertici bir nefes alıyor, beni kucağına alıyor ve tepelere doğru amansızca ilerlemeye devam ediyor. Kendini çok zorluyor, biliyorum. Çok acı çektiği belli ama durmak istemiyor.

Sonra tekrar yapıyor. Ve tekrar.

Ve ben, ne yapacağımı bilmiyorum. Yürümeye çalışıyorum ama o bunu görmezden geliyor.

Sanki bana dokunmak istediği için beni taşımak istiyor gibi. Bir şekilde bunu anlıyorum. Şu anda sahip olduğum tek şey o ve ben de onun sahip olduğuy tek şeyim. Başlangıçta birbirimize biraz sıkı sarılsak da bu anlaşılabilir bir şey.

Kayalıklara vardığımızda hâlâ rahatlamış durumdayım ve o beni yere bırakıp kayalıkları inceliyor. Ben de onları inceliyorum, buranın sütlü, anemik güneş ışığına rağmen ellerimle gözlerimi ışıktan koruyorum. Uçurumlar beklediğimden biraz daha... yasaklayıcı. Neredeyse tamamen dikler ve çizgili kaya buzla kaplı ve en az elli ila yüz metre yüksekliğinde olması gereken bir şekilde tepemizi kesiyor. Arizona'daki çılgın platoları anımsadım, tek farkı çok daha fazla kar ve buz olmasıydı. Her halükarda, bu gece orayı geçmeyeceğiz.

Ya da hiç.

"Gren, burada kamp kuralım," diyorum ona ve gizlice sağlığını kontrol ediyorum. Şu anda zor nefes almıyor, bu iyi bir şey ve gözleri yeterince açık görünüyor. Ama bir gün için yeterince yolculuk yaptık ve umarım onu bu konuda ikna edebilirim. Diğer omzuna astığı deri çantasına uzanıyorum. "Burada duralım, tamam mı?" "Duralım" kelimesini birkaç kez tekrarlıyorum, sonra "kamp kuralım" diyorum ve kürk rulosunu çıkarana kadar ne dediğimi anlamıyor.

"Dur," diyor, kabul ediyor ve kamburunun üzerine çökerek etrafı inceliyor... ve beni.

Etrafa bakıyorum. Çıplak kayaya tutunmuş birkaç bitki var, ama bunun dışında kar, kar, daha fazla kar ve devasa bir uçurum var. Bunların hiçbir barınak çağrısı yapmıyor, bu yüzden kendim yapmaya karar veriyorum. Pashov'un mızrağını alıyorum, uçurumun dibinde biraz korunaklı gibi görünen bir yer bulana kadar etrafta dolaşıyorum ve kamp kurmaya başlıyorum. Kullanabileceğimiz hiçbir yeşillik yok ama mızrağım var ve onu büyük deri battaniyenin bir tarafını desteklemek için kullanıyorum, diğer tarafını kayalık uçurumun yüzüne sıkıştırıyorum ve sonra aşağı yukarı dünyanın en çirkin çadırına sahip oluyoruz. İçine giriyorum ve esintinin en kötüsü dışarıda kalıyor, bu yüzden bu gece için bu yeterli olmalı. Elbette kar üzerinde oturuyorum ama dilenciler seçici olamazlar. Çantamı karıştırıyorum ve ateş yakmak için gerekli malzemelerim var... ama odun yok, Harlow ve Liz'in yaktığını gördüğüm gibi tezek parçaları da yok. Hay aksi. Bu bir sorun olabilir. Dışarısı o kadar da kötü değil. Kar var ama yeni bitim beni yeterince sıcak tutuyor. Muhtemelen bu gece biraz üşüyeceğim ama kendime kamp yapmak gibi olacağını söylüyorum.

Kulübenin dışında, Gren'in karda çömelmiş beni izlediğini görüyorum.

"Hepiniz içeri gelin," diyorum ona ve kıpırdamayınca yanımdaki yere vuruyorum. Biraz daha yaklaşımadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdiğine yemin edebilirim. Sanki beni doğru duyduğundan tam olarak emin değil gibi, bu yüzden çadırın altında bana katılana kadar hareketi tekrarlıyorum. "Kalbimi kırıyorsun," diyorum ona, gergin bir şekilde yanıma oturup kaçmaya hazırlanırken. "Ben senin arkadaşımım, Gren."

"Arkadaşım," diye kabul ediyor, yüzümü inceliyor.

"Bu gece zorlanacağız," diyorum ona parlak bir şekilde. "Ve yarın daha fazla şeyi çözeceğiz. Bunu her seferinde bir gün yapabiliriz, anlıyor musun?" Ve su tulumunu çıkarıp ona bir yudum ikram ediyorum. Gün boyunca suyu paylaştık ve ondan önce ağzımı dayadığım yeri yaladığını fark edersem bir şey söylemiyorum. Belki de bu onun halkının bir geleneğidir. "Ben kimim ki yargılayayım, değil mi? Güneyliler ve taşralılar var ve benim annem taşralıların en kötüsüydü. Cahilliğin içine kızıllığı o koydu." Başımı üzüntüyle sallıyorum, zamanda geriye gidip Dick Amca ve annemden başlayarak birkaç kişinin suratına yumruk atmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. "Benim yanımda terbiyesizlik yapabilirsin," diyorum Gren'e. "Bizden başka kimsenin umurunda değiliz."

Suyu yudumluyor ve sonra deriyi bana geri veriyor.

Bunu yaparken elini tutuyorum, çünkü kürkünü kaplayan kurumuş kanı tekrar fark ediyorum. "Bekle," diyorum ona usulca. "Yaralanmışsın. Ne kadar aptalım. Tabii ki kendini yaraladın. Dur, seni iyileştireyim," diyorum, sesimi alçak ve bal gibi yumuşak tutuyorum ki korkmasın. Derideki son suyu da çıkarıp yedek tuniğin bir köşesini ıslatıyorum. Kıpırdamadan duruyor ve yaralarını görebilmek için elini göğsüme doğru çekiyorum. "Her tarafını oymuşsun şekerim," diye mırıldanıyorum ona. Yapışkan tüyleri temizlemek ve yaraları yıkamak için elimden geleni yapıyorum. Kendini parçalamış olmasından nefret ediyorum ama artık özgür olduğuna da seviniyorum. "Bir daha asla."

Gren çok hareketsiz ve bir bileğimi bitirdiğimde otomatik olarak diğerini bana uzatıyor. Ona bir gülümseme gönderiyorum ve bunu yaparken, yere bakarken bile kızardığımı fark ediyorum. Yoğun bir dikkatle beni izliyor ve o kadar yakınız ki iri bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Diğerleri kadar uzun boylu.

uzaylılar -ki onlar da pek küçülen menekşeler sayılmazlar- ama kambur omuzlarıyla, tamamen dik dursa daha uzun olacağından şüpheleniyorum. Belki de dik duramıyordur; belki de halkının dik durabildiği kadar dik duruyordur. Kuyruğu benzer görünse de kesinlikle farklı bir uzaylı türü ve büyük, koyu renkli pençelerini daha önce bir yerlerde gördüğümü hissediyorum. Yumuşak kürkünün ellerinde ve ayaklarında daha az, alt kollarında ve uyluklarında ise daha kalın olduğunu fark ediyorum. Postu başında ve omuzlarında kalın, pazularının üzerinde ve beline doğru inceliyor ve kasıkları gibi hassas noktalarda tekrar kalınlaşıyor. Tüm vücudu kaplayan bir kürkten ziyade, zaten etkileyici olan vücudunu süsleyen bir parça gibi görünmesi ilginçtir. Kürkü derisiyle aynı tonda ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum ama yaralarını temizlediğimde derisinin daha da koyu bir tonda olduğunu ve çıplak kısımlarının yumuşak ve esnek olduğunu fark ediyorum. Parmaklarımı eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum, çünkü onun da benim gibi dört parmağı ve bir başparmağı var. Diğer uzaylıların üç parmağı ve bir başparmağı var ama onun da onlar gibi kuyruğu var.

Utanarak başımı kaldırıyorum ve göz göze geliyoruz. İçimde bir sarsıntı oluyor ve kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Yüzünde beni çağıran bir şey var. Güzelliğinden değil, geleneksel standartlara göre değil. Daha önce gördüğüm hiç kimseye ya da hiçbir şeye benzemiyor. Saçları başının etrafına koyu renk bir fıfır şeklinde dökülüyor ve tam olarak burun olmayan, tam olarak insan olmayan büyük bir burnu var. Tuhaf bir çaprazlama ve eğer herhangi bir şeye benzetmem gerekseydi, sanırım bir kediye benzetirdim. Keskin elmacık kemikleri ve derin gözleri var ve dişleri o kadar büyük ki ağzını bozuyor. Daha iyi bilmesem, bunların onun ya da halkının doğasında olmadığını söyledim, ama kim neden böyle bir şeyi ayarlasın ki? Yüzünde güzel bir şey yok, hayır, ama gözleri keskin ve zeki ve yorgunluktan yere yığılırken bile beni bütün gün nasıl taşıdığını hatırlıyorum.

"Dostum," diyorum çok yumuşak bir sesle. "Burada birbirimize sahip olduğumuz için mutluyum."

Bunun üzerine ayağa kalkıyor ve çadırdan kaçıyor. Kıvrılan vücudu görüş alanımdan çıkmadan önce koyu renkli ereksiyonunu bir anlığına yakalıyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Onu bir şekilde utandırmıştım. Tüm o dokunuşlar tepki vermesine neden oldu ve muhtemelen beni itici ve saldırgan bulduğu için gidiyor. Onun kültürünü bilmiyorum ve muhtemelen birçok uzaylı nezaket kuralını ihlal ettim.

"Gerçekten özür dilerim," diye seslendim. "Seni utandırmak istememiştim."

Çok kötü hissediyorum.

Ortalık sessiz. Rüzgârın ıslığından başka bir şey duymuyorum. Onun arkadaşı olmak için çok uğraştım ve burada durumu daha da kötüleştiriyorum. Garip bir şekilde onun yanında kendimi güvende hissetmiyorum. Belki de hissetmeliyim, sadece o ve ben olduğumuzu, karda yalnız olduğumuzu düşünürsek, ama içgüdüsel olarak bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Zaten bunu yapmak için bir düzine şansı olmadı mı? Bunun yerine, bilekleri ve ayak bilekleri kanarken ve karda sendelerken bile beni dikkatle tuttu.

Ve burada onu rahatsız ediyorum.

Suçluluk duygusuyla, kulübede rahat bir şeyler yapmak için çalışmaya başlıyorum. Gerçekten hiç battaniye yok, bu yüzden elimden geldiğince uzanmak için birkaç deri hazırladım ve (umarım) temiz bir kar parçası bulup su tulumunu doldurdum, sonra içindekilerin erimesi için tüneliğimin içine koydum. Angie'nin gönderdiği yiyecekleri çıkardım ve arkadaşımın dönmesini umarak bekledim. "Gren?"

Birkaç dakika sonra geri dönüyor, tüyleri sanki banyo yapmış gibi nemli. Bunu görünce daha da kötü hissediyorum, çünkü dokunuşumu ya da benden tahrik olduğu gerçeğini temizlemeye çalıştığından endişeleniyorum. "Sadece arkadaş olmamızı istiyorum, tamam mı? Asla daha fazlasını istemem. Söz veriyorum." İstesem bile.

Gren beni dikkatle izliyor, sonra öksürük ve hırıltıya benzeyen garip dilinde bir şeyler söylüyor.

"Neden sadece yemiyoruz?" Yiyecek torbasını uzatıp ona ikram

ediyorum. Midesi gurulduyor.

Bir an için yine tuhaf bir dil kullandığını düşünüyorum. Ne olduğunu anladığımda çantayı ona doğru itiyorum. "Lütfen, ye." Kendim için küçük bir avuç yiyecek alıyorum, sonra çantayı ona uzatıyorum.

O da çok dikkatli bir şekilde bir avuç alıyor, sonra yemeye başlıyor. Ortalık sessiz, tek ses bizim çiğneme sesimiz. Midesi guruldamaya devam ediyor ve kampta ne kadar çok yediğini ve yemek için acele ederken neredeyse yemeği nasıl kaptığını hatırlıyorum. İhtiyatlı olmaya çalışarak karnını inceliyorum. Karın kasları, göbeğinden aşağı inen ince kürk çizgisinin altında -aşırı hevesli bir mutluluk izi gibi- dümdüz duruyor ama acaba çok mu ince, kasları çok mu belirgin diye merak ediyorum. Yemeğimizi bitiriyoruz ve ona çantayı tekrar uzatıyorum.

Gren kabul etmiyor.

Sinirli bir şekilde elime bir porsiyon daha alıp ona uzatıyorum. "Cidden, yemeni istiyorum."

Tereddüt ediyor, beni izliyor ve sonra eğilip ağzını dikkatlice elime doğru indiriyor.

Donup kaldım, ırkıldım. Kampta yaptığım gibi onu beslemeye çalıştığımı mı düşündü? Utanıyorum, çünkü tek yapmak istediğim yeterince yediğinden emin olmaktı. Birbirimizin tek arkadaşı olacaksak birbirimizle nasıl iletişim kuracağımızı bulmalıyız. Şimdilik olduğum yerde kalıyorum, yemesine izin veriyorum çünkü elimi çekmek kabalık gibi geliyor.

Sonra dili avucumun üzerinde geziniyor ve o sıcak ürpertinin uyluklarımda tekrar dolaştığını hissediyorum. Nabzım ısınıyor ve tenimdeki her kırıntıyı dikkatlice dillerken meme uçlarımin tepki olarak dikildiğini hissedebiliyorum. I.....oh.

Bunu beklemiyordum.

Sertçe yutkunuyorum, Gren bitirdiğinde elimi yavaşça geri çekiyorum. Hâlâ aç olduğunu tahmin ediyorum - onun boyunda birini bırakın, tam boy bir insanı bile doyurmaya yetmez. Çantayı ona vermeli, doyuncaya kadar yemesine izin vermeliyim. Normal bir insan böyle yapardı, değil mi?

Ama bunun yerine, kendimi çantaya uzanıp bir avuç daha çıkarırken ve sonra ona sunarken buluyorum. Şevkle yerken dilinin dışarı fırlayışını izliyorum. Dili tenimde gezinip duruyor ve ben bundan büyüleniyorum. Bileğimi yakalayıp her kırıntıyı yalayıp bitirebilmesi için elimi sabit tutana kadar titrediğimi fark etmiyorum bile.

"Ben berbat bir insanım," diye fısıldıyorum ona, çünkü şu anda vücudumun her yerine bir avuç dolusu patlıcan karışımı döküp beni her yerde dilleyip dillemeyeceğini görmeyi hayal ediyorum.

Tanrım, benim neyim var? Adamı çok az tanıyorum ve benimle ilgilenmediği apaçık ortadayken onunla her türlü yaramazlığı yapmak istiyorum. Ben böyle biri değilim. Hiçbir zaman özellikle seksle ilgilenmedim, annemin uyuşturucu alabilmek için her türlü erkeği odasına almasını izledikten sonra da ilgilenmedim. Bu o kadar iğrençti ki hiç çıkmadım bile.

bir kez. Ona dönüşmek istemedim. Yalnız kaldığımda elimini (ve hayal gücümün) işe yarayacağını düşündüm.

Şimdi, elbette, bir erkeğin dili tenime değdiği anda bir tür kış cadalozu gibi davranıyorum.

Elimi göğüslerimin arasına koydum. Bu benim bitim mi? Veronica ve Ashtar'ı ve çıkardıkları sesi hatırlıyorum. Görmezden gelmek imkânsızdı, binlerce kızgın arının vızıltısı gibiydi. Ama amım sıcaktan zonklasa bile göğsüm sessiz.

Bunların hepsi çok garip.

Gren beni inceliyor, ben de kızararak ona çantayı uzatıyorum. "Özür dilerim. Kötü bir ev sahibiyim, değil mi?"

"Arkadaşım," diyor huysuzca.

"Kesinlikle. Arkadaş." Garip tepkiler veriyor olsam bile, biz buyuz.

Gren'in neredeyse tüm çanta bitene kadar yemeye devam ettiğini fark etmemeye çalışıyorum. Açlıktan ölüyor, bu yüzden taze yiyecek bulmak için nasıl avlanacağımızı bulmamız gerekecek. Mavi uzaylılar - sa-khui- bunu oldukça kolay gösterdi, bu yüzden bir şeyler yapabileceğimize eminim. Ama bu yarın için. Esniyorum, yayılmış derilerin üzerine kıvrılıyorum ve Gren'e "Şimdi uyu. Yarın yeni bir macera olacak."

Karşımda uzanıyor, vücudu kaskatı ve açıkça huzursuz. Beni izliyor.

Üzerinde uzandığım derilerden birine dokunuyorum. "Bunlardan biraz ister misin? Sana bir yatak yapmayı düşünmedim bile. Berbat bir ev sahibiyim."

Gren başını sallar ve uyuyormuş gibi yaparak gözlerini kapatır.

Tamam o zaman. Uyuyacak kadar yorgun olduğumu umarak ben de gözlerimi kapatıyorum.

Uyuyabiliyorum, ama düzensiz. Birkaç dakikada bir titreyerek uyanıyorum. Artık hareket etmediğimiz için hava soğuk ve sıcaklık gece boyunca düşmüş. Açıkta kalan her derim üşüyor ve derilerimi ayarlayıp üzerimi örtmeye çalışıyorum ama nafile. Daha fazla battaniye getirmeliydim ama getirdiğim battaniye şu anda çadırımız olarak kullanılıyor. Ben zaten

Bu hayatta kalma işinde başarısız oluyorum.

"Willa." Onuncu kez uyandığımda Gren uzanıp bana dokunuyor.

Gıcırdayan dişlerimin arasından ona "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Sanırım bunu çok iyi planlamamışım."

Alçak sesle hırlıyor ve sonra aynı, uyumsuz hırıltıyı çıkardığında bana bir şey söylemeye çalıştığını anlıyorum. Sersemlemiş bir halde doğrulmaya çalışıyorum ve sürpriz bir şekilde beni kulübenin karlı zemininden çekip vücuduna yaslıyor. Kaskatı kesiliyorum ama o sadece başımı göğsüne yaslıyor ve bir kolunu bana dolayarak beni kendine yakın tutuyor.

Boğazımdan kaçan küçük iniltiye engel olamıyorum çünkü o çok sıcak. Ona doğru sokuluyorum, parmaklarımı göğsünün üst kısmını kaplayan kalın postun içine sokuyorum ve kendimi onun yanına yaslıyorum. "Teşekkür ederim."

"Arkadaşım," diyor tekrar ve bir çocuk gibi başımı okşuyor.

O zaman kolayca uykuya dalıyorum ve kürkünün yüzümde olmasına aldırmıyorum bile. Hafif bir ter ve kürk kokusu var, ama bunu rahatlatıcı buluyorum ve zihnimi dolduruyor.

Çok iyi uyuyorum. Aslında, o kadar iyi uyuyorum ki, kafam her türlü yaramaz rüyayla doluyor, Gren'in o büyük dişlerine rağmen beni dikkatlice öptüğü, tozluklarımı çıkardığı ve sonra üzerime gelirken dizlerimi ayırdığı rüyalar...

Sarsılarak uyanıyorum, kendimi boşlukta, muhtaç ve hüsrana uğramış hissediyorum. Elim kalçalarımın arasında ve oradan üzerime akan kaygan sıcaklığı hissedebiliyorum. Gren uyuyor, nefes alıp veriyor ve bir an için uzanıp bacaklarının arasını okşamak istiyorum, böylece bu yoğun ihtiyacı giderebilecek. Bunu o kadar çok istiyorum ki neredeyse titriyorum.

Ama sonra parmak eklemlerine dokunduğumda çadırdan nasıl koşarak çıktığını hatırlıyorum ve kafam karışıyor. Elimi tozluklarımdan çekip uzaklaşıyorum, sonra da Gren'in varlığını görmezden gelerek uyumak için elimden geleni yapıyorum. Sanırım ikimiz için de en iyisi bu.

Neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Elimi göğsüme koyuyorum ama hâlâ sessiz. Hah.

Belki de bunca zamandır gizliden gizliye abazanın tekiydim ve Şimdiye kadar hiç farkına varmamıŐtım.

GREN

W illa'nın kokusu gece boyunca değişiyor. Hafifçe uyuyorum, en hafif seslere uyum sağlıyorum ve bir süre sonra hiç uyumuyorum. Bir ya da iki saat dinlenerek hayatta kalabilirim.

Gecenin geri kalanını ona yakın durarak, kokusunu içime çekerek ve vücudunu tanıyarak geçiriyorum. Nefes alış veriş, uyurken çıkardığı sesler, yanıma yaslanışını hissetmek beni büyölüyor. Daha önce hiç başka birinin yanında uyuyamamıştım ama onun titreyişini ve uykusuzluğunu fark ettim ve sıcaklığımı paylaşmak istedim.

Her şeyden çok ona dokunmak istiyordum. Belki de hevesle kollarıma girdiğı ve güvenle yanıma kıvrıldığı için aptaldı. Ben mutant bir canavarım, birçok arenada düzinelerce kanlı zafer kazanmış vahşi bir gladyatörüm. Ama bana tutunuyor ve uyurken tatlı küçük iç çekişler veriyor ve biliyorum ki bizi ayırmaya çalışsalar her ooli, mesakkah, a'ani, drakoni ve szzt ile savaşırım.

Yine de Willa'nın benim şiddetli düşüncelerimden haberi yok. Parmaklarını kürkümün arasından geçiriyor ve kendimi onun dokunuşunu arzularken buluyorum, uyanmasını ve ellerini her yerime koymasını umuyorum. Aletimin sert kutbunu okşayacak ve tohumumun ortaya çıkmasını sağlayacak. Ama o sadece uyuyor ve sonunda

ereksiyonum yavaş yavaş ölüyor, çünkü ona dokunmayacağım. Yanımda uyurken bunu yapmak onun güvenine ihanet etmek olur. Bu yüzden sessizce yatıyorum ve kendime bunun yeterli olduğunu söylüyorum.

Ama sonra kokusu değişmeye başlıyor.

Nasıl ya da neden olduğundan emin değilim ama öyle oluyor. Daha tatlı, daha baştan çıkarıcı oluyor. Daha önce sikimin ağrıdığını mı düşünüyordum? Şimdi hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Tekrar dışarı çıkıyor, sabahın soğuk havasına doğru itiyor ve uykusunda küçük bir inilti çıkarıyor, eli uyluklarının arasında. Nefes nefese kaldığımı fark ediyorum ve bir avuç kar alıp ağrıyan uzunluğuma sürüyorum, bir kez daha geri çekilmesini sağlamaya kararlıyım. Sonunda geçiyor ama sadece ağzımdan nefes aldığımda. Onun kokusuyla ilgili bir şey bu şekilde tepki vermeme neden oluyor. Keşke kadınları daha çok tanısaydım da buna neyin sebep olduğunu bilebilseydim.

Kıpırdıyor ve ben kıpırdamadan duruyorum, gözlerimi kapatırken nefesimi eşitliyorum. Uyanıyor, dönüyor ve sonra benden uzaklaşıyor.

Ve onun sırtına bakarken yoğun bir kayıp duygusu hissediyorum.

Bana dönmesini, yanımda uyuduğunu görmesini ve gülümsemesini istedim. Ellerini bedenimde hissetmesini. Bunun yerine, sanki ondan iğreniyormuşum gibi beni itti.

Belki de onun gözünde ben bir canavarım.

Önemli değil. Onun için iyi bir koruyucu olacağım. Bir avuç kar daha alıp zonklayan kasıklarına koyarken bile buna yemin ediyorum.

O SABAH, Willa bana avlanmamız gerektiğini söyledi. Eliyle önce elimizde kalan yiyecekleri, sonra da mızrağı işaret ediyor ve ne demek istediğini anlamam uzun sürmüyor. "Yiyecek," diyorum ama o bana sadece şaşkın bir gülümsemeyle bakıyor ve yine erzak torbasını gösteriyor. İletişim eksikliğimizi sinir bozucu buluyorum. Onun kelimeleri benimkilerden çok farklı, onun dili sert hecelerle karışık keskin seslerden oluşan müzikal bir dizi, benimki ise hırıltılı tonlamalar ve alçak notalardan oluşuyor.

Ama denemeye devam ediyorum. "Av. Yemek." Önce mızrağı, sonra erzakları, sonra da uzaktaki tepeleri işaret ediyorum. Mızrağı bir şeye saplama taklidi yapıyorum ve sonra

yemek.

Benekli yanakları kızarıyor. Praksiyanca "yemek" kelimesini hırıldayarak söylemeye çalışıyor ama sesi bozuk ve anlamsız çıkıyor ama artık onunla konuştuğumu anlıyor. Kelimeleri paylaşıyoruz ve ona mızrak, yemek ve ev için praxiian öğretiyorum, çünkü burası bizim kaba barınağımız.

Silahı göstererek yavaşça "Şşşşt," diyor.

Dişlerim araya giriyor ama onu elimden geldiğince tekrarlıyorum ve o da benim berbat girişimime heyecanla bakıyor. Mükemmel olmamam onun umurunda değil. Kelimeleri paylaşmayı kolaylaştırıyor ve iletişim kurmaya çalıştıkça jestler ve sesler kullanıyoruz ve neredeyse bir oyun haline geliyor.

Ama yiyeceğe ihtiyacımız var ve onun beslenmeye ve güvende tutulmaya ihtiyacı varken bütün günümü burada onun sözlerini öğrenerek geçiremem. Mızrağı kulübemizden indiriyoruz ve beni takip etmesini işaret ederek eline veriyorum. Sonra avlanmaya başlıyorum. Küçük kampımızdan dışarıya doğru daire çizerek koku izleri arıyorum. Zaman zaman çömelip yüzümü kara yaklaşıtıyorum ve insan birkaç adım arkamda kalıyor, eli mızrağın üzerinde, hızıma ayak uydurmaya çalışıyor. Hızımı yavaşlatıyorum çünkü onu ne geride bırakabilirim ne de taşıyabilirim. Birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalıyız ve bu bana yabancı. Her zaman yalnız savaştım ve bir başkasını düşünmek beni zevkle doldursa bile hayal kırıklığımı artırıyor. Keşke daha hızlı ya da daha güçlü olsaydı ya da ayakları kara batmasaydı...

O zaman Willa olmazdı ve onu hiçbir şeye değişmezdim.

Bu yüzden kendimi sabırlı olmaya zorluyorum. Bir iz kokusu aldığımda peşinden atlamak yerine kendimi yavaşça sürünmeye zorluyorum. Kat edeceğimiz mesafeyi aklımda tutuyorum çünkü kampımızdan ve erzaklarımızdan çok uzaklaşamayız. Yine kedigillerin kokusunu alıyorum ve onu başka bir yöne yönlendirmek istesem de peşlerinden gidiyorum. Kedigiller tehlikelidir ve bu dünyada ne kadar büyük olduklarını bilmiyorum. Boyutları çok büyük olabilir ve bitki yiyen birini avlamak daha akıllıca olurdu... ama aklımdaki şey için bir etobura ihtiyacım var. Saatler gibi gelen bir süre boyunca kokuları inceliyorum ve Willa'nın sabırsızlanıyor olması gerektiğini biliyorum ama arkamda sessizce bekliyor, manzarayı inceliyor ve bakışlarında güvenle beni izliyor. Bu güveni boşa çıkaramam. Taze bir koku bulduğumda

Etrafta, hızımı artırdım, onu takip ettim ve kaynağı bulduğumda - bir in -Will'a'ya tepede güvenli bir şekilde kalması gerektiğini belirtecek kadar uzun süre duraklıyorum.

Anlayışla başını sallıyor ve ben de yaratığın peşine düşerek kayalık yarıklarda kayboluyorum. Kar beyazı kürklü ve Willa'nın kalçasına ancak ulaşabilecek büyüklükte bir kedi. Eğer buradaki vahşi kedi buysa, güvendedeyiz demektir. Küçük inine doğru korkusuzca ilerliyorum, pençelerimle saldırıyorum ve derime doğru savurduğu darbeleri görmezden geliyorum. Bunu yaparken bile yakınlardaki diğer kedigillerin kokusunu alıyorum, bu yüzden bu avı hızlı yapıyorum. Yaratık dişlerini elime geçiriyor. Onu inin kayalık duvarlarından birine çarpıp kafatasını eziyorum ve sonra ölüyor. Avımı bir kolumun altına sıkıştırarak yuvadan çıkıyorum, ancak Willa'nın girişte durduğunu görüyorum, yüzü solgun ve kokusu korkuyla çalkalanıyor.

"Gren!" diye sesleniyor insan dişisi, bakışları elimdeki kedinin üzerinde zar zor geziniyor. Ellerini kürkümün üzerinde gezdiriyor, yüzünde endişe var. "Yusokay? Sinjurd?"

Tamamen hareketsiz kalıyorum, elini kollarımda aşağı yukarı hareket ettirirken dokunuşlarıyla aklımdan ağrıyorum. Aletim tekrar dışarı fırlıyor, sıcak ihtiyaç içimde zonkluyor ve kana susamışlık hala vücudumda kükrüyor. Önümde yumuşak ve savunmasız bir şekilde duruyor, kolayca kısıtılabilir bir vücudu var...

Yaklaştığında onu uyarmak için homurdanıyorum ve Willa irkilerek geri kaçıyor, gözleri irileşiyor.

"Burası güvenli değil, kadın. Seni uyarmıştım," diyorum ona, ona kelimeler tükürmek faydasız olsa da. Onları anlamayacaktır. Yine de ses tonumu anlıyor ve benekli yüzünde bir acı belirliyor. Willa bir adım geri atıyor, sonra iki.

Hemen utanç duydum. Benim için endişeleniyordu. Bana memnuniyetle dokundu ve ben de onu korkutarak tepki verdim. Kızgınlığım çünkü sikim ağrıyor ve zonkluyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum ve çok geçmeden, görünürde hiçbir rahatlama olmadan yürüyen bir ereksiyon olacağımdan endişeleniyorum. Bu hayal kırıklıklarını ondan çıkarıyorum ve o bunu hak etmiyor.

"Ben... üzgünüm," diyorum ona. Bunlar daha önce hiç söylemediğim kelimeler. "Bir başkası için endişelenmenin ne demek olduğunu bilmiyorum."

Beni inceliyor, etkileyici yüzü duygu dolu. Gözleri hüzünlü bir şekilde parlıyor.

mavi, ve sonra uzanıp yüzümü okşuyor. "Arkadaş mıyız?"

Hayatımda hiç bu kadar çok şey istememiştim. "Arkadaşlar," diye kabul ediyorum ve yanağını okşuyorum.

WILLA

I

Gren'in kedinin ininden çıktığını, gözlerinin vahşi ve parıltılı olduğunu gördüğüm zamanki kadar korktuğumu hiç sanmıyorum. Onu takip ettiğim için bana kızdı ama kedinin ulumalarını duydum ve koştum.

Yaralanacağından endişelenerek ileri atıldı.

Gren kadar büyük ve korkutucu birinin kendi başının çaresine bakabileceğini tahmin etmeliydim. Yaklaşık bir dağ aslanı büyüklüğündeki ölü kediyle ortaya çıktı.

-Bir kolunun altında asılı ve bana sertçe kaşlarını çatıyor. Yeterince çabuk geçiyor ve özür diliyor ama karlı kayalıklardan birinin tepesine geri dönerken mesafemi koruduğumdan emin oluyorum. Orada Gren avın üzerine çömeliyor ve karnını yararak organların dışarı dökülmesine izin veriyor, sonra birini alıp bana uzatıyor.

Zor yutkunuyorum.

Bunun yemek olduğunu biliyorum. Gerçekten biliyorum. Hayatta kalma mücadelesi verdiğimiz ve beni beslemeye çalıştığını biliyorum. Ama iç organları dışarı sarkan ölü kediye baktığımda, aklımdan kötü anılar geçiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Dick Amca'nın ölümüne dövüşen pitbullarını görebiliyorum. Neredeyse bembeyaz bir köpeğin kanlar içinde kaldığını, topallayarak kaçmaya çalıştığını ve bağırsaklarının arkasındaki toprakta sürüklendiğini görebiliyorum. Dövüşünü kazanmasına rağmen, Dick

Amca'nın köpekleri asla

Bu yüzden kısa bir süre sonra onu av tüfeğiyle öldürdü. O günü dehşet verici bir netlikle hatırlıyorum, çünkü on ikinci doğum günümdü ve Dick Amca'nın arkadaşlarından biri beni kucağına oturtup göğüslerimi sıkmaya çalıştı.

Bu yüzden bana uzatılan ıslak, dumanı tüten organı gördüğümde boğazım düğümleniyor. Gren'e başımı hafifçe salladım. Yapamıyorum.

Ölüm kalım meselesi olsa bile yapamam. Belki ateşte kızarmış olsaydı ya da onu yaratığın karnından pençeyle çıkardığını görmeseydim, ama... yapamam.

Gülümsemeye çalışıyorum ve ona doğru geri itiyorum. "O senin avındı," diye idare ediyorum. "Sen ye."

Gren onu tekrar bana doğru itiyor, hırlıyor ve yemek yeme taklidi yapıyor.

Yine başımı salladım. "Sorun sende değil, bende." Uzanıp yanağına hafifçe dokunuyorum, sonra ölü hayvandan uzaklaşıyorum. "Eve gittiğimizde biraz iz karışımı yiyeceğim."

Tabii bu düşünce de biraz korkutucu. Evimiz artık bir uçurumun kenarında yarım yamalak bir çadır mı? Bu şekilde hayatta kalamayız. Daha iyi bir şey bulmamız gerekecek. İlk kez, Gren'i serbest bırakmakla değil ama birlikte kaçmakla hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Kabul edilmesi için daha çok mu savaşmalıydım? Onlara canavar olmadığını gösterip kabileye entegre mi etmeliydim? Bir şekilde?

Artık bunun için çok geç ve ikimizi de öldürüp öldürmediğimi merak ediyorum.

Sinirli bir ısırık alıyor, keskin dişlerini göstererek çiğniyor ve ben de dışarıya, kış mevsimine, ıssız manzaraya bakıyorum. Vektal, Harlow, Liz ve arkadaşlarının hepsi burada yaşıyor. Mutlu ve iyi beslenmiş görünüyorlar, bu yüzden yiyecek ve sıcak ve güvenli uyuyacak yerler olmalı. Sadece bunu çözmemiz gerekiyor. Ama uçsuz bucaksız beyaz manzaraya bakarken, bu dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve sadece ikimizin ne kadar yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Bu korkutucu.

Eğer hayatta kalacaksam, uyum sağlamayı öğrenmem gerekecek.

Sertçe yutkunuyorum ve Gren'in ciğeri bitirmesini izliyorum (sanırım bu bir ciğer). Yaratığın karnını deşip başka bir organ çıkardığında ve onu bana sunduğunda, sertçe yutkunuyorum, damlayan pençelerinden alıyorum ve bir ısırık alıyorum.

Daha önce hiç bu kadar kötü ya da iğrenç bir şey tatmamıştım. Çiğnenebilir, kaygan ve sıcak. Midem kazınıyor ama kendimi çiğnemeye devam etmeye zorluyorum ve kararlı bir şekilde karlara bakıyorum.

Bu kadar yolu sadece buraya kadar gelmek için gelmedim, Gren de öyle.

Gren karnını doyururken ben de bir şekilde birkaç lokma yutmayı başarıyorum. İşim bittiğinde, dağınık ve kanlı ellerimi kara siliyorum. Arkamı döndüğümde Gren'in pençeleriyle yarattığı kestiğini ve et parçalarını çıkardığını görüyorum. "Pekâlâ, bunu eve götürmenin bir yolunu bulmalıyız. Birimizin hayatta kalmayı düşünmesine sevindim." Yanımda getirdiğim boş çantayı alıp karla doldurmaya başlıyorum, böylece ateş yakıp kalanını nasıl tütsüleyeceğimizi bulana kadar et buzda kalacak.

Yaratıkla işini bitiriyor, yanımda karda dumanı tüten bir et yığını bırakıyor ve ben leşi ne yapacağımızı sormadan bir eliyle tutup arkasından sürüklemeye başlıyor.

"Gren?" Bir şey mi kaçırdım diye merak ederek ayağa kalktım.

"Hayır, Willa." "Hayır "ı daha önce öğrenmişti ve bir an için, bir öğleden sonra dil konusunda ne kadar ilerlediğimizle gurur duyuyorum, ama sonra el kol hareketlerine devam ediyor ve ben de onun düşüncelerini takip etmeye çalışıyorum. Leşi arkasına çekeceğini işaret ediyor ve sonra burnuna benzeyen burnuna dokunuyor. Bunu anlamam birkaç dakikamı alıyor.

Koku. Bir koku izi bırakıyor.

"Ama neden?"

Parmağını alnına götürüp kıvırdığında ne demek istediğini anlıyorum. Bizi diğerlerinden, boynuzlu uzaylılardan gizlemek için bir koku izi bırakıyor. Sakhui. Gözlerim açılıyor. "Çok zekisin." Ona hevesle başımı sallayıp gitmesini işaret ediyorum. Kalmamı işaret ettiğinde, başımı sallayıp etleri toplamaya geri dönüyorum. Belki de o kadar da lanetli değildir. Gren zeki biri ve bıraktığımız izleri gizlemeyi bir kez bile düşünmedim. Bu noktada kimin kime yardım ettiğini bilmiyorum - kamptan kaçmasına yardım etmiş olabilirim ama o keskin zekasıyla beni hayatta tutacak.

Ve sonra kendimi çok suçlu hissediyorum çünkü neden akıllı olmasın ki? Diğerlerinin onu bir hayvan gibi bağlamış olması onu hayvan yapmaz. "Do

daha iyi, Willa," diyorum kendime. "O farklı, ama bu daha az olduğu anlamına gelmiyor."

Ona asla "daha az" olduğunu hissettirmemem önemli çünkü öyle değil. Benim için değil.

GREN leşiyle izimizi süpürmeyi bitirdiğinde, onu tepelerde bir yere bırakıyor ve yanıma dönüyor. Et torbasını omzuma alıyorum ama ağırlığını hissediyorum ve küçük kampımıza dönmek için daha çok yolumuz olduğunu biliyorum. Gren çantayı benden almaya çalışınca itiraz ediyorum. "Bütün işi sen yapıyorsun," diyorum ama o sadece yanağıma dokunuyor, bana arkadaşım diyor ve çantayı iri, kaslı omzuna atıyor. Bir sonraki anda beni kaldırıp yanına çekiyor, bir kez daha taşıyor ve itirazlarımı duymazdan geliyor. Birkaç ince hareket ve esneme hareketiyle bana güçlü olduğunu, yorulmadığını anlatmaya çalışıyor.

Ben mi? Çok yorgunum. Bu yüzden kollarımı boynuna doladım ve teşekkür etmek için hafif kürklü yanağını öptüm ve sonra başımı omzuna yasladım.

Beni karın içinden çadırımıza doğru taşıırken ona "Yarın," diyorum. "Daha iyi bir barınak ve ateş için malzeme bulmalıyız. Hayatta kalmak istiyorsak ateşe ihtiyacımız olacak. Ama bu bir akşam bekleyebilir. Daha önce kedi suşisi yemiştik, sanırım bu akşam yine kedi suşisi yiyebiliriz. Yum yum." Buz gibi akşam yemeğimi ipe çekmiyorum ama dilenciler seçici olamazlar.

Bana tek söylediği "Arkadaşım".

Doğru, çünkü biraz dil sorunumuz var. "Arkadaşım," diye neşeyle kabul ediyorum. "Ve-"

"WEEEEEE-LAAAAAAAHAH," diye sesleniyor uzaktan bir erkek sesi, ses sivri kayalıklardan yansıyor.

Gren hırlıyor ve hemen iki kolunu bana dolayarak beni göğsüne bastırıyor ve dönüp kampımızın aksi yönüne doğru koşmaya başlıyor. Şaşkınlık içinde boynuna yapışmış, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ki adım tekrar seslenildi.

"WEEE-LAH!"

Ses uzaktan geliyor ve ismimdeki ağır vurgu bana bunun sa-khui'lerden biri olduğunu söylüyor, grubumuzu "kurtaran" boynuzlu mavi uzaylılar, gerçi kurtarma bir görüş meselesi olabilir.

Gren'in boğazından çıkan hırıltıyı duyabiliyorum, en yakın kayalığa doğru ilerliyor ve koca gövdesini kayaya bastırarak ona çarpıyor. Bir an sonra yere düşüyorum ve beni sırtındaki kürk duvarının arkasına sıkıştırıp uçuruma yaslıyor.

Beni koruyor.

Kollarımı ona arkadan dolayarak karnını okşamaya çalışıyorum. "Sorun yok, Gren. Seni bırakmayacağım." Vahşi nefes alışını, göğsünün çılgınca inip kalkışını hissedebiliyorum. Kuyruğu öfkeyle bacaklarıma çarpıyor ve karnındaki hırıltı yeniden yükseliyor. "Sus," diyorum ona. "Sessiz olursak belki bizi bulamazlar." Ve onu okşuyorum, çünkü geçmişte dokunuşlarım onu sakinleştirmiş ve sessizleştirmişti.

Gren beni itmese de bana doğru sarkıyor gibi görünüyor. Dokunuşumla kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum, bu yüzden yanağımı sırtına bastırıyorum ve göğsünü ve karnını okşamaya devam ederek onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Sorun yok," diye tekrar tekrar fısıldıyorum. "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

"WEE-LAH! Orada mısın, dişi?"

Bağıranı tanımıyorum ama Gren'i değil de sadece beni çağırdıkları için kızgıyım.

"Güçlü kal, dişi! Eğer dışarıdaysan, seni bulacağız!" diye sesleniyor yine, ama sanki uzaklaşıyormuş gibi uzaklardan geliyor.

Güçlü kalmak mı? Buna sinirlenerek homurdanıyorum. Ben zaten güçlüyüm. Bulunmama ya da kurtarılmama gerek yok. Tehlikede değilim. Gren'leyim ve o beni güvende tutacak.

Kayaya yaslanmış vaziyette kalıyoruz ve ben elimi Gren'in göğsünde aşağı yukarı gezdirmeye devam ediyorum, yüzümü de sırtına bastırıyorum. Bu şekilde sıcak oluyorum ve içimi uykulu bir memnuniyet kaplıyor. Ses kayboluyor ve birkaç aramadan sonra artık onu duyamıyoruz. Yine de Gren gitmiyor. Bir parçam

Bütün gece burada kalıp beni korumak isteyip istemediğini merak ediyorum. Kendi kendime kıkırdıyorum çünkü burası kesinlikle sıcak ama Gren için rahat olduğundan şüpheliyim.

Dakikalar geçiyor ve ben onu yatıştırmaya devam ediyorum. Yumuşak sözler mırıldanıyorum ama anlamadığını biliyorum. Ama önemli değil. Sakinleşmesine ihtiyacım var. Ama dakikalar geçtikçe, nabızı hâlâ ellerimin altında sanki bir yarıştaymış gibi atıyor.

"Gren?" Göğsünü okşuyorum ve yanlışıyla taş gibi sert bir meme ucunu sıyrıyorum. Büyük uzaylı inliyor ve bana doğru hafifçe sarkıyor.

Nefesimi tutuyorum, durgunluğumun yerini karnımın derinliklerinde nabız gibi atan bir sıcaklık alıyor. Ona dokunmayı bırakmalıyım, diyorum kendime. Onu çalıştırıyorum ve o beni istemiyor. Sadece dokunuşuma karşılık veriyor. Ellerimi bırakıyorum. "Özür dilerim."

Gren benimkilerden birini kendi eliyle kapatıyor ve hafifçe hareket ettirerek devam etmemi istediğini gösteriyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve amımın sıcaktan kayganlaştığını hissedebiliyorum. Bu neden beni bu kadar tahrik ediyor? Göğsünü tekrar okşuyorum, bu sefer biraz daha geziniyorum. Sadece rahatlamak için dokunmuyorum. Keşfetmek için dokunuyorum çünkü onun hissetme şeklini ve dokunuşuma verdiği tepkiyi seviyorum. Bir yabancıya karşı bu kadar cesur olabileceğimi düşünmemiştim ama belki de Dünya'daki eski kuralların bir önemi yoktur. Benim kadar yalnız birine dokunmam ve ona zevk vermem kimin umurunda olacak ki? Hiç kimse ona istediği için dokundu mu?

Bunu ona vermek istiyorum.

"Durmamı istiyorsan söyle," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı göğüslerinin üzerindeki kalın kılların arasından geçirirken bile. Göbeğinden aşağı doğru inceliyor ve göbeğine kadar takip ediyorum... ve göbeği olmadığını görünce şaşırıyorum. Bu... garip.

Durduğumda elime tekrar dokunuyor. "Willa."

Sesinde o kadar çok ihtiyaç var ki kanımı ateşliyor ve göbekleri ve bu gezegendeki diğer herkesi unutuyorum. Sadece Gren var ve ben ona dokunmak istiyorum. Omzundaki kürke bir öpücük konduruyorum ve sonra aşağı doğru devam ederek kasıklarına yöneliyorum. "Sana dokunmak istiyorum," diyorum.

onu. "Ayrıldığımızdan beri istiyorum. Bu yanlış mı? Buna karşı koymaya devam ediyorum çünkü ben böyle biri değilim, ama karşı koymaktan yoruldum. Sadece sana dokunmak ve sana zevk vermek istiyorum."

Elimi aşağı kaydırıp sikini aradım.

Bulması zor değil. Demir gibi sert ve büyüklüğü şok edici. Etrafta çıplak dolaşmayı sevdiğini biliyordum - tüm erkek "gladyatör" uzaylılar öyle görünüyordu ve bu yüzden onunla birlikteyken asla aşağı bakmamaya özen gösterdim, çünkü bu kabalık olurdu. Yine de böyle bir canavarı nasıl kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yok. Aleti devasa, derisi pürüzsüz ve sıcak ve adeta hayatla titreşiyor. Yanağımı omzuna bastırıp dokunarak onu keşfetmeye, şeklini öğrenmeye devam ederken bile ismimi boğuk bir şekilde söylediğini duyabiliyorum. Daha önce hiçbir erkeğe böyle dokunmamıştım ve acaba hepsi bu kadar harika hissediyor mu diye merak ediyorum. İnanılmaz derecede sert ve kavurucu derecede sıcak, ama parmak uçlarımı teninde gezdirdiğimde yumuşak bir kadife gibi hissediyorum. Şaftı boyunca kalın bir damar hissediyorum ve onu horozunun tabanından kafasına kadar takip ediyorum ve sadece başının tamamen tohumla ıslandığını değil, aynı zamanda çok büyük olduğunu bulmak için nefes alıyorum. Bu benim beklediğim, anatomi kitaplarında gösterilen normal penis başı değil. Adamın shaftının ucunda bir ampul var ve sert, yuvarlak ve hafifçe uzatılmış hissediyor ve bunların herhangi birinin bir kızın içine nasıl sığabileceğini merak ediyorum. Ama işe yarıyor olmalı, çünkü insanlar sürekli ürüyor. Bu sadece içimdeki bekaretin konuşması.

İçimdeki kadın kalçalarını sıkıca birbirine bastırıyor çünkü bunun içeride nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum ama çok ama çok merak ediyorum. Eğer büyük bir sik ortalama bir sikten daha iyi hissettiriyorsa, Gren hepsini utandıracak. Parmak uçlarımı sikinin başının etrafında kaydırıyorum, dokunarak öğreniyorum ve kalçaları sarsılıp parmaklarıma doğru ittiğinde şaşırıyorum. Ondan bir ihtiyaç iniltisi yükseliyor.

"Bu kadar oyun yeter mi?" Hayranlıkla sordum. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Ve başını hafifçe sıkıyorum, çünkü nasıl daha fazlasını vereceğimden tam olarak emin değilim, ama istiyorum. Belki de öne geçip onu ağzıma almalıyım-

Kavrayışıma karşı tekrar pompalıyor ve ona kullanabileceği bir şey vermek için yumruk yapmaya çalışıyorum, ama tekrar inliyor ve sonra elim kalın, yapışkan sıvıyla kaplanıyor.

Geldi bile.

Hay Allah. "Benim de fazla dayanma gücüm olduğunu sanmıyorum," diyorum ona, "Eğer tüm bunlar senin için yeniyse." Öyle olduğundan şüpheleniyorum. Ona dokunduğumda hep şaşırmış gibi davranıyor, bu da daha çok yapmak istememe neden oluyor.

Şimdi elimde hızla soğuyan bir meni var ve onunla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Elim mi yalayayım? Karda mı sileyim? Bunu yaparsam gücenir mi? Bir uzaylının elimi yalamasından sonra nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Yavaşça ondan uzaklaşıyorum ve elimi karda temizlemek için gizlice eğiliyorum.

Gren önümde tamamen hareketsiz duruyor. Bana doğru bakmıyor, hareket etmiyor ve uzun, korkunç bir an boyunca yanlış bir şey yaptığımdan endişeleniyorum. Üzgün olduğunu ya da bir tür sinyali tamamen kaçırdığımı ve şimdi onu çok kötü hissettirdiğimi düşünüyorum. Dokunmamı hiç istemiyordu ve ben onu ihlal ettim.

"Gren?" Endişeli bir şekilde fısıldıyorum.

Tüm vücudu titriyor ve sonra sikini eline alıyor, sertçe sıkıyor ve ağır bir şekilde inliyor. Ne yaptığını göremiyorum -hâlâ arkasına sıkışmış durumdayım- ama sesi yine boşalıyor gibi geliyor. Oh. Ellerimi gergin sırtında aşağı yukarı kaydırıyorum. "Sorun yok," diyorum ona. "Ben buradayım."

Elleri ve dizleri üzerinde öne doğru çöküyor, nefes nefese kalıyor ve bir sorun mu var diye endişeleniyorum. Elim omzuna koymak niyetiyle yanına diz çöküyorum ama beni tutup kendine çekiyor, yüzünü göğsüme gömüyor ve uzun, titreyen nefesler alıyor. Oh. Karmakarışık, kara yelesinde bir elimi gezdirdim. "Ben buradayım," diyorum ona. "Sen iyisin."

GREN

I

Tohumumu harcadıktan sonra vücudumun yoğun, zonklayan ihtiyacından kurtulacağını düşündüm.

Sonra tohumumu tekrar harcadım ve zayıf bir çocuk gibi dişimin önüne yığıldım.

Ama yine de gitmiyor. En güçlü uyuşturucular gibi içimde hızla akıyor, çıldırmış bir hızlandırıcı gibi. Etkisizleştiriciler nihayet kanımdan çıktı ve yıllardır engellenen tüm ihtiyaçlar bir anda içime mi hücum ediyor? Yoksa bu başka bir şey mi? Her ne ise, tohumumu harcadıktan sonra kendimi zayıf ve dengesiz hissetmeme neden oluyor... ve yine de bunu tekrar yapmaya hazırım.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Bana dokundu. Willa kendi seçimiyle bana dokundu. Göğsümü okşadı, ağzını omuzlarıma bastırdı ve ellerini bana dokunulacağını hiç düşünmediğim şekillerde üzerimde gezdirdi. Sikime uzanacağını ummak çok fazlaydı ama yine de bunu kendi başına yaptı. O kadar iyi hissettirdi ki bir anda boşaldım, ama o umursamıyor gibi görünüyordu. Şimdi bile yelemle oynuyor ve kendi dilinde tatlı, şarkılı sözler fısıldıyor. Kokusunun tekrar değiştiğini hissedebiliyorum ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Tatlı oldu

Bir kez daha, sikim sertleşirken bile ağzımı sulandırıyor.

Böyle devam ederse asla ayakta duramayacağım. Bundan yüz yıl sonra beni burada, elimde sikim, Willa'yı düşünürken karların üzerine tohum fişkırtırken bulacaklar.

Willa ve onun özgürce dokunuşu. Willa ve sanki iğrenç bir şey değilmişim gibi korkmadan bana uzanması.

Onun için çıplak ellerimle tüm gezegenleri yok edebilirim.

Ayağa kalkmayı başarıyorum, her yanımda yıpranmış ama yine de içim yanıyor. Endişeli gözlerle bana bakıyor ve iyi olduğumu bildirmek için yüzüne dokunuyorum. Gülmek istiyorum. İyi olmaktan daha fazlasıyım. Bu gezegene bir köle olarak gelmiş olsam da, yanımda bana normal bir erkekmişim gibi bakan ve okşamaları kanımı öyle bir ateşle yakan bir kadın var ki, bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bundan sonra ne olursa olsun, tek bir anımı bile değişmem.

Bir elini göğsüme bastırıyor, kaşları çatılıyor ve sonra kendi göğsüne bastırıyor. Bir süre sonra başını sallıyor. "Nttng."

Bununla ne demek istediğini merak ediyorum. Ona sormak, pandomimlerimiz ve bildiğimiz birkaç ortak kelimeyle soruyu yönetmek istiyorum ama rüzgar değişiyor ve esintide yerli mesakkah kokusunu yakalıyorum. Hâlâ çok yakınlar ve ben onu korumam gerekirken Willa'yla eğleniyorum.

Bu şimdi değişiyor. Tuhaf bir şekilde yorgun düşen bedenimin itirazlarını görmezden gelerek - belki de köle çukurlarında günlük rejiminin bir parçası olan hızlandırıcıların eksikliğinden muzdariptir - çantayı omzuma yüklüyorum ve Willa'yı kollarıma çekiyorum. Kampımıza doğru yürüyüşe başlıyorum ama aklım onun ellerinde ve bana tekrar dokunmasını nasıl sağlayacağımda. Hoşuna gitti mi? Şeklim onu memnun etti mi? Diğer köle ırklarının birçok genetik işaretini paylaşıyor olsam da, formumun bir Praksiyalı erkeğe dayandığını ve aletimin de onlarınki gibi olduğunu biliyorum. Bir arena kölesi pek çok vücut görmüştür, çünkü çıplak dövüşmek ve rakibinize tutunacak hiçbir şey vermemek daha akıllıcadır. Böyle bir amaç için tüm vücudumu tıraş eden efendilerim oldu, kürksüz olmanın bir Praksiyalı için hakaret olmasına aldırmadan. Ben Praksiyalı değilim, gerçekten değilim, bu yüzden umursamadım. Ama diğerlerinin nasıl şekillendiğini fark ettim, acaba onlar benim

Atalarım. Eğer akrabaysak ve aynı genetik kökenden geliyorsa, evet.

Artık bunların hiçbir önemi yok ama geçmişte gördüğüm insanları düşünmeye çalışıyorum. Gördüğüm birkaçı genellikle efendilerinin oyuncağıydı ve tamamen giyinikti. Arenada hiç erkek bir insanla dövüşmedim. Penisleri var mı? Willa benimkini hissettiğinde şok oldu mu yoksa bunu bekliyor muydu?

Birden kıyafetleri olmadan nasıl göründüğünü merak ettim. Dişiler farklı bir yapıya sahipler ama hiç birini yakından çıplak görmemiştim. Birden kendimi Willa'nın vücudunu keşfetme ihtiyacıyla yanıp tutuşurken buluyorum. Meme uçları olduğunu ve erkeklerin kendilerini kalçalarının arasına gömdüklerini biliyorum ama bazı erkekler de kendilerini başka erkeklerin kalçalarının arasına gömüyor, yani bu bana pek bir şey anlatmıyor. Neye benzerse benzesin, ona dokunmak ve bana dokunduğu gibi ona zevk vermek istiyorum.

Bu düşünceden hoşlandığım kadar, bu sefer onu kucağıma aldığımda kollarının kolayca boynuma dolanmasından da hoşlanıyorum. Ondan çok çok daha güçlüyüm ve dayanıklılık için yaratılmışım - vücudumun o anki tepkisi ne olursa olsun - ve onu nefes almak kadar zahmetsizce taşıyabilirim. O kollarımdayken, kampımıza geri dönmek için uzun bir yol izleyebilirim, böylece onu avlayabilecek herhangi bir mesakkah erkeğinin koku menziline uzak kalmasını sağlayabilirim. Keskin duyuları var ama benim gelişmiş duyularım kadar değil.

Willa'yı taşıırken, tatlılaşmış kokusunun devam ettiğini ve kalçaları ayrıldığında daha da güçlendiğini fark ediyorum. Kokusundaki değişimin amcıyla bir ilgisi var mı? Daha önce hiç yakından görmemiştim -sadece uzaktan çiftleşen dişiler- ama bana tutundukça ağız sulandıran kokusu daha da güçleniyor gibi görünüyor. Sikim yine sertleşti, kesem ihtiyaçtan zonkluyor ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Önce Willa'nın güvenliği.

Kampımıza döndüğümüzde gün ilerliyor, gri gökyüzü kararıyor. Havada kalın kar taneleri uçuşuyor ve Willa onlara endişeli bir bakış atıyor. Varlıklarına gizliden gizliye seviniyorum çünkü bu, bu gece ısınmak için yanıma sarılacağı anlamına geliyor. Kampımızın kenarlarında dolaşıyorum

dikkatlice mesakkah kokusu arıyorum ama yok. Bu bölgede dolaşmış ve arkalarında iz bırakmış başka yaratıklar da var ama onların izleri benim kokuma ya da eski izlerime yaklaşıyor. Benden korkuyorlar.

Güzel. Korkmalılar.

Yine de Willa'yı yere bırakırken tetikteyim, vücudumdaki hararetli titreşim tehlike düşüncesiyle geçici olarak sakinleşti. Ben kampı bir kez daha kontrol ederken o müzik dilinde konuşarak sığınağımıza giriyor. Hiçbir şey bulamayınca, yelemdeki kalın kar tanelerini silkeliyorum ve onun yanına oturmak için barınağın altına giriyorum. İçeride, deri kıyafetlerini bir kez daha palet olarak serdiğini ve elinde daha önce avladığımız buz gibi bir et parçası olduğunu ve ondan bir dilim kesmeye çalıştığını görüyorum. İçeri girdiğimde başını kaldırıyor, yüzünde hoş bir ifade var. Kesilen ilk et parçasını bana uzatıyor ve o anda kendimi bir kral gibi hissediyorum.

Yemek yerken onu izliyorum, tatlı kokusunu merak ediyorum. Kokusu biraz solmuş ve o yedikçe, kokusunu geri getirip getiremeyeceğimi merak ediyorum. Bu düşünceyle sikim sertleşiyor ve onun kokusunu kendim keşfedene kadar hiçbir şey düşünemeyeceğimden şüpheleniyorum. Willa esniyor, yaptığı yatağa kararsızca bakıyor ve sonra ellerini yanağına bastırarak uzanıyor.

Ben... bunu anlamıyorum. Beni reddediyor ve bu öğleden sonra dokunmamıza rağmen yalnız uyumayı mı seçiyor? Yanlış bir şey mi yaptım? İnce bir ipucunu mu kaçırdım? Barınağın kendi tarafıma uzandım ve bir süre bekledikten sonra sabırsızlanmaya başladım. Sinirli bir hırıltıyla uzanıp onu belinden yakalıyorum ve yanıma çekiyorum.

Willa'nın kıkırdaması hoş ve duymak taşaklarımı sıkıyor. Göğsümü okşuyor ve özür dileyen bir şeyler mırıldanıyor, sonra yanıma yerleşiyor, parmakları göğüs tüylerimde dolanıyor. Nefes alıp vermesi yavaşlıyor ve rahatlıyor; ben de bundan memnun bir şekilde onu bedenime yaslıyorum. Belki yarın daha fazla dokunuruz. Dönüyor ve bana yaslanıyor, sırtı yanıma dönük. Ben de kendi tarafıma dönüyorum ve kolumu koruyucu bir şekilde ona doluyorum. Yer değiştiriyor, yerleşiyor ve sonra sessizleşiyor.

Nefes alışının sesine ve bana karşı hissettiği hoş duyguya uyum sağlayarak yarı uyanık halde hafifçe dalıyorum. Nefesi hafifçe kesiliyor ve titriyor, gözlerimi açıyorum ve şöyle demesini bekliyorum

bir şey.

Sessiz kalıyor.

Bir an daha geçtikten sonra seğiriyor ve sonra tatlı kokusu burnuma değerek beni sıcak bir ihtiyaçla dolduruyor. Ağzım sulanıyor, sikim sertleşiyor ve Willa bana karşı hafifçe titrerken bile kokunun yeniden ortaya çıkışını merak ediyorum.

O iyi mi? Onu uyandırmak için koluna dokunuyorum... ancak elinin taytının içinde, bacaklarının arasında olduğunu fark ediyorum. Tekrar yer değiştiriyor ve kokusu beni sarıyor.

Willa amına dokunuyor.

Tatlı kokunun kaynağı onun amcığı.

Düşük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkarıyorum. Bunu eliyle mi yapıyor? Ona dokunan ben olmak istiyorum. Onun tatlı kokusunun ortaya çıkmasına neden olan kişi olmak istiyorum. Ona zevk veren ben olmak istiyorum. "Willa."

"Gren?" Sesi alçak ve nefessiz. Eli taytından dışarı kayıyor, küçük bir ürperti verirken bile kokusu çiçek açıyor. "Guhbktusleep."

"Sözlerini anlamadığımı biliyorsun, kadın. Bunu benden saklıyor musun?" Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmaklarındaki ıslaklığı, inanılmaz kokusunu hissedebiliyorum. Elini burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum ve sonra inliyorum. Daha önce hiçbir şey bu kadar mükemmel kokmamıştı ve beni bu kadar aç bırakmamıştı. "Bizim fraaand olduğumuzu söylüyorsun, bu doğru değil mi?"

"Oh," diyor Willa usulca. "Fraands, evet."

"O zaman izin ver, annen olarak sana dokunayım." Elimi karnına koyuyorum ve itiraz etmediğinde, bana yaptığı gibi aşağıya doğru hareket ettiriyorum. "Beni memnun ettiğin gibi seni memnun etmeme izin ver."

İnliyor ve sonra sırt üstü kayıyor. Karanlıkta, gözlerinin yumuşak parıltısını ve bacaklarının hoşnutlukla nasıl hafifçe ayrıldığını görebiliyorum.

Bu benim için yeterli bir izin. Boynuna sokuluyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum ve onun bana yaptığı gibi kokusunu içime çekiyorum. Onu üstüme yatırmalı ve bana yaptığı gibi arkadan dokunmalı mıyım? Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum

ama bu şekilde dokunuşuma yeterince izin veriyor gibi görünüyor, ben de devam ediyorum. Taytının belini itiyorum ve büyük pençelerime ve narin tenine dikkat ederek uyluklarının arasına dokunuyorum.

Burada sıcak, ateşli ve boğucu ve amının üzerinde yumuşak, okşanabilir tüyler var. Bu vahiy karşısında şaşırarak alçak sesle inliyorum. "Bunu benden saklıyor muydun? İhtiyaçtan ne kadar ıslandığını hissediyorum, Willa. Senin beni öğrendiğin gibi benim de seni öğrenmeme izin ver. Hiçbir şey bana daha fazla keyif veremez."

Nefesi kesiliyor ve ellerini kürküne gömüp bana sıkıca tutunuyor. "Gren," diye mırıldanıyor ve sonra ellerime doğru yükseliyor. "Tchmee."

"Sözlerini öğreneceğim," diye yemin ediyorum ona, ne istediğini bilmeme rağmen. Okşamamı karşılamak için ayağa kalkması bana çok şey anlatıyor. "O zaman aramızda hiçbir yanlış anlaşılma olmayacak." Amcığı olan küçük ısı tümseğini okşuyorum ve dokunuşumun altında parçalandığında daha da şaşıyorum. Burada kıvrımları var, yumuşak, kaygan ve kokusuyla ıslak. Ağzım tekrar sulanıyor ve aniden dünyada onu tatmaktan başka bir şey istemiyorum. Ancak böyle şeylere izin verilip verilmediğini bilmiyorum ve bu yüzden sadece Willa'nın bana yaptığını yapacağım. İhtiyacımın yoğunluğuyla onu korkutmak istemiyorum.

Ama ona dokunuyorum, parmak uçlarımla ve pençemle onu öğreniyorum, amının zarif kıvrımlarını sıyrıyorum ve ıslak sıcaklığında bir parmak ucumu gezdiriyorum. Bana karşı kıvranıyor, kürkümü çekiyor ve ihtiyaçla nefes nefese kalıyor ama benim yaptığım gibi hemen patlamıyor. Belki de daha fazla dokunulmaya ihtiyacı vardır.

"Gren," diye mırıldanıyor, sonra da anlamadığım bir dizi ses çıkarıyor.

"Göster bana," diyorum ondan. "Bana ne istediğini söyle. Sana nasıl dokunacağımı söyle." Yine de nazik keşfimi durdurmuyorum. Dokunmaya devam ediyorum, umuyorum ki onun zevkini bir süpernova gibi patlatacak bir okşayışla karşılaşacağım.

Bileğimi kavırıyor, elimin altında kıvranıyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici ve sinir bozucu şey. Kendi tohumum kaynıyor, patlamaya hazır, ama o doruğa ulaşmıyor. Pantolonunu çekiyor, yalvarıyor ve kıvranıyor ama ne istediğini bilmiyorum.

"Göster bana," diye tekrar talep ediyorum ve bu sefer elini tutup içine doğru itiyorum.

tozluk. "Bana neyi yanlış yaptığımı göster."

Willa inliyor, sesi son derece sarhoş edici ve sonra parmakları benimkileri itiyor. Kıvrımlarının tepesine dokunuyor ve sonra hızlı, sarsıntılı hareketlerle orayı ovuyor. Elini kenara itip yerine benimkini koyuyorum ve kıvrımlarına yerleşmiş hafif yumruyu hissettiğim anda bir çığlıkla yukarı doğru kalkıyor, elleri kürkümü o kadar sert çekiyor ki boşalmama neden oluyor. Tohumlarım kucağıma ve kalçama dökülüyor ama bunu görmezden geliyorum, tıpkı nefesimin vahşi nefes alışını görmezden geldiğim gibi, çünkü Willa şu anda kendinden geçmiş durumda, onun yoğun, zengin kokusu sığınağı dolduruyor. O kadar ıslak ki kıvrımlarında kayan parmaklarımı duyabiliyorum ve o küçük yumruyu sanki galaksiler arası arenadaki en büyük ödölmüş gibi ovuyorum.

Sertleşiyor ve ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Islak ısı elimi dolduruyor ve sonra bana karşı sallanıyor, tekrar tekrar doruğa ulaşırken bile elimi ovuşturuyor. Onu ovmaya devam ediyorum, anın içinde kayboluyorum, amının kayganlığı ve duyularımı saran ezici, tatlı misk ile büyüleniyorum. "Willa," diye bağıriyorum ve bana karşı tekrar titrediğinde, onu iki kez boşalttığımı umuyorum. "Tekrar yap," diyorum ona, talep ederek. "Tekrar boşalmanı izlemek istiyorum."

Ama o sadece kemiksiz ve doygun bir şekilde bana yaslanıyor ve elimi kalçalarının arasından çekiyor. Kolumu etrafına dolayarak göğüslerine sarıyor ve bana doğru kıvrılmadan önce ağzını üst koluma bastırarak mutlu bir iç çekiyor.

"Seni memnun ettim mi?" Yelesine sokularak mırıldanıyorum. "Beni daha önce memnun ettiğin kadar mı?"

"Mmm," diyor, sonra ağzını bir kez daha koluma değdiriyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Kolumu onun elinden dikkatlice çekiyorum ama yelesine tekrar sokulmadan önce değil. "Temizlenmeliyim," diyorum ona. "Tüylerimin tohumlarımla sertleşmesine izin veremem." O yumuşak, tatlı ve artık benim olduğı için, ben de aynısını onun için yapmaya karar verdim.

Bir avuç kar topluyorum ve Willa'nın tozluklarının önüne bastırıyorum.

Kadınım ığlık atıyor ve yatağımızdan fırlıyor. Hmm.
Belki de insanlar bunu yapmıyordur.

WILLA

S Bit sesi çıkmayana kadar.

Her ihtimale karşı sabahları kendimi kontrol ediyorum ve sonra Yanımdaki kulübede yatarken Gren'in kalp atışları bir süre daha devam etti. Dün geceki kötü kar yağışından sonra bile ısınmak için ona sarılmıştım. Bir kız, içindeki her şey sıkışana kadar dokunulduğunda biraz daha affedici oluyor. Ama hayır, hala bit sesi yok.

Belki de buradaki suda bir kız şehvetten çıldırtan bir şey vardır. Bu olabilir.

Yani, seks delisi Willa ben değilim. Kendimi hiçbir zaman özellikle seksüel olarak düşünmedim. Büyüme tarzımdan kaynaklanıyor olabilir, Isaiah'ın biz küçükken ölmesi ve ardından annemle Dick Amca'nın iki küçük taşra kralına dönüşmesi nedeniyle, biriyle yatıp yatmamaktan çok haberlere çıkmaktan endişe duydum. Eminim ilgilenen erkekler vardı ama benim hiç zamanım olmadı. Annem ve onun maskaralıkları ve Dick Amca'nın genç yeğenini ellemek isteyen adamları vardı. Gelen erkeklerin iğrenç olduğunu öğrendim ve bu beni seksten soğuttu. Belki bazı insanlar için filmlerdeki gibidir, ama benim için yaşlı erkeklerle

elleri ve bakışları. Hayır teşekkürler, bunların hiçbirini istemedim. Ama Gren ile her şey farklı.

Ona dokunmak istiyorum. Uyanıyorum ve onun hafif terli kokusunu içime çekiyorum ve bunun bisküvi ve et suyundan sonraki en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Yüzümü onun tuhaf kürküne gömmek ve o devasa kılıç dişli köpek dişlerini öpmek ve yüzündeki tüm endişeleri yatıştırmak istiyorum. Vücudunu keşfetmek istiyorum - bu sefer önden - ve ağzımı üzerine koyarsam nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Artık onu çirkin ya da tuhaf bulmuyorum. O farklı, ama bunu umursamıyorum. Bakışlarında şiddetli bir koruyuculuk ve gözlerinde nezaket var - ve Tanrım, harika elleri var - ve bu, herhangi bir tür burnu veya bazı erkeklerden biraz daha tüylü olmasını telafi ediyor. O harika biri ve benim için o büyük eller ve iri vücut inanılmaz derecede seksi. Onunla yapmak istediğim milyonlarca şey var ve yalnız olduğumuz için bunu yapmak için dünya kadar vaktimiz varmış gibi geliyor. Bu heyecan verici ve uyandığımda, amım ağrıyor ve başka bir ağır okşama turu için hazır hissediyorum.

Dostum, ağır sevişmeyi siktir et. Onu yakalayıp midilli gibi sürmek istiyorum.

Yani evet, bu tür şeyleri yapan gerçekten ben değilim. Bitten olabileceğini ve belki de benimkinin çok sessiz olduğunu düşünüp duruyorum ama Gren'inki de sessiz, belki de değildir. Bu bir gizem. Belki de suda bir şey vardır... ya da belki de hayatımda ilk kez istediğimi yapmakta tamamen özgürümdür.

Annem yok, Dick Amca yok, kredi kartı tahsildarları yok, fazladan mesai yapmamı isteyen bir lokanta yok. Kimsenin beni yargılaması ya da çöp olduğumu düşünmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. Sadece ben, kar, temiz hava ve Gren var.

Bana mükemmel gibi geldi.

Düşünceli bir şekilde ağzıma dokunuyorum. Muhtemelen bir noktada öpüşmeliyiz, yine de onun büyük dişleriyle bunun nasıl olacağını merak ediyorum. Kendini garip, rahatsız ya da eksik hissetmesini istemiyorum. Dünyanın en güzel ağzına sahip olmayabilir ama adamın sihirli elleri ve kocaman bir aleti var. Eminim ağzı güzel olan her erkek sırf bunlar için bile onu kıskanır. Ve o benim, tamamen benim. Bu düşünceyle kalçalarımı mutlulukla sıkıyorum.

Ne de olsa onunla yalnızken başka biriyle rezonansa giremem. Gezegende Gren'den başka sadece iki bekar erkek olduğu ve benim bitimin de sessiz olduğu düşünülürse, rezonans benim geleceğim değil. Gren olduğu sürece benim için sorun yok.

O cephede her şey harika olsa da kahvaltı biraz eksik. Soğuk kedi suşimiz var, düşündükçe kusasım geliyor ama yine de kendimi birkaç lokma yemeye zorluyorum çünkü ben yemezsem Gren de yemez. Bir ısırık almadan önce yediğimden emin olmak için beni izliyor ve onun da yemeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu yüzden, sırf ona yakın olmak istediğim için, kahvaltı ederken pisi pisi kahvaltımı kapıp kucağına tırmanıyorum ve ona sokuluyorum.

Bununla ne yapacağını tam olarak bilmiyor ama beni itmiyor da. Saçlarımı okşuyor ve beni kendine yakın tutuyor, ama oynak bir sevişme yok.

Lanet olsun.

Gökyüzüne bakıyorum ama bulutlu ve kasvetli, sıcaklık da dünden daha soğuk. Kahvaltı ederken bile, kar kulübemizin içine doğru sürüklenmeye başlıyor. Sanırım bugün içeride kalacağımız bir gün olacak. Bu konuda hem mutlu hem de üzgünüm - bütün gün Gren'le "içeride" kalma düşüncesini seviyorum ama hayatta kalmak için daha iyi bir barınağa ihtiyacımız olduğunu ve diğerlerinin bizi arayabileceği her yerden uzaklaşmamız gerektiğini biliyorum.

Yine de bugün o gün olmayabilir ve bu da evde kalıp birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimiz anlamına geliyor. Bu küçük düşüncenin beni bu kadar mutlu etmesi çok garip. Bektan bir çadırda takılıp donmuş çiğ kedi mi yiyeceğiz? Neden kulağa harika bir gün gibi geliyor? Hepsi şirketim sayesinde ve Gren'e ışınlanıyorum.

"Willa," diyor. "Arkadaş." Sonra bana bakarak bekliyor.

"Daha fazla kelime öğrenmeliyiz," diyorum eline uzanarak. Elini sıkıyorum ve daha da yaklaşmak istiyorum ama bunu fazla ısrarcı bulup bulmayacağını merak ediyorum. Son birkaç gündür birlikte yaptıklarımızdan sonra bunu düşünmek zor, ama elimi tuttuğumu düşünmesini de istemiyorum. Kendimi onun üzerine atma isteğime karşı koyuyorum ve yağın yağmuru işaret ediyorum. "Bugün avlanmayı es geçmeliyiz."

"Av mı?" diye soruyor, özellikle bu kelimeyi seçerek.

"Av yok," diye düzeltiyorum, sonra elimi yaslandığım yerin önüne uzatıyorum ve sürüklenen birkaç taneyi yakalıyorum. "Kar."

Gren beni taklit ediyor ama çıkardığı ses daha çok mırıltı gibi. Sanırım dişleri yüzünden daha keskin sessiz harflerde zorlanıyor ama umurumda değil. Konuşuyoruz ve önemli olan da bu. Bir elini uzatıyor ve parmaklarına bir parça kar yakalıyor. "Rrrss."

Sanırım bu onun dilinde kar, ama daha çok hırıltılar ve gırtlaktan gelen derin sesler ve ben onları tekrarlamakta zorlanıyorum. İki kez deniyorum ve kahkahalarla gülediğinde ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Benim dilimi seninkinden daha iyi konuşuyorsun," diyorum neşeyle.

Dişlerini gösteriyor, sonra uzanıp yüzümü okşuyor, parmakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Gülümseme" kelimesinin karşılığını bilmek ister misin? Mutluluk mu? Dudaklar? Dişler? Konuşmak?" Birbirimize öğretecek bu kadar çok şey olması beni biraz korkutuyor. Her olası jest için bir avuç kelime varken nasıl iletişim kuracağız? Okuldayken dil konusunda hiç iyi değildim. Aslında okulda hiç iyi değildim.

Ama o sadece dudaklarıma dokunuyor, parmaklarının ucuyla dudaklarımda geziniyor ve tüm vücuduma küçük zevk titreşimleri gönderiyor. Doğru. Bu işte birlikte olduğumuz sürece kaç kelime öğrendiğimiz önemli değil. Elini tutuyorum ve parmak uçlarını kapalı dudaklarımın üzerinde gezdirip büzüştürüyorum. "Dudaklar." Farkı göstermek için ona geniş bir gülümseme veriyorum. "Gülümse."

Sonra aynı şeyi yapmak için elimi onun ağzına koydum.

Hafifçe geri çekiliyor, irkiliyor ve kararsız görünüyor. Sanki ağzına dokunmama nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Bunu merak ediyorum. Ağzında onu rahatsız eden farklı bir şey mi var? Bana benzemediğini biliyorum ama umurumda değil. Bana kalırsa dış görünüşün hiçbir önemi yok. Annem çok güzel bir kadındı ve tamamen çürümüş bir kalbi vardı.

Çirkin ve dürüst bir arkadaşını tercih ederim.

Gren'in çirkin olduğunu düşünmüyorum. Farklı, evet, ama kötü bir şekilde değil. Bu yüzden tereddütünü görmezden geliyorum ve tekrar ağzına uzanıyorum. "Dudaklar," diyorum ona usulca, parmaklarımı ağzının kenarında gezdirerek. Sonra, "Gülümse." Ve bir parmağımı ağzının köşesine sokup yukarı doğru sürükleyerek onun için bir ifade yaratıyorum.

Kahkahalarla homurdanıyor ve aynı şeyi bana da yapmak için bir pençesini dikkatlice ağzımın kenarına koyuyor. "Shhhmmmmile."

Bundan sonra, birbirimizin kelimelerini öğrenme görevi artık o kadar stresli değil. Birbirimize dokunuyoruz ve kelimeleri paylaşıyoruz, önce basit şeylere bağlı kalıyoruz. Onun dili benim için ne kadar zor ise benimki de onun için o kadar zor. Örneğin onun dilinde "saç" ve "deri" kelimeleri kulağa şaşırtıcı bir şekilde aynı geliyor, ancak ikisini birbirinden ayıran benim tamamen kaçırdığım tonlamalar olabilir. Dişleri ve kuyruğu hakkında soru sorduğumda ise başını sallayarak bunlar için hiçbir kelimesi olmadığını belirtiyor.

Ne garip.

Barınağı, mızrağı, yiyeceği, soğuk karda yatak olarak kullanarak tahrip ettiğim derileri göstererek diğer şeylere geçiyoruz. "Battaniyeye ihtiyacımız var," diyorum ona ve derileri üzerime örtme taklidi yapıyorum. "Yatak yok." Kollarıma sarılıyorum ve titriyormuş gibi yapıyorum. "Soğuk."

Gren homurdanıyor, deri tuniği parmaklıyor. "Yemek derisi," diyor bana. "Gren yemek derisi Willa."

"Yani kürkü için bir şey mi avlamak istiyorsun?" Bıçak saplar gibi bir hareket yapıp postu gösteriyorum ve o da başını sallıyor.

"Yiyecek ve kürke ihtiyacımız var, evet. Ateş de ihtiyacımız var." Ellerimi birbirine sürtüyorum ve bir ateş çukurunun önünde tutuyormuş gibi yapıyorum. "Ateş, yiyecek, kürk." Şu anda bile havayı dışarıda tutma konusunda pek iyi bir iş çıkarmayan korkunç küçük barınağımızı işaret ediyorum. Sert rüzgârla birlikte sertçe sallanıyor ve neredeyse dışarıda tuttuğu kadar içeri alıyor ve kendimi birkaç dakikada bir Gren'in sıcaklığından faydalanmak için ona yaklaşıırken buluyorum. "Şimdilik bu kadar yeter ama daha iyisine ihtiyacımız var."

Gren başını sallar. "Willa sığınadı." Duraksıyor ve sonra parmaklarını boynuzlarını işaret edecek şekilde başına götürüyor. "Willa...barınağı mı?"

Ne demek istediğini anlamadığım için başımı sallıyorum.

Çadırımızı işaret ediyor. "Barınak...hayır. Willa..." Duraklıyor ve sonra boynuzları tekrar kafasına geçiriyor. "Barınak. Yiyecek. Ateş. Gren hayır. Yiyecek yok. Barınak yok, ateş yok." Yine boynuzları çıkarıyor. "Evet yemek. Evet barınak. Evet ateş."

Tekrar boynuz hareketi yapıyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

Burada yiyeceğimiz, barınağımız ya da ateşimiz yok. Diğerlerinin var. Geri dönmek isteyip istemediğimi bilmek istiyor.

"Geri dönmek istiyor musun? Gren?" Boynuz işareti yapıyorum.

Koca adamım uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra uzanıp elimi tuttu. "Gren Willa arkadaşım. Gren...Willa." Kendini işaret ederek, ben neye karar verirsem onun da onu takip edeceğini açıkça belirtiyor.

Şok oldum. "Seni bağlayan ve sana insan gibi davranmayan insanlara geri dönmeyeceğim." Başımı sertçe sallıyorum ve onun kocaman elini sıkıyorum. "Willa Gren'in arkadaşı. Boynuzluların değil. Yiyeceğe ihtiyacımız olursa, kendi yiyeceğimizi kendimiz buluruz. Willa barınak Gren. Willa yemek Gren. Willa ateş Gren."

Bunun bebekçe bir konuşma olduğunu biliyorum ama bu onu gülümsetiyor, dudakları büyük dişlerinin üzerinden bariz bir zevkle geri çekiliyor. "Willa."

"Arkadaşım," diyorum ona ve ağzımı parmak eklemlerine bastırarak sessiz bir söz veriyorum. Onun güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Onu ben seçtim ve işler zorlaştı diye fikrimi değiştirmeyi planlamıyorum. "İşler zorlaştığında, işte o zaman dünyaya gerçekte kim olduğunu gösterirsin," diyorum ona, elini elimde okşayarak. "Isaiah öldükten ve babam gittikten sonra, annem kolay yolu seçti ve uyuşturucu satıp Dick Amca'nın gösteriyi yönetmesine izin verdi. Gerçek bir iş bulmak onun için çok zordu çünkü ona yeterince para vermiyorlardı. İkinci bir iş bulmak ya da ek iş yapmak aklına gelmedi. Başka birinin işleri halletmesini istiyordu ve ne kadar hatalı oldukları önemli değildi." Başımı iki yana sallıyorum. "Ben asla böyle biri olmayacağım. Zor olsa bile doğru olanı yaparız ve bunu birlikte yaparız."

Gren yoğun gözlerle beni izliyor ve sonra yanağıma dokunuyor.

Sabah keyifli geçiyor ve saatlerin ne kadar çabuk geçtiğine şaşıyorum. Gren harika bir arkadaş, eğlenceli ve zeki ve sanırım benim dilimi onunkinden daha fazla öğreniyor, ama bu konuda kendimi suçlu hissetmeme neden olmuyor. Öğrendiğimiz her kelime, birbirimizle konuşabilmeye bir adım

daha yaklaşmak demek.

Gerçek bir sohbet ve her hırıltıyı ve tıslamayı hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. Bir süre sonra gökyüzü açıyor ve güneşler çıkıyor, kasvetli gri gökyüzünde ikiz noktalar halinde ve bacaklarımızı esnetmek için kozamızdan biraz çıkıyoruz. Yerde dünyayı daha da göz kamaştırıcı bir beyaza bürüyen yeni bir toz kar tabakası var ve daha önceki ayak izlerimiz çoktan kaybolmuş. Yine de uzakta, karda birkaç koyu leke görüyorum ve Gren'e kontrol etmemiz gerektiğini işaret ettiğimde, yanıma geliyor ve koruyucu bir elini omzuma koyuyor, liderliği almaya kararlı.

Zerreler bok gibi çıkıyor.

Kelimenin tam anlamıyla. Kocaman boktan kekler. İlk başta hayal kırıklığına uğradım çünkü kim bozulmamış karlı vadisinin her yerinde donmuş bok bulmak ister ki? Ama sonra Harlow'un onları yaktığını hatırlıyorum ve pislige bakmak için eğiliyorum. Yeterince eminim, kusmuş saman veya bitki ya da bu çizgide bir şeyle dolu gibi görünüyor. Hah. Bana deliymişim gibi bakan Gren'e elimle işaret ediyorum. "Ateş için," diyorum ona, iğrenmiş yüz ifadesine kıkırdayarak.

"Willa yemeği mi?" diye soruyor ve ben tiksintiyle çığlık attığımda, o zeki gülümsemesi ağzını kıvrıyor ve benimle dalga geçtiğini anlıyorum. Bir avuç kar alıp ona doğru fırlatıyorum ve gözleri meydan okumayla parlıyor. Hay Allah. Dönüp kaçmak için elimden geleni yapıyorum ama yeterince hızlı değilim (özellikle de kalın karda) ve bir an sonra tüniğimin arkasına bir avuç kar yapışıyor. Tekrar çığlık atıyorum ve Gren kıkırdayarak eliyle ağzımı kapatıyor. "Şşşt," diyor bana ve sonra kendi dilinde muhtemelen nasıl sessiz ve sinsi olmamız gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Ama olmak istemiyorum. Benimle oyun oynamasını seviyorum. Geçmiş ne olursa olsun, benimle aptalca bir neşe hissedebiliyor. Bu yüzden avucunu yalıyorum, onu iğrendirmeye ve alay oyunumuza devam etmeye kararlıyım.

Yine de iğrenmedi. Gren kıpırdamadan duruyor, alçak sesle inliyor ve sonra oyunumuzun hafifliği gidiyor. Artık karda oynamakla ilgisi yok. Kıpırdamıyor ama nefesinin boğazında düğümlendiğini duyabiliyorum ve ereksiyonunun sırtıma vuran sert darbesini hissedebiliyorum.

Onu tahrik etmek için fazla bir şey gerekmiyor ve elini yaladığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Tabii ki o da bundan tahrik oluyor. İçimden bir ses onun dokunmakta hâlâ yeni olduğunu ve en gönülsüz oyunların bile daha fazla tahrik edici olacağını söylüyor.

Onu. Onu bu kadar kolay tahrik edebileceğimi düşündükçe güçten başım dönüyor, ama aynı zamanda kendimizi yavaşlatmamalı mıyız diye merak ediyorum. İlişkimizi cinselleştirmeye devam edersem tüm ilişkimizin seksten ibaret olduğunu mu düşünecek? Ne yapacağımı bilemiyorum.

Onu öpmek ve okşamak istiyorum. Her şeye verdiği tepkiyi görmek istiyorum. Ama bu kötü bir şey mi? Sadece arkadaştan daha fazlası olursak "arkadaşlığımıza" kötülük mü etmiş olurum? Başka birine bağlanırsam o ne hissedecek?

Elbette bunun gerçekleşmesi için etrafımda başka birinin olması gerekiyor ama tehdit her zaman ufukta. Diğerlerinin bizi aramak için dışarıda olduğunu unutmadım. Tek yapmamız gereken, içlerinden birinin bizimle aynı patikadan geçmesi ve bir bit patlamasıyla başımızın belaya girmesi. Gren bunu anlayacak mı?

Bunu neden anlamasın ki Willa? O bir hayvan değil. O senden farklı yetiştirilmiş bir insan, ne eksik ne fazla. Şimdi daha da kötü hissediyorum çünkü Gren'i hayvan olmadığını kanıtlamak için diğerlerinden çaldım ve sonra bir ilişkinin nasıl yürüdüğünü anlamayabileceğini düşündüğüm için tereddüt ediyorum? İkisine birden sahip olamam.

Ya Gren onu seks kölem olsun diye diğerlerinden ayırdığımı düşünüyorsa?

Bu biraz karışık.

Onu istediğimi

biliyorum. Sanırım o da

beni istiyor.

Bundan daha zor olamaz, değil mi? Olmak zorunda mı? Yoksa ona dokunmadan önce arkadaş olabileceğimizi kanıtlamak için beklemem mi gerekiyor?

Gren'e bakmak için döndüğümde elini bırakıyor ve gitmeme izin veriyor. "Ateş," diyor benden uzaklaşarak. Eğilip kakalı kekleri toplamaya başlıyor, onları büyük ellerinde topluyor ve ben bir suçluluk duygusu hissediyorum. Daha hızlı cevap vermeli miydim? Tereddüt ettiğimi hissetti mi?

Onu istemediğimden değil. Sadece ilişkimize dikkat etmek zorundayım.

İkimiz de birbirimizi ve bu gezegeni tanımakta çok yeniyiz. Zar zor iletişim kurabiliyoruz ve bazı şeyleri yanlış yorumlamak kolay olabilir. Tek bildiğim, dün onun sikine dokunmamın evli olduğumuz anlamına geldiği.

Belki de çadıra döndüğümüzde uzun bir konuşma yapmalıyız... Ateş yaktıktan hemen sonra.

WILLA

Fncak ateş yakmayı öğrenmek görüldüğü kadar kolay değil.
Yakıtla geri döndüğümüzde -bunu yakıt olarak düşünmeyi
reddediyorum

Kaka - "ocağımız" için karda bir çukur kazıyorum, kakayı bir yığının içine itiyorum, ellerimi siliyorum ve sonra kimse bakmazken diğer kamptan aşırđığım ateş yakma aletlerini anlamaya çalışıyorum. Bir uzay gemisinden gelmiş gibi görünen bir metal parçası ve bir ucu kırmızımsı bir boyayla işaretlenmiş bir taş var. Bir sürü film izledim, bu yüzden nasıl çalışıldığını bilmeliyim.

Teorik olarak.

Gerçekte, hiç çalışmasını sağlayamıyorum. Taşı metale vurmayı deniyorum. Sonra metali taşa vurmayı deniyorum. İkisini birbirine vurmayı deniyorum. Vurduğum açıları değiştiriyorum, hatta sürtünme kıvılcımları için birbirine sürtmeyi bile deniyorum, ama hiçbir şey işe yaramıyor. Ara sıra kıvılcım çıkarıyorum ama hiçbirini kakamı tutmuyor ve bir süre sonra terli ve yorgunum ve hala ateşim yok. Gren beni izliyor ama oyunumuz tuhaflaştığından beri biraz daha temkinli ve ona sorunun bende olduğunu, onda olmadığını söylemek istiyorum. Sadece onun yanında ne kadar özgür olabileceğimi anlamaya çalıştığımı. Bir sıcak bir soğuk esen benim ve sorun da benim.

Bu sabah beni öpmesini istememiş miydim? Şimdi ne değişti?

Hiçbir şey değişmedi. Kesinlikle hiçbir şey değişmedi. Sadece... ürkeğim ve şu anda kötü bir ruh halindeyim. Sıcak bir banyo (ya da en azından sıcak bir havlu) ve pişmiş bir akşam yemeği hayallerim hızla kayboluyor. Bu hayatta kalma işi çok zor. Taşları tekrar birbirine vurduğumda ve milyonuncu kez hiçbir şey olmadığında, pes ediyorum ve onları aşağı fırlatıyorum, sonra özel olarak öfkelenebilmek için kulübemizden dışarı çıkıyorum.

Ateş lanet bir temeldir. Eğer ateş yakamazsam, nasıl hayatta kalacağız?

Yapacağımızı sanmıyorum. Ve sonra Gren'in ölümünden ben sorumlu olacağım. Karda dizlerimin üzerine çöküyorum, yorgunum, üşüyorum ve olan biten her şeyden dolayı bitkin düşünüyorum. Bir hafta önce, benim bile olmayan kredi kartlarına biraz para yatırmak için fazladan vardiya almaktan başka bir geleceği olmayan garsonluk yapıyordum. Stresliydi ama üstesinden gelebilirdim. Durumu biliyordum. Ölüm kalım meselesi değildi.

Ama burada... Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Şüpheli bir şekilde ağlamaklı hissediyorum ve içimdeki ezici ağlama isteğini görmezden gelmeye çalışarak sertçe burnumu çekiyorum. Bunu yaparsam, gözyaşlarım yüzümde donacak. Rüzgâr yeniden şiddetleniyor ve güzel havanın küçük penceresi kayboluyor, bulutlar ve kar taneleri geri dönüyor.

Kendime acıdığım bir an için, bir daha ısınabilecek miyim diye merak ediyorum.

"Willa?" İri eller omuzlarıma kapanıyor, sıcak ve rahatlatıcı. "Arkadaşın mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum. Burada kaderim hakkında ağlak bir bebek gibi davranıyorum. Evet, kimsenin yardım etmediği kışlık bir gezegende hayatta kalmaya zorlanmam beni vuruyor olabilir... ama bunca zamandır Gren'e davranıldığından daha iyi muamele gördüm. Şikayet etmeye hakkım yok. Elimi onunkinin üzerine koyup sıktım. "Özür dilerim. Zayıf bir an yaşıyorum. Söz veriyorum, kendimi tutup daha iyisini yapacağım."

Dönüp ona bakıyorum, yüzümde parlak bir gülümseme var. İfadesinde bir temkinlilik vardı ve sonra anladım. Gren'i "kullanma" düşüncesinden neden korktuğumu biliyorum. İlişkimizin bu kadar çabuk cinselliğe dönüşmesinden endişeleniyorum.

Annem adamlarını bu şekilde kontrol ediyordu. Eğer uyuşturucu istiyorsa, satıcısının evine seksi kıyafetlerle, ruju mükemmel, saçları kıvrılmış ve topuklu ayakkabılarıyla giderdi. Arabada otururdum, radyo çalardı ve bir süre sonra saçları dağılmış, ruju bulaşmış, gözleri yeni kafasıyla ısıltı ısıltı parlayarak dışarı çıkardı. Ödenmesi gereken faturalar varsa, annem cazibesini kullanırdı.

İstedğini elde etmek için seksi kullanırdı. Vücudunu kullanmak, hızlı bir dokunuş ve umut verici bir bakışla alay etmek onun için hiçbir şeydi.

Asla ama asla ona dönüşmek istemedim.

Bilinçaltımda bile olsa Gren'e yaptığım şeyin bu olmasından korkuyorum - onu kendimi rahatlatmak için kullanıyorum çünkü bu gezegende mahsur kaldığım için stresliyim. Yaptığım seçimler, onun beni istediğini ya da benim onu istediğimi düşündüğüm için değil, çevremdeki bir şeyi bir şekilde kontrol etmem gerektiği için... ve o da o.

"Willa?"

Ona bakıyorum. Aklımdan geçen her şeyi açıklayamıyorum. Henüz kelimelerim yok ama biliyorum ki bir şekilde hatalı olduğunu düşünecek ve bu beni daha da üzecek. "Keşke burada daha iyi bir insanla sıkışıp kalsaydın," diye fısıldıyorum ona ve sonra yüzümü göğsüne gömüyorum, parmaklarımı yumuşak kürkünde dolaştırıyorum ve kendi kafamı daha iyi tanımayı diliyorum.

Keşke annem beni bu kadar kötü becermeseydi.

GREN

Yanlış bir şey yaptım. Willa bana karşı değişti. Bir sinyali mi kaçırdım? Tekrar ellerle çiftleşmek istediğine dair bir işaret ve şimdi kırgın mı? Bugün kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor.

Ateş yakmaya çalışırken birbirimizin dilini daha iyi öğrenmek için kelime oyunları oynuyoruz ama ateş yakmak imkansız hale geliyor ve Willa'nın hayal kırıklığı artıyor. Hava karardığında, ateş yakmak için kullandığı iki taşı bir kenara bırakıp barınağımızın bir köşesinde toplanıyor, yüzünde üzgün ve düşünceli bir ifade var.

Bana uzanmasını, sıcaklığımı paylaşabilmek için bana doğru kıvrılmasını istiyorum ama o aynı şeyi yapmak istemiyor gibi görünüyor. Acaba onu nasıl geri çekebilirim? Kanyonun duvarına saklandığımızda bana nasıl dokunduğunu düşünüyorum. Bana bir tür işaret verip vermediğini hatırlamaya çalışıyorum. Tek yaptığı karnımı okşamak ve bana bir şeyler mırıldanmaktı, sonra bir de baktım ki sikimi okşuyor. İşaret falan yoktu.

En sinir bozucu şey de bu. "Bana bir işaret ver, dişi," diyorum ona Praksiyanca, çünkü vücudum onu istemekten ağrıyor, ama onu zorlamayacağım. Yüzünde korku görmek isteyeceğim son şey. Bana anlayışla bakan tek kişi o ve bunun hiçbir şey için değişmesini istemem.

Ben de ona nasıl dokunabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Günün erken saatlerinde bana gösterdiği kelimeleri unutmuş gibi yapıyorum, böylece vücut parçalarının üzerinden tekrar geçebiliyoruz. Willa benim için kelimeleri tekrarlıyor ama ifadesi mesafeli ve onu istediğimi nasıl göstereceğimi bilmiyorum, onu karın içine itmek ve hoş sesler çıkarana kadar sikimi vücuduna sürtmek dışında. Daha önce başka bir gladyatörün dişisine kur yaptığını görüp görmediğimi düşünmeye çalışıyorum ama gördüğüm çiftleşmeler hiçbir zaman gerçekten rızaya dayalı değildi ve dişiler tüm bu süre boyunca acınası bir şekilde ağlıyordu.

İstedğim bu değil.

Ateş çubuklarını tekrar eline alıyor ve sonra hayal kırıklığı içinde ellerine bakarak yere bırakıyor. Denemelerinden dolayı kızarmış ve kabarmışlardı ve hoşnutsuz bir şekilde birini avucuma aldım. "Ben yeterince sıcakım, dişi. Neden kendine zarar veriyorsun?"

Ama başını eğiyor ve sözlerimi yorumlamaya çalışıyor. "Yemek mi? Çizme mi?"

Hayal kırıklığıyla içimi çekiyorum. Praksiyanca'nın tüm bulamaçlı hırıltıları ve nüansları onun için kayıp. Vazgeçiyorum, su tulumumuzu alıp yumuşak bir deriye biraz su döküyorum ve onun için elini yıkıyorum. Willa'nın gözleri yumuşuyor ve endişeli bir ifadeyle beni izliyor, hatta sikim onun yakınlığında büyüyor ve ağrıyor. Bana dokunmasını istiyorum. Tekrar uzanmasını istiyorum. Ben de ona dokunmak istiyorum, ellerinin üzerimde olmasını istediğimden bile daha fazla.

"Bana neyi yanlış yaptığımı söyle," diye tekrar soruyorum. "Bana sinyali bir kez daha göster ki sana evet diyebileyim."

"Evet?" Willa kaşlarını çatarak soruyor. "Evet ne?"

Tekrar homurdanıyorum, bu sefer hayal kırıklığıyla ve bu onun başını bir kez daha eğmesine neden oluyor. "Çizme mi?"

Grr. Belli ki onun sözlerini daha fazla öğrenmeliyim.

Ellerini yıkamayı bitirdim ve bana dokunmak için hiçbir çaba göstermedi. Olsa olsa başka tarafa bakıyor ve bu da bana fiziksel acı veriyor. Ne kadar çirkin olduğumu şimdi mi fark ediyor? "Arkadaş mıyız?" Ellerini avuçlarımdan çekerken soruyorum.

Gözleri ıslaklıkla parlıyor ve bir an için çok üzgün görünüyor. "Arkadaşlar," diye kabul ediyor, sesi şefkatli. Hafif bir parmak eklemine yanağında gezdiriyor, ama okşamasına doğru eğilmeye çalıştığımda geri çekiliyor.

Şimdi kafam her zamankinden daha karışık.

Küçük çadırda sessizce oturuyoruz ve dışarısı karardıkça onun nefesinin havaya karışmaya başlamasını izliyorum. Vücut ısım bile bu çadırı onun için yeterince sıcak tutmayacak ve içten içe memnun oluyorum. Şimdi yanıma gelmek ve ısınmak için bana sokulmak zorunda kalacak. Yine de bunu yapmakta isteksiz, üzerine yatmak yerine getirdiği her giysiyi giyiyor. Endişeyle su yudumluyor ve dışarıda rüzgâr daha da şiddetlenince yüzünü buruşturup ayağa kalkıyor.

Ben de ayağa kalktım. "Gidiyor muyuz? Avlanacak mıyız?"

"Hayır," diyor Willa, beni durdurmak için elini uzatarak. "Pah-tee."

Ah. Bu kelimeyi biliyorum. Dışarı çıkıp mesanesini boşaltmak istediği anlamına geliyor. Tecrübelerime dayanarak biliyorum ki bunu yaparken de mahremiyetten hoşlanıyor, her ne kadar bu durum beni rahatsız etse de. Kulübenin girişine ve rüzgarın ılık çalarak yükselttiği kara bakıyorum.

Uzanıp omzumu okşuyor. "Uzak değil. Pah-tee."

Sanırım yakınımda kalacağını söylüyor. Yine de, onun gibi kırılgan biri için karda tehlikeli. Her adımda ayakları batmıyor mu? "Gren geliyor mu?"

Yanakları parlak bir şekilde kızarır. "Hayır. Kal." Oturmaya devam etmemi işaret ediyor ve ardından kapüşonunu başına geçirerek çadırdan çıkıyor.

Sinirli bir şekilde, artık zeminimiz olan sertleşmiş kara vuruyorum ve pençelerimin altında çatırdayıp her yere buz püskürttüğünde daha da sinirleniyorum. Aramıza koyduğu bu mesafeden hoşlanmıyorum. Tek yaptığı şeyin omzumu sıvazlamak olmasından hoşlanmıyorum. Bir an için, çadırdan uzansam ve onun bana yaptığı gibi kendime dokunsam ne yapacağını merak ediyorum. Kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyi okşadığımı görür ve kontrolü benden almaya karar verir miydi? Alaycı bir sırıtişla ve nefes nefese adımını söyleyerek ellerimi kenara iter miydi?

Bu düşünce çok hoşuma gitti. Belki de onu ne kadar istediğimin farkında değildir? Bunu yeterince açık ifade edememiş olabilirim. Bana dokunduğunda arzumu anladı, ama çoğu zaman ereksiyonumu görmezden geliyor. Belki bu onun kafasını karıştırıyordur. Bu yüzden karda sırtüstü yatıyorum, vücudum gergin, onun dönüşünü bekliyorum.

Geri gelmesini bekliyorum, sikimin sertleştiğini ve onun için hazır olduğunu görüyorum ve zevkle üzerime atlamasını bekliyorum.

Bir ıııık gece havasını deliyor.

Birden ayağı fırladım ve kulübeden dışarı çıktım, çiftleşme ya da dokunma düşünceleri aklımdan çıkmıştı. O benim Willa'mdı ve bu bir sürpriz ııııkı değildi.

Dehşet verici bir şeydi.

Birden aklımda hiçbir düşünce, tek bir içgüdü kalmadı: dişimi korumak.

Çadırdan hışımla çıktım. Dışarısı karanlık, rüzgâr uııulduyor ve kar esintide kalınlaşıyor, ama görüşüm artmış ve karanlıkta da neredeyse gün ışığında olduğu kadar iyi görebiliyorum. Uzakta, büyük bir kar yığınının ötesinde, kamburlaşmış, vücudu küçülmüş Willa'yı görebiliyorum.

Önündeki karanlıkta birkaç çift göz parılıyor. Yırtıcılar. Bir şey

onu avlıyor, kokusu sert rüzgârlarda saklı.

Boğazımdan saf bir öfke hırlaması çıkıyor ve dişimi korumak için ileri atılıyorum. Hareket ederken bile düşüncelerim rakiplerimin sayısını saymak için yarışıyor. Sekiz çift göz - üstesinden gelinmesi gereken büyük bir sayı. Daha önce bir arenada bu kadar çok rakiple dövüşmüştüm ama korumam gereken bir diş varken sekiz kişi zor olacak ve işim bittikten sonra bana şifa verecek kimse olmayacak.

Önemli değil. Bugün Willa'm için canımı veririm, bundan mutluluk duyacağım. O güvende tutulmalı.

İleri atılıyorum, pençelerimi uzatıyorum, dişlerimi hırıltıyla açıyorum. Yırtıcıları gördüğüm anda onların kokusu da bana çarpıyor. Kedigiller - daha fazlası ve öldürdüğümünden daha büyükler. Bunlar onun sürüsü mü? Yoksa Mesakkah yerlilerini uzaklaştırmak için yolumuzun her tarafına sürüklediğim postun kokusunu mu aldılar? Diğer yırtıcıları düşünmedim bile... ve şimdi Willa tehlikede.

Öfke zihnimi bulandırıyor. Kendimi eski yöntemlerime, hayatta kalma moduna girerken buluyorum. Arena moduna. Düşmanımdan başka hiçbir şey yok ve onu yok etmeliyim. Alçaktan çömeliyorum, hırlıyorum ve ilk kedi Willa'ma saldırmadan önce mücadeleye atılıyorum.

Çığlık atıyor, sesi rüzgârla uzaklaşıyor ve ben bir kedinin üzerine indiğim anda, pençeleri kesiliyor, diğer ikisi sırtıma atlıyor. Bu bir yıpratma savaşı olacak, onları öldürebilirim ve öldüreceğim de, ama yaralanacağım. Umurumda değil. Yakındaki diğerine uzanırken bile birini karların içine fırlatıyorum. Hepsinin dikkatini bana vermesini istiyorum. Ben yırtıcıyım. Korkmaları gereken canavar benim.

Ben canavarım.

Kedilerden biri koluma yapışıyor, dişleri derine iniyor. Ben de ısırarak bir parça kürk koparıyorum ve kediyi yana fırlatıyorum. Bir başkası onun yerini almak için hamle yapıyor ve sonra bir şey sırtımı tırmıklayarak yırtıyor. Tekrar kükrüyorum ve sonra daha fazla hayvan üzerime atlıyor. Derim pençelerinin altında paramparça olurken bile boynumu kırıyor ve kemiklerimi kırıyorum. Tıslayıp geri çekiliyorlar, ama tekrar saldırmak için. Ben de durmuyorum. Willa'm yakınlarda çığlıklar atıp bağırırken asla durmayacağım. Başka bir kediyi uçuruyorum, sonra bir sonrakine saldırıyorum. Sonsuz gibi görünüyorlar ve onlar saldırmaya devam ettikçe ben daha da vahşileşiyorum. Etleri parçalıyorum ve dişlerimle kemikleri kırıyorum. Kürk, kan ve kardan oluşan bir pus içinde yırtıyor, parçalıyor ve yok ediyorum. Dişlerimi en yeni avıma batırıyorum ve onu parçalayıp yarattığı bir kenara atarken bile sıcak etin tadını alıyorum.

Uzaklardan bir şey uluyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. Gözlerime kan doluyor ve gözlerimi kısarak baktığımda Willa'yı görüyorum, mızrağı saplanmış bir kedinin başında duruyor. Yalın ayak hâlâ mızrağına bağlı - mızrağın tamamını kavradı ve

yardıma geldi. Cesareti karşısında hayrete

düştüm. Benim cesur kadını.

Kolundan kan akıyor, kolu parçalanmış ve nefes nefese bana bakıyor. Soluğuna bir hıçkırık karışıyor ve ne kadar yüksek olduğunu merak ediyorum. Sonra hayvanların öldüğünü fark ediyorum. Ayaklarımın dibindeki kara bakıyorum; kan ve bağırsaktan başka bir şey yok. Burada bir kedinin parçaları var... ve orada da parçalar. Ellerimi uzatıyorum ve üzerlerinin madde sıçramaları ve beyaz kürk tutamlarıyla kaplı olduğunu görüyorum. Pençelerimden biri yatağından koparılmış ve bir elimde derin bir oyuk var, o kadar derin ki altında beyaz bir kemiğin izini görebiliyorum. Yara zonkluyor ama... tüm vücudum zonkluyor. Her yerim ağrıyor ama önemli değil. Kadınıma doğru sendeliyorum. "Willa?"

"Gren!" Mızrağı bırakıp bana doğru ilerliyor, yüzü karanlıkta parlıyor. Gözlerinden yüzüne su sızıyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlarken koluma dokunuyor, sonra ben keskin bir acıyla tıslarken tekrar geri çekiliyor. "Urhrt?"

"İyi misin?" Sağlam elimi vücudunda gezdirip yara olup olmadığını kontrol ediyorum. "Geride kalıp dövüşmeme izin vermeliydin."

Ellerimi çekmeye çalışıyor ve sonra kızgın bir şekilde ağlıyor.

"Urbleednevrywhr! Gren!"

"Gel," dedim ona. "Seni soğuktan kurtarmamız gerek."

"Gren!" Willa nazikçe elini kürkümün üzerine koydu.

"Blessurhrt."

Kelimeyi vurgulama şekli bana bunu daha önce de duyduğumu hatırlatıyor. Bana tatlı bir dille aptal olduğumu söylüyor. Belki öyleyim ama onu korumak için her şeyi yaparım.

Rüzgar etrafımızda sert esiyor ve ben mızrağı ve çadırı almak için uzanıyorum. Bunu yaparken başım dönüyor. Dünya kayıyor ve devriliyor ve sonra karanlıktan başka bir şey yok.

WILLA

T

Bu şimdiye kadarki en kötü geceydi.

Gözlerimdeki yaşları siliyorum, burnumu çekiyorum, başarısız bir şekilde

yeniden ateş yakmak. Şafak yaklaşıyor ve ışık dünyanın üzerine yayılmaya başlıyor. Tanrıya şükür. Belki dışarıyı aydınlandığında ne yaptığımı görebilirim. Paramparça olmuş ellerime bakıyorum ama içlerinde zonklayan acının önemi yok. Sarkan kulübenin (bir şekilde toparlamayı başardığım) bir köşesinde kanlı bir yığın halinde yatan Gren'e bakıyorum. Altındaki kar kanla kaplanmış, kürkü keçeleşmiş ve buzla kristalleşmiş.

Yaralarının temizlenmesi gerekiyor ama su kaynatamam. Bir hıçkırık daha boğuluyorum, çünkü yaralarını olduğu gibi bırakmak mı yoksa erimiş karla temizlemek mi daha kötü bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bilinci yerinde değil ve kanamaya devam ediyor ve etrafta yardım edecek kimse yok.

Zavallı Gren'im.

Diğerlerinden kaçacağımızı düşündüğümde, böyle bir senaryoyu asla hayal etmemiştim. Gren her zaman o kadar büyük ve güçlüydü ki onun yenilmez olduğunu düşünmüştüm. Ortaklığımızın sorunlu kısmının ben olacağımı ve

Beni birçok kez taşıması bu hissi artırdı.

Ama şimdi Gren yaralandı. Kötü bir şekilde. Ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Yine de deneyeceğim. Ondan vazgeçmeyeceğim.

Yapılması gereken o kadar çok şey var ki, tüm bunlardan biraz bunalmış hissediyorum. Kar kedilerinden birinin bana saldırdığı kolum ağrıyor ve zonkluyor. Açım - aptalca bir şekilde - ve susadım, ikisi de hazır değil. Donmuş kedi suşi parçaları bitti ama dışarıda bir sürü ölü hayvan var. Birini kesip biraz kar eritebilirim sanırım.

Ayrıca diğer leşleri kamp alanımızdan uzaklaştırmam gerekiyor ki diğer leş yiyiciler buraya çekilmesin.

Ve sonra Gren var. Yaralı ve kanaması var ve yaralarını temizlemem, dikmem ve ona bakmam gerekiyor ve... Doktorluk hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Hepsi benim hatam, çünkü dün gece son dakikada işemek zorunda kaldım.

Bir an için kendimi ağlamaya bırakarak tekrar hıçkırıyorum. İçimden atmak için bir kez daha feryat edeceğim ve sonra canavarımı kurtarmak için işe koyulacağım. "Benim yüzümden ölmeyeceksin," diyorum ona inatla, ateş kıvılcımlarını tekrar birbirine vururken bile. "Sana ihtiyacım var."

Sanki gözyaşlarım onu kendine getirmiş gibi, Gren inliyor, kıpırdanıyor.

Ateş yakmayı unutup onun yanına gidiyorum ve küçük, soğuk kulübede karın üzerinde sürünüyorum. "Gren! Gren, iyi misin?" Şefkatle, koyu renk bir tutam saçı yüzünden geriye doğru tarıyorum.

Bir elini yavaşça kaldırıyor, yüzüme dokunmak için uzanıyor. "Arkadaşım."

"Arkadaşın," diye kabul ediyorum, dudaklarımı avucuna bastırırken gözlerimden yeni yaşlar süzülüyor. "Seninle ilgileneceğim. Sadece uzan ve dinlen."

Yine de beni dinlemek yerine oturtmak için mücadele ediyor. Bunun onun için son derece acı verici olduğu açık ve bunu yaptığında yaralarından yeni bir kan fışkırıyor.

"Hayır," diye bağıyorum ve elimi göğsüne koyuyorum, sonra geri çekiliyorum çünkü onu tekrar incitmekten korkuyorum. "Gren, olduğun yerde kalmalısın!"

"Willa..." diye mırıldanıyor, başı dönüyormuş gibi gözlerini sıkarak kapatıyor. "Et..."

"Biliyorum. Onu kamptan uzaklaştıracam. Sen uzan ve dinlen." Çenesine dokunuyorum, çünkü sanki parçalanmamış tek yeri orasıymış gibi geliyor. "Uyu."

Yarım bir baş sallama hareketi yapar ve sonra tekrar karların üzerine baygın bir şekilde yığılır.

Kendime bir kez daha boğuk bir hıçkırık izni veriyorum ve sonra gözlerimdeki yaşları silip ateşime geri dönüyorum. Bu şeyi nasıl çalıştıracamı bulmak için güneş doğana kadar vaktim var. Ondan sonra Gren'in yaralarıyla ilgilenmeliyim çünkü daha fazla bekleyemem.

YANGIN HIÇ BAŞLAMADI.

Parmaklarım daha fazla tutamayacağım kadar ağrıdığına pes ediyorum. Dünkü kabarcıklarım bir gecede iyileşti - süper iyileştirici bit iş başında olmalı - ama üzerlerine o kadar çok yeni kabarcık koydum ki ellerim eskisinden daha kötü oldu. Vazgeçiyorum ve önümüzdeki birkaç saati Gren'in gevşek ağzına bir yudum su bastırarak ve ardından ölü kedileri kampımızdan uzaklaştırarak geçiriyorum. Bir tanesi gitmiş, karın içinde sürüklenmiş ve neredeyse insana benzeyen bir sürü iz görüyorum. Bu beni daha da korkutuyor - eğer sa-khui avcıları olsaydı, bizi bulurlardı. Uçuruma yaslandığımızı görüp ziyarete gelirlerdi ve en azından ateş yakmama yardım ederlerdi.

Kimsenin gelmemiş olması bana bunun mavi derili uzaylılardan biri olmadığını ve dolayısıyla bir düşman olduğunu söylüyor.

Kedilerin en küçüğünü tutuyorum ve kamptan güvenli bir mesafede kesiyorum, sonra kara gömüyorum ve bunun kokuyu gizlemeye yeteceğini umuyorum. Çantamdaki çiğ etle kampa geri dönüyorum. Uzun süre yok olmak hoşuma gitmiyor çünkü leş yiyicilerin Gren'in kanının kokusunu alıp peşine düşmelerinden korkuyorum.

Gren yine de uyanmaz. Uyuyor, kanıyor ve biraz daha uyuyor. En azından nefes alış veriş i düzgün ama yine de endişeliyim.

Ateşten resmen vazgeçtikten sonra yaralarını temizlemem gerektiğine karar verdim. Benim yüzeysel çiziklerim çoktan kabuk bağlamıştı, bu yüzden onunkilerin de biti devreye girmeden temizlenmesi gerekiyordu. Kar dolu bir su tulumunu karnıma bastırarak eritiyorum, rahatsızlığını görmezden geliyorum ve sonra tuniğimin kolunu yırtıp onu temizlemek için taze bir havlu olarak kullanıyorum. Sabunum da yok ve ne kadar ilkel yaşadığımıza dair umutsuzluğa kapılıyorum. "İyi bir aloe vera bitkisi için neler yapmazdım," diyorum ona, annemin en sevdiği her derde devayı düşünerek. O ve bir şişe viski. Onu da alırdım. Parçalanmış sinirlerimi desteklemek için bir yudum, sonra da Gren'in yaralarını dezenfekte etmek için geri kalanı.

Yaraları kötü görünüyor, o kadar kötü ki onları ortaya çıkarırken kendimi tamamen beceriksiz ve çaresiz hissediyorum. Ellerinde ve kollarının alt kısmında ısırik izleri ve oyulmuş et parçaları var. Derin, korkunç kesikler neredeyse tüm derisini kaplıyor, bu yüzden üzerlerine soğuk kar bastırıyorum ve acıyı biraz hafifletmesini umuyorum. Daha önce hiç bu kadar kesilmiş birini görmemiştim ve ağzındaki oyuklara dokunurken, kaç kediye sürükleyerek götürdüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Yedi mi? Sekiz mi? Bunun bir önemi var mı? Sayıca azdı ama beni kurtarmak için araya girdi. Bir an için, eski kampta onun bir canavar olduğunu düşünen herkesten nefret ediyorum. Benim tanıdığım Gren'in uzaktan yakından alakası yok. Benim tanıdığım Gren güvenmek konusunda temkinli, evet, ama o kadar sadık ve koruyucu ki nefesimi kesiyor.

Bu benim hatam, biliyorum. Beni kurtarmak için dışarı çıktı ve şimdi acı çekiyor.

Kanı silerken ve tüylerini temizlerken üzerini kaplayan kanların bir kısmının öldürdüğü kedilere ait olduğunu umuyorum ama çoğu ona ait. Bir insan nasıl bu kadar kan kaybeder ve hayatta kalır bilmiyorum ama nefes alış veriş zayıf ve hızlı olsa bile dayanmaya devam ediyor. Bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Gren büyük, güçlü bir adam. Çok kan kaybedecektir.

İyi olacak, diyorum kendime. Sadece iyi olacak. Sadece dinleniyor.

Onu temizledikçe yaralar daha kötü görünüyor, bazıları o kadar derin ki acaba dikmeyi denesem mi diye düşünüyorum. Sorun şu ki, elimde ip yok.

-Derim var ve bunun enfeksiyonlara ne yapacağını bilmiyorum. Onun bitinin devreye gireceğini ve benim etrafta dolaşmamdan daha hızlı bir şekilde işleri düzelterek umuyorum. "İşe koyul, bit," diye fısıldıyorum ona. "Onu geri istiyorum."

Seks yüzünden değil. Benimle ilgilenmesine ihtiyacım olduğu

için değil. Sadece arkadaşıımı istiyorum.

Ellerim yaralarına kar bastırmaktan uyuşana ve karnım su tulumumun içindekileri eritmekten ağrıyana kadar onu tekrar tekrar yıkamaya devam ediyorum. Bir noktada bayılıyorum ve yanağım karda, bedenim onunkinin yanında yayılmış halde uyanıyorum. O uyumaya devam ediyor. Güneş battı ve şimdi hava tamamen karanlık. Titriyorum, endişeleniyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum. Umarım buraya başka kedi gelmez, çünkü onun bana yaptığı gibi onu savunamam. Belki bir tane. Birden fazla mı? İkimiz de boku yedik.

"Hepiniz evde kalabilirsiniz," diyorum dışarıdaki yaratıklara. "Bizi rahat bırakın." "Willa," diye inliyor Gren, sesi zayıf.

"Buradayım," diyorum ona usulca, yaklaşarak. "Canın acıyor mu?"

"Kal," diye fısıldıyor ve karanlıkta elime uzanıyor. "Arkadaşım."

Onu terk edeceğimi mi düşünüyor? Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum ve nazikçe elini tutuyorum. "Sen ve ben acı sona kadar birlikteyiz."

"Acı son" kısmı umduğumdan daha erken gelebilir.

GREN

I

ölüyorum.

Uyandığımda bu düşünce kafamda uçuşuyor. Soluk sabah ışık kulübenin içine sızıyor. Uzuvarım ağırlaştı ve her yerim ağrıyor; ayağa kalkmaya çalıştığımda kendimi güçsüz ve çaresiz hissediyorum. Yakınlarda, Willa kıvrılmış, ağzı uykudan gevşemiş. Beni yıkamak için kullandığını hayal meyal hatırladığım, artık sertleşmiş kanlı bir kürkü tutuyor. Benimle ilgilenirken uyuyakalmış olmalı. Onu uyandırmıyorum, ayağa kalkmak için elimden geleni yapıyorum.

Yürüyemezsem, kesin ölürüm. Kendi ölümünden daha kötüsü, Willa'yı da yanımda götüreceğim ve buna katlanamam.

Onu güvenli bir yere götürmeliyim.

Alçak bir yere çölmeyi başarıyorum, nefes nefese kalıyorum ve başımdaki sersemliği atmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Kan kaybından dolayı halsizim ama sanırım daha fazlası var. Kendimi aşırı sıcak ve ağırlı hissediyorum, sanki kış gezegeninde değil de bataklıkta duruyormuşum gibi. Geriniyorum ve kürkümün birçok yaramdan sızan kurumuş kana yapıştığını hissedebiliyorum. Willa en iyi yaralarımı kapatmaya çalışmış; kollarımdan ve kalçalarımıdan aşağı yukarı deri parçalarıyla sarılmışım ve sanki beni korumak için kendi giysilerinin katmanlarını yok etmiş gibi görünüyor. Aptalca

Kadın. Bu hiç iyi değil. Çıplak tenini korumak için sıcaklığa ve katmanlara ihtiyacı var. Onu koruyacak bir kürkü yok. Ağrıyan bir diş gibi sızlayan bir sargıya dokunuyorum ve acı koluma yayılıyor.

Enfekte olmuş.

O zaman birkaç gün içinde ölmüş olacağım.

En azından Willa'nın nezaketine ve dostluğuna sahip oldum. Bana dokunuşlarını ne kadar özgürce verdiğini düşünerek yanağına hafifçe dokunuyorum. Hiçbir erkek bu kadar şanslı olmamıştı. Son gücümle onu güvenli bir yere götürmeliyim ki o da benimle birlikte ölmesin. "Willa," diye mırıldanıyorum.

Sarsılarak uyanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Gözlerinin altında koyu renkli çukurlar var ve dudakları solgun. "Oh! Gren! Uyanmışsın!"

"Gel," diyorum ona, keşke yola devam etmemiz gerektiğini söyleyecek kelimelerim olsaydı. Onu sahile, onunla ilgilenebilecek diğerlerinin yanına geri götürmeliyim. Ne de olsa ona bir köle gibi davranmadılar. Orada güvende olacaktır.

"Lidwn," diyor Willa, ellerini üzerimde gezdirerek. "Urhrt."

Elimle işaret ediyorum -kolum o kadar ağır ki hareket inanılmaz yavaş geliyor-. "Gel."

"Ne?" Çenesi düştü ve ayağa fırladı, takip edemediğim bir sürü kelime geveledi.

Üzgün olduğunu biliyorum. Dışarı çıkarsam kendimi öldüreceğimi düşünüyor. Belki de yaparım. Herhangi bir yere yürümek şimdiye kadar üstlendiğim en büyük görev gibi geliyor ama eğer ölmek istiyorsam Willa'yı diğerlerine geri götürmeliyim. Bu dünyada revir yok, yaraları iyileştirecek cerrahi makineler yok, iflas eden organlara yeni bir hayat verecek uyarıcılar yok. Yorgunum ve güçsüzüm ama bunu onun için yapacağım. O benim için diğerlerinden vazgeçti, ben de onun için hayatımdan vazgeçerim. Hiç şüphe yok. O peşimden gelirken ve tuhaf diliyle itirazlar ederken ben de kulübeyi sökmeye başlıyorum.

"Gren!" diye sesleniyor sonunda. "Plz."

Sesindeki üzüntüyü duyabiliyorum. Dönüyorum -dönmek bile bir meydan okuma gibi geliyor- ve onun su dolu hüznü gözlerine bakıyorum. Anlamıyor. Uzanıyorum

ve saçma bir güç gerektirse de yanağını okşuyor. "Willa. Fraaaaand?"

"Arkadaşım," diye kabul ediyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var.

"Gel," diyorum ona ve deri yatağı yere indirirken mızrağına ağır bir şekilde yaslanıyorum. Kampımızı parçalara ayıracağız ve sonra diğerlerinden bir koku izi bulup onu onlara geri götüreceğim.

WILLA

Gren'i dinlendiremiyorum.

Ne zaman sorsam reddediyor, her adım zor kazanılmış gibi görünse de. Beni ve tüm eşyalarımızı kalça yüksekliğindeki karda sorunsuzca taşıyan adamın sınırsız gücü artık yok. Artık yükümüzü ben taşıyorum ve Gren mızrağa ağır bir şekilde yaslanıyor. Arada bir sallanıyor, sonra dengesini yeniden sağlayana kadar birkaç adım boyunca ona destek oluyorum. Sessiz, bir ayağını diğerinin önüne atıyor ve sanki belirli bir koku arıyormuş gibi sürekli havayı kokluyor.

Bir yere gitmek istiyor. Onu durduramadığım için ben de onunla birlikte gidiyorum. Yorgunum, açım -yaralandığından beri bir şey yemedim- ve her şeyden çok Gren'in o büyük, güçlü kollarını bana dolmasını ve beni kendine yakın tutmasını istiyorum. Gerçekten ama gerçekten sarılmak istiyorum. Ama şu anda bunların hiçbiri mümkün değil, bu yüzden onun yanında kalıyorum, o durmadan ilerlerken güçlü ve becerikli olmak için elimden geleni yapıyorum.

Kayalıkları geride bırakıp bir vadi gibi hissettiren bir yere doğru ilerliyoruz ve sonra daha da dik bir yamaçtan yukarı çıkıyoruz. Yürümek zorlaşıyor, patikalar kayalık ve tırmanış o kadar eğimli ki yaralanmamış bacaklarım bile her adımda zorlanıyor. Yine de Gren durmaksızın ilerlemeye devam ediyor. Arada bir nefes almak için duraklıyor, sonra "Gel" diyor ve devam ediyor.

Ben de onunla gidiyorum. Kendini öldüreceğinden endişelensem de yanından ayrılmıyorum.

Belki de bu, halkının ölürken uyguladığı bir gelenektir, ama bu düşünce beni kederden boğuyor ve bunun adaletsizliği karşısında çığlık atmak istiyorum.

Bir sonraki anda, kendime onun ölmediğini söylüyorum. Ölmüyor. Sadece ikimizi de daha fazla kar arabasının yolundan güvenli bir şekilde uzaklaştırıyor ve koklamaya devam ettiği şey de bu.

"Lütfen ölme," diye fısıldıyorum ona ve uzanıp kürküne dokunmak istiyorum ama yaraları hâlâ sızıyor ve onu incitmekten korkuyorum. Bu yüzden ellerimi ve korkularımı kendime saklıyorum ve eğer çılgılık atıp bağırmak istersem, onu da içimde tutuyorum. Gren'in şu anda arkadaşı olarak bana ihtiyacı var ve vallahi bunu yapacağım.

Güneş batmaya başlıyor ve sıcaklık düşüp dünya alacakaranlıkla birlikte grimsi bir mora dönüşmeye başladığında bir parça panik hissediyorum. Yüksekteyiz, patikalar öncekinden daha da dik bir uçurumun kenarından dolanıyor. Buradaki kayalar buzlu, buzlu olmayan yerlerde ise gevşek ve ilerlerken kaygan çakıllara basıyor gibiyiz. "Başka bir yoldan gidebilir miyiz Gren? Buralarda çadır kuracak bir yer yok."

Nefesinin altından bir şeyler homurdanıyor ve kolunu gönülsüzce kaldırarak bir şeyi işaret etmeye çalışıyor. Sonra durur, nefes nefese kalır.

"Gren?" Kamburlaşmış nefesini tutmaya çalışırken yanına gidiyorum. Omzunda yırtılmamış gibi görünen tek noktaya dokunuyorum ve ne kadar sıcak hissettiğini görünce şok oluyorum. Normal sıcaklığını değil, ateş gibi sıcaklığını. O hasta. Biti, kesiklerine bulaşmış olabilecek bakterilerin icabına bakmıyor. "İyi değilsin Gren," diyorum ona, boğazımda yükselen kederle boğulmamaya çalışarak. Kardeşim Isaiah da böyle başlamıştı. Sadece ateşi vardı ve günler sonra önce hastanedeydi, sonra da menenjitten öldü.

Burada hastane yok. Hepimiz yalnızız.

Ve Isaiah öldükten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Cehenneme gittiler ve bir daha geri dönmediler. Annem uyuşturucu bağımlısı oldu. Babam terk etti. Dick Amca taşındı.

"Lütfen," diye fısıldıyorum beni dinleyen herkese. Gren'i kurtarmak için yüz tane Dicks Amca ile uğraşabilirim.

Nefes nefese kalıyor ve başındaki saçların terden koyu, kalın kaşlarına yapıştığını görüyorum. Bir kez daha eliyle yokuşu işaret etmeye çalışıyor, sonra

Kolu tekrar yanına düşer, gücü neredeyse tükenmiştir.

"Sorun yok," dedim ona. "Oraya gitmek istiyorsan, oraya gideriz." İşaret ettiği yeri gösterdim ve başımı salladım. "Gel."

"Gel," diye kabul ediyor ve ayağa kalkmaya çabalıyor, bu çaba o kadar zor ki gözlerimi yaşartıyor. Onlarla savaşıyorum ve kendimi bir kolunun altına sokuyorum. Normalde boyum ona destek olamayacak kadar kısa olurdu ama acıdan o kadar kambur duruyor ki omzunun altına tam olarak sığıyorum ve gücüme yaslanmasına izin veriyorum.

"Willa, hayır," demeyi başarıyor. Kelimeleri geveliyor.

"Willa evet," diyorum ona. "Gel." Ve yavaşça ileri doğru bir adım atıyorum. "Seni bırakmayacağım, dostum."

Mızrağa ağır bir şekilde yaslanarak iniyor. "Blessurhart," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Bunu duyunca şok oldum ve sonra boğazımda histerik bir kahkaha yükseldi. Bunu söylediğimi birkaç kez duymuş olmalı ve bana papağan gibi tekrarlıyor. Sanırım bağlam oldukça açık, ama o kadar çılgınca ve yine de mükemmel ki gülmeyi durduramıyorum. "Seni seviyorum Gren, bunu biliyor musun?"

Ve sonra ayıldım, çünkü bunun doğru olduğunu fark ettim. Ben bu adama aşık oluyorum ve o da bu aptal uçurum yoluna çıkmak için kendini öldürüyor. Ama sonra tekrar bana yaslanıyor ve onu desteklemek ve ilerlemek için sahip olduğum tüm gücü topluyorum, yukarı doğru devam ederken adımlarımı dikkatlice seçiyorum.

Birkaç dakika sonra onu gördüm.

Gren'in buraya gelmek için bu kadar zorlamasının bir sebebi var.

Lanet olası bir mağara var.

Kurtulduk. Şükürler olsun, şükürler olsun.

WILLA

I

Gren'i yarı sürükleyerek, yarı destekleyerek girişe kadar götürmeyi başardık ve sonra içeri girdik. Giriş büyük bir kaya parçasının etrafından dolanarak içeriyi dışarıda uğuldayan kar ve rüzgârdan koruyor

şimdi bile. Mağara dar geçitten çok daha geniş bir odaya açılırken aklıma bir ayının inine girmiş olabileceğimiz geliyor. Ya da... bu gezegende ayı olarak geçen her ne varsa. Artık çok geç.

Yine de içerisi tamamen sessiz, tek ses Gren'in hırıltılı nefes alışları ve benim nefes nefese kalışlarım. Tamamen karanlık da değil - ileride bir yerde tavanda bir delik var ve içeriye kar (ve sulu ışık) sürükleniyor. Karanlıkta belli belirsiz topaklar görebiliyorum ve bir an için vücudum dehşet içinde donuyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ve hiçbir şeyin hareket etmediğini anlamam birkaç dakika alıyor. Elbette hiçbir şey hareket etmiyor. Gren beni tehlikeye atmazdı. "Geldiğimiz yer burası mıydı? Nereden biliyordun?" Ona sordum.

Bana yaslandı, gücü tükenmişti. Benim de gücüm tükenmek üzere, yere yatmasına yardım ediyorum, sonra da çantamı yastık olarak başının altına sıkıştırıyorum. "Sen dinlen," diyorum ona nazikçe. "Burada kullanabileceğimiz ne var bir bakayım."

Bu mağaranın bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi olduğunu anlamam sadece birkaç dakikamı aldı.

Topaklar mı? Onlar erzak. Garip patika karışımıyla dolu sepetler, tüylü battaniye demetleri ve yakıt olarak kullandıkları garip kaka keklerinden yığınlar buluyorum. İhtiyacımız olan her şey burada... ve birileri yakın zamanda bu mağarayı tedarik etti, bu da geri dönecekleri anlamına geliyor. Bu sorun için daha sonra endişeleneceğim. Şimdilik burası bizim ve Gren güvende.

Uzaylımı elimden geldiğince rahat ettiriyorum, ona birkaç yudum su veriyorum ve bir avuç patlıcan karışımı yemesi için onu teşvik ediyorum. Yemekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor, bu yüzden geride bıraktıklarını atıştırıyorum ve ona su vermeye devam ediyorum. Battanileri açıyorum ve onu sıcak tutmak için vücuduna sarıyorum. "Artık erzağımız var Gren. Her şey yoluna girecek."

Elime uzandı, ben de onun elini kendi elimle kavradım.

Artık her şey yoluna girecek. Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum çünkü buna inanmam gerekiyor.

Ertesi sabah ateşi daha da yükseliyor ve kendimi çaresiz hissediyorum. Battanileri tekmeliyor ve tekrar üzerine koymaya çalıştığımda, titremesine rağmen terden sıırıslam olduklarını fark ediyorum. Yemek yemiyor ve ona bir yudum su içirmeye çalıştığımda bununla da ilgilenmiyor gibi görünüyor. Onu rahat ettirmek için elimden geleni yapıyorum ama korku karnıma yerleşiyor ve bir türlü gitmiyor.

Ona verebileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı var.

Eğer bu mağara erzakla doluysa, birileri buraya geliyor demektir. Bu noktada muhtemelen sahilden çok uzakta değildir. Diğerlerine gidip bize yardım etmeleri için onları zorlayabilirim... bir şekilde. Ama Gren'i yine ipe çekip bağlayacaklarından ve ona bir hayvan gibi davranacaklarından endişeleniyorum. Ateşli uykusunda çırpınıyor ve bazen uzaklaşmak zorunda kalıyorum yoksa o büyük, pençeli ellerinden biriyle bana vuracak. Diğerlerini alma şansım var mı? Dakikalar geçtikçe ve Gren ateşler içinde çırpınmaya devam ettikçe, yanlış bir seçim yaptığımdan endişeleniyorum.

Ama ya yardım edemezlerse? Deri giyip mızrak taşıyorlar. Ve

Gren'in köle olmaktansa özgür ölmeyi tercih edeceğini

biliyorum.

Alçak bir hırıltı dikkatimi çekiyor.

"Willa," diye inliyor Gren, yataktan uzanıyor ve beni arıyormuş gibi havayı kavırıyor.

"Buradayım," diyorum ona ve hemen yanına dönüyorum. Elimi sıkıca kavırıyor ve sonra tüm bedenimi kendine doğru çekiyor. "Arkadaşım," diyor pantolonunun arasından. "Arkadaş."

Teni terli, tüyleri nemli ve o kadar sıcak ki gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Beni kendine doğru çekmesi bile onu sıkıntılı uykusundan uyandırmıyor. Elini okşuyorum ve kolunu okşuyorum. "Ben buradayım," diyorum ona tekrar, farkında olduğundan şüphelensem de. "Seni bırakmayacağım."

Hırlıyor ve ben elini tutarken bile hırlamaya devam ediyor. Nerede olduğunu bilmiyor ve alnına dokunduğumda teni eskisinden daha da sıcak.

Bu her şeyi çözer. Ben diğerlerini bulmaya çalışırken Gren'in bana uzandığını düşünüyorum. Onun ölmekte olduğunu düşünüyorum, tek başına, tek arkadaşını ararken kolunu uzatmış.

Sonuna kadar onun yanında kalacağım. Hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz.

GREN gece boyunca ara ara titriyor ve üzerine tekrar battaniye örttüğümde itiraz etmiyor. Terden sıırılsıklam oldu ve onu yıkamaya çalıştığım da acı çekiyormuş gibi dişlerini sıkıp saldırıyor. Artık banyo yok o zaman. Zaten bir işe yarayıp yaramadığını da bilmiyorum. Bir parça kürkünü ıslatıp ağzına sıkmakla yetiniyorum. Keşke pamuklu havlularımız olsaydı.

Havluları siktir et. Keşke doktorlarımız olsaydı.

O gece zar zor uyudum ve sabah ışığı tavandaki ışıklık deliğinden içeri sızdığında battaniyeleri sıyırıp Gren'in yaralarına baktım. Çiziklerinin çoğu gitmiş, soluk kırmızı çizgiler halinde iyileşmiş. Bu iyi bir haber olmak yerine, vücudunun her yerindeki ısırik izlerinin ne kadar kötü olduğunu vurguluyor. Daha da kötüsü, yaralardan hastalıklı görünümlü bir sıvı sızıyor ve ısıriklerin etrafındaki deri kabarık ve kırmızı. Battaniyeyi tekrar üzerine örtüyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki?

Gren yatağın içinde kıpırdanıyor ve sonra gözleri açılıyor. Ateşten cam gibiydiler ama yüzüme odaklandı.

"Selam şekerim," diye mırıldanıyorum, bulanık yanağını okşayarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Willa." Yüzüme dokunmak için elini kaldırmaya çalışıyor ve bu onu zorluyor gibi görünüyor. Elini kendi elime alıyorum ve onun için yanağıma koyuyorum.

"Ben buradayım." İçimden çığlık atmak gelse de ona ısılt ısılt gülümsüyorum. Eskisinden daha kötü görünüyor. Bunlar son dakikaları mı? Yüzümü inceliyor ve bakışları o kadar şefkatli ki boğazımda kocaman bir düğüm oluşuyor. "Keşke sana istediğim gibi saldırsaydım," diyorum ona. "Bunun için endişelenmek yerine bunu yapmalıydım. İşemek için dışarı çıkmak yerine üzerine tırmansaydım belki de iyi olurdun."

Burun delikleri alevleniyor ve içten içe ürperiyorum. Kendi hastalıklı kokusunu, yaralarındaki enfeksiyonun şiddetini fark etmemesine imkân yok. Bu kokuyu almak zorunda olmasından nefret ediyorum.

Yine de beni şaşırtarak yatakta dik oturmaya çabalıyor ve hırlıyor. "Gren?" Elimi göğsüne koyarak soruyorum. "Uzan, şekerim-"

Elimi silkeleyip ayağa kalkmaya çalışıyor. Yapamıyor, onun yerine sürünerek ilerliyor, dişlerini göstermiş, boğazında öfkeli bir hırıltı.

Bir an şaşkınlıkla izliyorum ve sonra bunun onun şaşkın hırıltısı ya da iletişim hırıltısı olmadığını fark ediyorum. Bu bir koruma hırlaması ve tüm dişlerini gösteren vahşi hırlamasıyla saldırmaya hazır.

Mağaramıza bir şey geliyor.

Mızrağımı kapmak için yarışıyorum ve sonra onun önüne geçiyorum. Eğer o korkunç kar kedileri bizi buraya kadar takip ettiyse, Gren'i savunmam gerek. Ciğerlerimde hava varken hiçbir şey ona zarar veremez.

"Willa," diyor Gren ve sonra kızgın bir kedi gibi tıslıyor.

"Hayır, sen geride kal," diyorum ona ve mağaramızın ön kısmına, daralarak dolambaçlı bir tünele dönüştüğü yere doğru ilerliyorum. Bu yöne doğru gelen her şeyi engelleyebilirim. Mağaramızın iyi yanlarından biri de bu, savunulabilir olması. Tünelin sonuna geliyorum, mızrağımı hazır tutuyorum ve bekliyorum.

Her şey sessiz. Ne olabileceğini düşünmeye çalışarak ayak seslerini dinliyorum. Başka kediler mi? Bir midilli yaratık mı? Yeni bir korku mu?

Endişeli nefes alış verişim mağaramızdan duyuluyor. Sonra duvarlardan garip sesler yükseliyor, anlamadığım bir dilde konuşuyorlar. Bunlar erkek sesleri. Karanlığa doğru kaşlarımı çatıyorum ve sonra eğlenen bir kahkaha ve ardından bir soru duyuyorum. "Mah-dee" kelimesi telaffuz edildi ve farkına vararak nefesim kesildi.

Avcılar. Kableden. Bizi

buldular.

Mızrağı daha sıkı kavıyorum, vücudum korkudan titriyor. "Geri çekil, Gren. Bu adamların dost mu düşman mı olduğunu bilmiyoruz."

Bana sadece tıslıyor, ateşin içinde kaybolmuş. Yine de korkmuyorum. Bana asla zarar vermez.

Erkek bir uzaylı köşeden gelir ve arkasındaki arkadaşına güler
-Sonra beni mızrağımı çıkarmış halde görünce durdu. Gözleri açılıyor ve ben uzun, dağınık saç örgüsünü tanıyorum. Zolaya, Veronica'nın arkadaşı. Arkasında, Hassen durduğunda neredeyse sırtına çarpacaktı.

Hepimiz birbirimizi gördüğümüze şaşırılmış görünüyoruz.

Gren tıslayarak sessizliği bozuyor ve sonra homurdanarak ayaklarının üzerinde kayıyor. Ben izlerken, iki uzaylı kemerlerine uzanıyor... ve işte o zaman ipleri görüyorum.

Buraya dostane bir toplantı için gelmediler.

"Siktirin gidin buradan!" Onlara doğru mızrağımı sallayarak bağıryorum.

Zolaya bir şeyler mırıldanıyor ve saldırmamam gerektiğini belirtmek için ellerini uzatıyor.

Ciddi olduğumu göstermek için ona bir kez daha vuruyorum. "Ona dokunmayacaksın. Git buradan. Kimse seni burada istemiyor!"

Zolaya o yatıştırıcı sesiyle, "Sadece... sadece konuşmak istediğimizi söyledim," diyor. Sonra kaşlarını çatar. "Mardok'tan bir çeviri çipi almadın mı?" Sözcükleri diğer dilde, kendi halklarının akıcı dilinde tekrarlıyor ve

bir adım öne çıkar.

Mızrağımı ona saplıyorum, bu sefer yeleğindeki deri bağcıkların seğirmesine neden olacak kadar yaklaşıyorum ve Hassen arkadaşını geriye doğru çekiyor. İkisi de kaşlarını çatıyor ama umurumda değil. Gren'ime dokunmuyorlar.

Çeviri çipi. Böyle bir şeyi sanki burnumun önünde sallanan bir havuçmuş gibi gündeme getirmeleri beni sinirlendiriyor... ve sonra da tamamen öfkeleniyorum. Gren hiç kimseyle konuşmadı. Kimse ona lanet olası bir çeviri çipi vermeye çalışmadı. "Bizi rahat bırakın," diyorum onlara, öfkeyle. "Kimse sizi burada istemiyor."

Gren tekrar hırlıyor ve sonra nefes nefese kalarak etkisini azaltıyor. Ayaklarımın dibindeki taşların üzerine çöküyor, tekrar tıslıyor ve sanki son nefesiyle beni korumaya kararlıymış gibi sürünerek ilerlemeye çalışıyor.

Bu beni kırıyor.

"Hepiniz buradan gidin," diyorum tekrar, mızrağımı onlara

doğru savurarak. "Wil-lah," diyor Hassen. "Bizimle geri gel-"

"Asla." Yanlarında halat getirdiklerinde değil. Arkalarını dönüp gidebilirler, çünkü onlarla asla gitmiyoruz. Asla.

"O ölüyor," diyor Zolaya, bakışları Gren'e kayarak.

"O zaman burada ölecek. Özgürce." Mızrağımı tekrar onlara doğru itiyorum, histerikleşiyorum. "Ama siz iki piç buradan defolup gideceksiniz!"

Sesimdeki vahşi tını ve mızrağımın çılgınca savruluşu karşısında ikisi de geri adım atıyor. Zolaya Hassen'le bakışıyor ve sonra ikisi de gitmek için dönüyor. "Biz gidiyoruz," diyor Zolaya.

Tünelde gözden kaybolurlarken arkalarından "Güzel," diye sesleniyorum. Olduğum yerde kalıyorum, titriyorum, mızrağım elimde. Geri çekilen ayak seslerini dinliyorum ve sonra tekrar konuşuyorlar, dışarı çıkarken sesleri boğuklaşıyor. Kaygan çakıllı yokuşta botlarının çıtırdadığını duyuyorum ve sonra yok oluyorlar.

Bitkin ve titreyerek yere yığıldım.

Bizi buldular. Taşıdıkları ipleri düşününce ürperiyorum.

ve Gren'in onlar tarafından tekrar bağlanmaya ne kadar yaklaştığını. Bu onun için tam bir işkence olurdu. Özgür ölecek, lanet olsun.

İri bir el bileğime dolanıyor ve sonra Gren başparmağını tenimde gezdiriyor. "Willa," diyor. "Arkadaşım."

"Doğru," diyorum ona, ağlayarak. "Ben senin arkadaşınım. Seni yatağına geri götürelim, böylece rahatça dinlenebilirsin." Başka hiçbir şey olmasa bile, ona bunu sağlayabilirim.

Gren'in iri gövdesini kürk yığınının geri sokmak uzun zaman alıyor ve yerleştğinde ikimiz de bitkin düşüyoruz. Ona birkaç yudum su içirmeyi başarıyorum ama yemek yemeyi reddediyor ve sessizleşiyor ve bayıldığını fark ediyorum. Bir dakika boyunca uyumasını izliyorum, alnındaki terli saçları nazikçe tararken kalbim sızlıyor. Koyu renk saçlarının arasında, alnının hemen üzerinde minik boynuzları var. Hah. Başını okşamaya devam ediyorum, keşke onun için dokunmaktan daha fazlasını yapabilseydim.

"Seni bırakmayacağım," diye fısıldıyorum ona ve sonra ayağa kalkıyorum.

Bitkin düştüm ama dinlenemiyorum. Şimdi yerde yatan mızrağıma bakıyorum ve onu alıyorum. Ne olur ne olmaz diye mağaranın girişine doğru yürüyorum ve uzun, dik, çakıllı patikadan aşağıya bakıyorum. Yeterince eminim, iki büyük mavi uzaylının kısa bir mesafe ötede bir ateşin yanında oturduğunu görüyorum. Yukarı gelmiyorlar... ama gitmiyorlar da. Hayal kırıklığıyla, düşünürken onlara ters ters bakıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Orada öylece oturup Gren'in ölümünü mü bekleyecekler?

Bu da onlardan biraz daha nefret etmeme neden oluyor.

Sonunda mağaraya geri döndüm. Tetikte olmak dışında yapabileceğim bir şey yok. Saldırmaya karar verirlerse bunu gece yapacaklar, bu yüzden tetikte olmalıyım. Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum ve Gren'in yanına dönüyorum çünkü uyanırsa orada olmak istiyorum. Elini elime alıyorum ve diğer elimi mızrağın üzerinde tutarak mağara girişine doğru dönüyorum.

"Sana göz kulak olacağım Gren," diye fısıldıyorum ona.

Dışarıdaki patikada çakıl taşlarının gürültüsünü duyduğumda yarı uykuluydum. Sarsılarak uyandım, kalbim küt küt atıyordu ve mağaranın girişine, dolambaçlı tünelden aşağıya doğru koştum, mızrağım hazırды.

"Sana bizi yalnız bırakmanı söylemiştim," diye haykırıyorum.

Erkek uzaylı sadece bir elini havaya kaldırıyor. Bu Hassen, saçları kısa kesilmiş ve Zolaya'nın uzun, özensiz örgüsüne kıyasla omuzlarında gevşek. Elinde bir meşale var. "Sana ateş getirdim, Wil-lah."

Tereddüt ediyorum. "Neden?" Ona doğru ilerlemeden temkinli bir şekilde soruyorum. "Çünkü sende hiç yok?"

"T a n r ı seni korusun," diyorum ona ama ilerlemiyorum. "Senden hiçbir şey i s t e m i y o r u m . Sadece git ve bizi yalnız bırak."

"Zolaya gitti," diyor sanki bu her şeyin cevabıymış gibi. "Sana ateş getirdim." Eliyle meşaleyi ondan almamı işaret ediyor. "Ve sana bir tavsiye."

"Senden hiçbir şey istemediğimi söyledim-"

"Mağarada bir sepet var," diye devam ediyor, sesi benimkinin üzerine çıksın diye daha yüksek sesle konuşarak. "İçi, ezdiğinde kötü kokan kısa, yeşil iğnelerle dolu. Ateşin üzerine bir kese su koy, bir avuç iğne ekle ve kokusu tatlıya dönene kadar pişmeye bırak. Sonra da içmesini sağla."

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Neden?"

"Bu ağrı için. Hastalığına iyi gelmez ama rahat uyumasına yardımcı olur." Ve meşaleyi tekrar bana uzattı.

Yalan söylüyor olabilir. Gren'i bağlayıp kampa geri götürmeleri için beni kandırıyor olabilir. Ama o kadar yorgunum ki doğru düşünemiyorum ve Gren'e elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. "Ve sonra gidecek misin?"

"Gitmeyeceğim. Aşağıda kalıp leş yiyicileri mağaranızdan uzak tutacağım." Tereddüt ediyor, sonra ekliyor, "Yırtıcıları getirecek büyük bir koku izi bıraktın. Zayıfların kokusunu severler ve avlanmaya gelirler."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Tereddüt ediyorum, sonra ilerleyip meşaleyi ondan alıyorum ve mağaraya geri çekiliyorum. Güneyli yetiştirilme tarzıma aykırı olsa da ona teşekkür etmiyorum. Bunun bir numara olup olmadığını hâlâ bilmiyorum.

Ama bende ateş var. Gren'de de ağrı kesici olabilir. Sahip olduğumuzdan daha fazla, bu yüzden şansımı deneyeceğim.

WILLA

A Bir gün daha geçti. Çaya rağmen yaraları daha da kötüleşiyor, ta ki hastalık burun deliklerimde hissedene kadar. Yine de ateşi devam ettiriyorum ve her uyandığında ona çay içiriyorum. Hassen geri dönmüyor

En azından bizi rahatsız ediyor ama Gren de pek uyanmıyor. Sanki batıyormuş ve batması an meselesiymiş gibi hissediyorum. Bu yüzden yanına kıvrılıp elini tutuyorum, parmaklarımı parmak eklemlerinin yaralanmamış kısımlarında gezdirerek burada olduğumu, onunla birlikte olduğumu ve yanından hiç ayrılmayacağımı bilmesini sağlıyorum.

Gren'in homurtularını duyana kadar uyuduğumu bile fark etmedim.

Ayağa fırlıyorum, kafam karışıyor ve başım dönüyor. O kadar yorgunum ki, uyumamam gerekirken bile uykuya dalıyorum. En son ne zaman bir avuç karışımdan fazlasını yediğimi hatırlamıyorum, halsiz ve yorgunum. Tünelde sesler duyarken bile mızrağı almak için çabalıyorum. Farklı sesler.

"Gren?" diye sesleniyor bir kadın ve benim uzaylım öfkeyle hırlıyor. "Benim adım Veronica. Eşim Ashtar'la birlikte buradayım. Sana zarar vermeye ya da Willa'yı senden almaya gelmedik. Yaralı olduğunu biliyorum ve sadece sana yardım etmek istiyoruz. İçeri girebilir miyiz?"

Veronica mı? Sahildeki kız mı? Altın renginde yankılanan

Adam mı? Burada ne işi olabilir ki? Kafam karışmış bir halde mızrağı kavırıyorum ve hâlâ battaniyenin içinde olan Gren'e bakıyorum. Gözleri cam gibiydi ve öfkeyle hırıliyordu ama kalkmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Bu çok kötü.

"Gren?" Fısıldıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Öfkeli bir hırıltı çıkarıyor ve sonra sessizleşiyor.

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Her zamankinden daha kötü durumda. Bunlar son anları olabilir. Tünele dönüyorum, kararsızım. Veronica yardım etmek istediğini söylüyor... Ona güveniyor muyum? Yüzünü düşünüyorum - mütevazî ve tatlı- ve şansımı denemeye karar veriyorum. "Burada bekle," diyorum Gren'e. Mızrağı yere bırakıp ateşin kenarından kemik meşalesini alıyorum - Hassen'in kullandığının aynısı ve sanırım ucunda uzun süre yanacak gibi görünen yapışkan, reçine kaplı deri olan bir tür hayvanın uyluk kemiği. İhtiyacım olursa diye saklamıştım. Şimdi onu ateşe sokup tutuşmasını bekliyorum ve sonra tünele doğru gidiyorum.

Meşaleyi yüksekte tutarak birkaç adım atıyorum ve sonra onları görüyorum. Veronica orada, kahverengi bukleleri rüzgârda savrulmuş, teni pembeleşmiş. Elllerinde bir kürk var ve derileri benimkilerden çok daha temiz görünüyor. Mis gibi kokuyor. Muhtemelen deli bir kadın gibi görüyorum ve elimi kirli saçlarıma dalgınca dokunduruyorum. Yıkanmayalı ne kadar oldu? Öncelikler listesinde yok. Ashtar onun arkasında, bir eli omzunda ve kaşlarını çatmış bana bakıyor. Onu görmezden geliyorum ve Veronica'yı inceliyorum. "Ciddi misin?"

Göz kırpmıyor. "Hangi kısmı?"

"Beni ondan almayacağın kısmı mı?" Feneri daha yükseğe tutuyorum, böylece ikisinin de yüzünü görebiliyorum.

"Yardım edip edemeyeceğimizi görmek için buradayız. Bu iyileşme anlamına geliyor ve tek anlamı da bu. Söz veriyorum."

Evet. Buna inandığımdan emin değilim. "Beni kurtarmaya gelmedin mi?"

"Sanırım bu kurtarılmak isteyip istemediğine bağlı," Veronica'nın ifadesi alaycı bir hal alıyor. "Ashtar beni götürdü ve sanırım bu 'beni çalmak' olarak yorumlanabilir, ancak kurtarılmak gibi bir arzum yok. Büyük mavi adamların aynı fikirde olduğundan emin değilim, ama gezegende herkesin arada sırada

farklı fikirlere sahip olmasına yetecek kadar yer olduğunu düşünüyorum."

Tereddüt ediyorum. Onlara güveniyor muyum? Kulağa hoş geliyor ama... Artık bilmiyorum. Çok yorgunum. Yüzümü ovuşturuyorum, keşke ne yapacağımı bilseydim. "Lütfen, lütfen güvenime ihanet etme."

"Yapmayacağız." Veronica'nın sesi rahat, kendinden emin ve öne doğru bir adım atıyor, avuçlarını açarak silahı olmadığını gösteriyor. "O yaralı, değil mi?"

Boğazımdaki düğümün ötesinde konuşmak için mücadele ediyorum. "O ölüyor. Hâlâ birinin tutsağı olduğunu düşünerek ölmesini istemiyorum. Lütfen..."

"Yapmayacak. Ben bir şifacıyım, Willa. Onu iyileştirebilirim... ya da en azından deneyebilirim. Ama bunu burada yapamam."

Şifacı mı? Bununla ne demek istediğini bilmiyorum ama Gren son demlerini yaşıyor. Eğer bir köpek olsaydı, Dick Amca onu günler önce uyuturdu.

Hala Dick Amca'dan nefret ediyorum.

Öfke ve hayal kırıklığı içime hücum ediyor, ardından yorgunluk geliyor. Eğer onlara güveneceksem, tünelden çıkmam gerekiyor. "Lütfen," diyorum, bu noktada ne istediğimden tam olarak emin değilim ve sonra beni takip etmeleri gerektiğini belirtiyorum. Son iki gündür evimiz olan mağaraya geri dönüyorum - yoksa daha fazla mı oldu? Artık bilmiyorum bile. Gren'in bulunduğu yerin yanına iniyorum ve gözleri ateşten başka bir şeye odaklanmamış olsa da alçak sesle hırladığını duyabiliyorum. Beni görmüyor. Yine de elini tutuyorum. "Gren, dostların burada. Sana yardım edecekler, tamam mı?"

Hırlıyor ve bana cevap mı veriyor yoksa sadece farklı kokulara mı tepki veriyor bilmiyorum.

Veronica korkusuzdur, Tanrı onu korusun. Yanıma yaklaşıyor ve neşeyle gülümsüyor. "Merhaba Gren. Ben Veronica. Şuradaki adam benim dostum." Ateşin karşısında kollarını kavuşturmuş ve Gren yanlış bir hareket yaparsa Veronica'yı kapıp götürmeye hazırmış gibi görünen iri altın adamı işaret ediyor. Veronica bunu görmüyor gibi. Göğsüne vuruyor. "Muhtemelen yankılandığınızı duyabiliyordursunuz, değil mi? Bu da ikimizden birinin Willa'yı senden alma şansı olmadığı anlamına geliyor."

Kalbine binlerce kez şükürler olsun, gerçekten de onun yatağından kalkabileceğini düşünüyor.

Elini okşuyorum ve bir an için beni görebildiğini düşünüyorum. Ona gülümsüyorum, her şey yolundaymış gibi görünmeye çalışıyorum. Yine de onun yanında konuşuyor olmamızdan nefret ediyorum. "Dilimizi çok az biliyor. Kimse ona bir çeviri çipi vermemiş."

"Ona dokunursam saldırır mı? Yardım etmek istiyorum ama onu iyileştirmek için ellerimi üzerine koymam gerekiyor."

İnançla iyileşme. Evet, tamam. Bunu memleketteki birkaç kilisede görmüştüm. Tam olarak inanmıyorum ama bu noktada Veronica'nın her şeyi yapmasına razıyım. Gren'in parmak eklemlerini okşuyorum. "Gren, şekerim. Veronica bir arkadaş. Bana güveniyorsun, değil mi? Willa arkadaşım, Gren arkadaşım, Veronica arkadaşım."

Gözleri bana odaklandı. "Arkadaş." Bakışları Veronica'ya kayıyor ve sonra sanki onu yeni görüyormuş gibi hırlıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve elini bırakmıyorum çünkü ona güvenmesine ihtiyacım var. Dizlerimin üzerinde sürünerek diğer tarafına geçiyorum, böylece ona yanında oturması için yer açabiliyorum. "Hırlamayı boş ver," diyorum, alnını okşarken sesim yatıştırıcı. Daha çok onun için mi yoksa onun için mi konuşuyorum, yoksa sadece yorgun muyum ve gevezelik mi ediyorum bilmiyorum. "Evimde, kucaklamak için geldiğinde bile sana tıslayan yaşlı bir vahşi kedi vardı. Sanırım bunun normal olduğunu düşünüyor ve hiç kimse ona aksini göstermeye çalışmadı. Yine de gerçekten iyi bir adam. Çok tatlı. Çok şefkatli. Beni korudu ve güvende tuttu. Bu şekilde ölmeyi hak etmiyor."

En iyi adam. Onu seviyorum. Gözlerini kapatışını izliyorum ve elini ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpmek istiyorum, böylece dokunuşumu hissedecek... ama müdahale etmek de istemiyorum.

Veronica kendinden emin bir şekilde, "Yapmayacak," diyor. Battaniyelere uzanıp onları geriye doğru sıyrıyor ve birisi öğürüyor. "Ne oldu?"

Kendimi ona yalan söylerken buluyorum. Gerçeği - aptalca bir çiş yaptığımı - paylaşmak çok saçma geliyor. Bu benim ve Gren'in bilmesi gereken özel bir şey. "Kar kedileri," diyorum. "Bir sürü. Acıkmışlardı ve beni akşam yemeği sandılar. Gren beni kurtardı." Yeniden ağlayacak gibi oluyorum ve ne kadar cesur olduğunu düşünerek Gren'in parmak eklemlerini öpüyorum. "Avlanmaya çıkmıştım," diye yalan söylüyorum, "Onların inine girdiğimin farkında bile değildim. O olmasaydı ölmüş olurdum." Bu kısmı yalan değildi ve ona meydan okuyan bir bakış attım. "Diğerleri ona her türlü

istedikleri canavar, ama bana karşı harikaydı."

Kafasını kaldırmıyor, sadece Gren'i incelemeye devam ediyor. "Seni bu yüzden mi çaldı? İkiniz rezonansa girdiğiniz için mi?"

Ne? "Beni çaldı mı? Herkes onun beni çaldığını mı düşünüyor?" "Çalmadı mı?"

Böyle düşünmelerine çok şaşırdım. Hassen ve Zolaya'nın iplerle peşimizden gelmesine şaşmamalı. Kaçırıldığımı düşünüyorlar. "Hayır! Onu serbest bıraktım ve ayrıldık. Ona bu kadar kötü davranan insanlarla neden kalmak isteyeyim ki? Korkmuştu ve onu bir hayvanmış gibi bağlamışlardı. Ona yardım etmek istedim ve o da yalnız kalmak istemedi. Kimse beni çalmadı."

"Anlıyorum. Bunu diğerlerine de anlatabiliriz. Belki fikirleri değişir. Siz ikiniz... siz..." Rahatsız görünüyor. "Yankılanıyor musunuz?"

Keşke. Kaç kez göğsümü ovuşturduğumu düşünüyorum, Gren'inkine doğru bir şeyler yapmasını diliyordum. "Hayır. Biz sadece arkadaşız. Bence onun arkasını kollayan biri işine yarayabilir. Cinsel bir şey olması şart mı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum, hayır. Sadece merak ettim. Görünüşe göre pek çok yanlış anlaşılma olmuş. Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız ve sonra diğerleriyle konuşacağız, değil mi Ashtar?" Dönüp ateşin yanındaki deve gülümsüyor.

Kollarını kavuşturuyor ve suratı asık görünüyor. "Kimse bizi gitmek istemediğimiz bir yere götürmüyor. Yeni efendilerim olsun diye bir efendiden kaçmadım."

Nedense bu beni daha iyi hissettiriyor. Ashtar'ın da bir köle olduğunu unutmuşum. Gren'in nasıl hissettiğini anlayacaktır. Belki Veronica onun için bir şeyler yapabilir. Ona elini uzatırken izliyorum.

Gren ona hırlıyor, ateş gözlerini parlatıyor.

"Gren." Elini sıkıyorum ve sonra yaralarına dikkat ederek göğsüne dokunuyorum. "Veronica bir arkadaş. Willa arkadaş, Veronica arkadaş, Gren arkadaş."

Gözleri bana odaklanıyor ve umarım haklıyım. Bize ihanet ederlerse... ama gözlerimdeki sevgiyi görebilmesini umarak ona cesaret verici bir gülümseme veriyorum.

Yavaşça Veronica'ya, onun uzattığı ele bakıyor. "Arkadaşım," dedi.

ve sonra elini onunkine koyar.

Dokundukları anda Veronica tamamen hareketsiz kalır. Gözleri kapanıyor ve sonra kaskatı kesiliyor. Gren de öyle. Endişeyle elini okşamaya devam ediyorum. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum ona.

Ama sonra gözleri kapanır ve inleyerek bilincini kaybeder.

Panikle Veronica'ya bakıyorum ama kımıldamıyor. Hâlâ oturuyor, katlanmış bacaklarının üzerinde dinleniyor, eli onunkini sıkıca kavriyor, sırtı dimdik. Gözleri göz kapaklarının altında hareket ediyor, sanki çılgın bir rüya görüyormuş gibi. Endişeyle Ashtar'a bakıyorum.

"İşte böyle iyileşiyor," diyor, sesi kısık. Kıpırdamıyor, ateşin karşısından Veronica'yı izliyor, sanki onu öpmekle kaçırmak arasında kalmış gibi. "Bu normal."

"Öyle mi?" Bayılmış olan Gren'e bakıyorum. Bilinci yerinde değil ama nefes alması kolaylaşmış gibi görünüyor. "O zaman gerçekten bir şifacı mı?"

"Bu onun khui'siyle ilgili bir şey," diye açıklıyor göğsüne vurarak. "Bunu başkalarına yaptığını gördüm. Benim kanadımı da iyileştirdi."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kanat mı?" Neden bahsediyor bu adam? Ama o sadece Veronica'yı izliyor, sorumu duymazdan geliyor. Onu yanlış duyduğumu anladım ve Gren'e döndüm. "Bu işe yarayacak mı?"

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur." Sesinde o kadar büyük bir gurur var ki güven verici.

Ben de biraz daha izledim. Veronica ona uzanmıyor ya da yaralarına dokunmuyor. Sadece elini tutuyor ve biti öncekinden farklı garip bir şarkı yayıyor. İlk başta Gren'le -benim Gren'imle- rezonansa girdiğini düşünüyorum ama Ashtar'ın endişelenmediğini fark ediyorum, yani bu sadece iyileşmeyle ilgili bir şey olmalı. "Geldiğin için teşekkür ederim," diyorum ona. "Nasıl bildiğini bilmiyorum-"

"Zolaya bize söyledi. Israr etti."

Zolaya mı? Şaşırdım. Onun ve Hassen'ın beni Gren'den uzaklaştırmak için ellerinden geleni yaptıklarını sanıyordum. Neden onu iyileştirdi? Cevabım yok ama Zolaya'yı görürsem

ona minnettar olduğumu söyleyeceğim. Gren'den nefret etse bile onu kurtarıyor. Gren'i düşünüyorum ve onun sevgili yüzünü izliyorum. Burnu hafifçe seğiriyor ama uyanmıyor. Gözleri tıpkı Veronica'ninki gibi göz kapağının arkasında garip bir şekilde dans ediyor ve bir an için aralarındaki bağı çok ama çok kıskanıyorum. Neden onu kurtaran ben olamadım? Onun yerine, neredeyse ölmesine sebep olan benim.

İşeme molasında, her şeyden önce. Veronica'ya gerçeği söylemediğim için memnunum.

"Bu... uzun sürer mi?" Saniyeler saatler gibi geçip giderken Ashtar'a soruyorum.

"Çok uzun zamandır," diye kabul ediyor ve sesi yine sinirli çıkıyor, sanki Veronica'nın bunu yapmasından pek memnun değilmiş gibi.

"Ah."

"Uyuyabilirsin," dedi bana. "Bir değişiklik olursa seni uyandırırım." Ateşin yanındaki yerinden kıpırdamıyor - Veronica'ya yakın ama ona alan bırakacak kadar uzakta.

"Hayır, ben iyiyim," diyorum ve Gren'in elini tutmaya devam ediyorum. Gitmesine izin vermeyeceğim. Asla.

Ben de elini tutup izledim. Ve bekledim.

ZAMAN GEÇİYOR. Ne kadar ya da ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, sadece Veronica tamamen hareketsiz kalıyor (kapalı gözlerinin titremesi dışında) ve bu yüzden başka kimse de hareket etmiyor. Ashtar ateşin yanında nöbet tutmaya devam ediyor, bakışları Veronica'ya yapışmış durumda ve ben de elim ter içinde kalsa da Gren'i bırakmıyorum. Bir ara uyuyakalıyorum, uyandığımda Ashtar'ın ateşin üzerine eğildiğini ve alevleri yeniden canlandırmak için üzerine nefes verdiğini görüyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum, rüya görmediğimden tam olarak emin değilim ve sonra tekrar uykuya dalıyorum.

Kısa bir süre sonra tekrar uyanıyorum ve ne Veronica ne de Gren hareket etmiş. Gren'in alına dikkatlice dokunuyorum, iyileşme sürecini bozmak

istemiyorum.

Veronica çok sıkı konsantre oluyor. O serin. Saçları terden nemli ama artık ateşi yanmıyor. Şaşırmış ve memnun olmuş bir şekilde nefes alıyorum. Tereddütle, en kötü ısırık yaralarından birinin üzerindeki bir tutam kürkü kenara itiyorum ve daha iyi görünüyor. Çok daha iyi. Deri çukurlaşmış ve kızarmış ama artık kırık ve kabuklu değil. Artık kesinlikle enfekte değil.

"Bunu nasıl yaptı?" Merakla fısıldıyorum.

"O özel biri," diyor Ashtar, sesi gururla dolu. Eşini yakından izliyor. Bir süre sonra onun yanına doğru ilerliyor. Tam o sırada Veronica küçük bir iç çeker ve o ana kadar koruduğu dimdik duruşu kaybolur. Yere yığılıyor ve Ashtar onu yere düşmeden yakalıyor.

"O iyi mi?"

"Uyuyacak," diyor. "Uzun, çok uzun bir süre." Ve onu sessizce mağaranın uzak ucuna, gölgelerin içine taşıyor. Kürklerin arasında hışırdadığını duyuyorum, şüphesiz eşi için bir yatak hazırlıyor ve sonra ortalık sessizleşiyor. Çıtırdayan ateşin yanında sadece ben ve Gren varız.

Ona dönüyorum, düşünceli bir şekilde parmak eklemlerini okşuyorum. "Seni iyileştirdi mi?" Uyuyan canavarıma fısıldıyorum. "Bana geri dönecek misin?"

Memnuniyetle, Gren'in dudakları aralandı. Gözlerini açıp uykulu gözlerle bana bakıyor ve sonra sevmeye başladığım o yüz buruşturan gülümsemesiyle dişlerini gösteriyor.

"Blessurhart," diyor bana ve uykulu bir şekilde

yanağımı okşuyor. Ben de ağlıyorum, gülüyorum ve

mutlulukla parmak eklemlerini öpüyorum.

GREN

I

Mağaramızda başkalarının kokusunu alıyoruz. Geçmişte buraya gelmiş olan Mesakkah yerlilerinin eski kokularının yanı sıra, daha yeni ziyaretçilerin belirsiz kokusu ve çiftleşmiş bir erkek ve dişinin kokusu da var.

Erkek, kokusundan tanıdığım bir türe ait değil ama dişi insan. Hastalığımla ilgili bulanık anılarımı süzüyorum ve hayal meyal altın rengi bir erkek ile yumuşak, serin elleri ve nazık bir sesi olan yüz­süz bir dişi hatırlıyorum.

Bir de benim Willa'm var.

Şu anda bile üzerime eğilmiş, ıslak bir parça kürkle cildimi dikkatlice yıkıyor. Bitkinim, anne karnından yeni çıkmış bir Praxiiian yavrusu kadar zayıfım ama zihnim açık ve bedenim bütün. Isırıklar artık ağrı­mıyor ve yorgun olmama rağmen şaşırtıcı derecede iyi hissediyorum. Willa benimle ilgilenirken, ben kendimi daha iyi hissederken onun berbat göründüğünü fark ediyorum. Yelesinin bukleleri keçeleşmiş ve döküntülerle dolu, yüzü kirli ve güzel gözlerinin altında çukurlar var. O da zayıf ve acaba diğerleri onu besliyor muydu? Hepimiz yeniden köle mi olduk? Efendilerimiz geri mi döndü? Nedense bu beni eskisi kadar dehşete düşürmüyor. Willa'yı yanımda bıraktılar ve eğer gerçekten bir kez daha köle olacaksam, en azından uğruna savaşacağım biri olacak.

Ama boynumda tasma yok, ellerim de bağlı değil. Belki de değildir. Willa'nın güzel, tuhaf yüzüne dokunmak için uzanıyorum ve o da bana gülümsüyor, ben bunu yaparken ağzını elime bastırıyor. "Gren," diyor usulca, elime sokularak.

Yorgunum... ama sikim hala onun dokunuşuna tepki veriyor. Sanırım hep öyle olacak. Hala kıpırdadığını fark etmek dışında bir şey yapamayacak kadar yorgunum. Yüzümü yıkamayı bitiriyor ve sonra bir fincanı yüzüme doğru itiyor. "ay," diyor ve havayı şuruplu bir koku dolduruyor.

Bu kokuyu hatırlıyorum. Tadına bakıp yüzümü buruşturarak yudumluyorum. Birkaç yudum almam için ısrar ediyor, ben de elimden geldiğince alıyorum ve sonra suyla yumuşatıp kaşıkla yedirdiği yerlilerin sert tayınlarından birkaç ısırik alıyorum. Midem açlıktan gurulduyor ve birkaç büyük lokma yiyorum, bu da onun yüzünü sevinçle buruşturuyor.

Karnım doyduğunda kaseyi yere bırakıyor ve muhtemelen başka bir şeyle ilgilenmek için ayağa kalkmaya başlıyor. Elini uzatıp onu tekrar aşağı çekiyorum ve bana meraklı bir bakış atıyor.

"Bunca zaman yanımda kaldın, değil mi?" Bu bir soru değil, gerçekten değil. Tüm ateşli ryalarımnda Willa hep yanımdaydı. Beni terk etmedi. Hayatımda hiç böyle bir nezaket görmemiştim. "Senin gibi birini hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, Willa'm."

Elimi okşuyor, hırıltılı sözlerimi anlamaya çalışırken kaşları atılıyor. "Arkadaşlar," diyor bana ve büyük mağaranın uzak ucunu işaret ediyor.

Diğerlerinden bahsettiğimi mi düşünüyor? Onlara dönüp bakıyorum ama orada olduklarını bilmek için onları görmeme gerek yok; kokular bana çok şey anlatıyor. Erkek olan bizi uzaktan izliyor, dişisi kollarında kucakta. Bir an Willa'ya ve bana bakıyor, sonra bize sırtını dönüyor, göğsünde yabancı bir ses mırıldanıyor.

Sanırım bize verdikleri parazitile ilgili bir şey ama ne olduğunu bilmiyorum. Willa'ya sormak için daha fazla kelimeye ihtiyacım var.

Benim Willa'm. Beni dikkatle izliyor, tepkimi görmek için bekliyor. Mağaramızda oldukları için onlara saldıracığımı mı düşünüyor? Dişi beni iyileştirdi. O

beni Willa'ma geri getirdi. Sonsuza dek minnettar olacağım. Willa'nın elini kendi elimle kavradım. "Fraaands," diye kabul ediyorum.

Willa sadece gülümsüyor ve bana biraz daha çay ikram ediyor, ben de isteksizce kabul ediyorum.

UYUYORUM. Çay sakinleştirici sanırım. Rüyalarım bu dünyanın mavi tenli mesakkah yerlilerinin Willa'yı yakalayıp itiraz çılgınlıklarına rağmen yanımdan uzaklaştırmalarıyla dolu. Tıslayarak ve kızgın bir şekilde uyandığımda Willa'nın yanımda uyuduğunu görüyorum. Hâlâ kirli, ter ve duman kokuyor ama umurumda değil. Onu bedenime doğru çekiyorum ve kürkleri etrafımıza sarıyorum - bir noktada bana taze kürkler verildi - ve tekrar uyumaya devam ediyorum.

Gün boyunca uyukluyorum ve çoğu zaman uyandığımda Willa beni beslemek ve bir yudum su ya da çay vermek için yanımda oluyor. Mağaranın köşesinde sidik torbasını boşaltmak için ayırdığı sepete sendeleyerek gitmeme yardım ediyor ve sonra yatağıma dönmeme yardım ediyor. Mağaradaki diğerleri -altın derili erkek ve eşi- kendi köşelerinde çok sessiz bir şekilde uyuyorlar.

Willa çok az uyuyor. Benimle ilgileniyor ve her kıpırdadığımda ihtiyaçlarımı karşılamak için ayağa fırlıyor. Daha güçlü olduğumda, onun kendi başının çaresine bakmasını sağlayacağım. Sırf benimle ilgilenmek için o narin insan bedenini yoracağı düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ayrıca başkalarının yakınlarda olmasından da huzursuz görünüyor. Sanki onlara güvenmiyormuş gibi yüzünde hafif bir kaş çatmayla altın olanı ve uyuyan eşini izliyor.

O güvenmiyorsa, ben de güvenmiyorum. Bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyorum.

Yakında iyileşeceğim ve o zaman bunun bir önemi kalmayacak. Diğerlerinden çok uzaklara gideceğiz, kendimize evimiz olacak bir mağara bulacağız ve o zaman sadece ben ve Willa olacağız.

Bu düşünceyi sevdim.

Ertesi sabah olduğunda kendimi çok daha güçlü hissediyorum. Willa itiraz eden sesler çıkarsa da yatakta doğruluyorum ve o bunu yapmaya çalıştığında kendi kendimi besliyorum. Onun yaptığı çayı bir kenara itip sade su içiyorum. Gün boyunca uyumaktan yoruldum. Bir kolumu esnetiyorum ve

hiç acı tepkisi yok.

Bu hoş bir rahatlama. İçin tuhafı, kas ağrılarını da yok. Eklemlerim bazen zorlu bir dövüşten çıktıktan sonra olduğu gibi zonklamıyor ve vücudumda eski ustalarımından gelen uyarıcıların eksikliğini hissettiğimi hatırlatan rastgele ağrılar yok.

Uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Garip.

"Gren, ubettrsugr?" Willa yanıma çömeliyor ve ellerime bir bardak su tutuşturuyor. Endişeli bakışları yüzümde geziniyor ve alnımdaki bir tutam yeleyi dalgınca okşuyor. Sadece bu küçük dokunuş bile vücudumu kıpırdatıyor ve ne kadar yakın olduğunu ya da kadın kokusunun ne kadar çekici olduğunu fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Yorgun ve benimle ilgilenirken kendini yıpratmış. İhtiyacı olan son şey benim onu mıncıklamam.

Yine de bunu düşünüyorum. Ayağa kalkıp ateşe doğru ilerlediğinde meme uçlarının titremesini izliyorum, sonra parmağımı orada ısınan kesenin içindekilere dokunduruyorum. Bu sefer çay değil, başka bir şeyin taze, temiz kokusu.

"Timfrbath," dedi bana. "Uenmeebof." Ateşin üzerine eğiliyor ve ben de tam o anda kalçasının yuvarlak kıvrımlarına bakıyorum.

Sikim kıpırdıyor.

Bedenim şimdiden onun dokunuşu için sabırsızlanıyor. Sinirlenerek ona doğru hamle yapıyorum ve mağaranın etrafına bakıyorum. Altın derili erkek uzak köşede pusuya yatmış, uyuyan eşiyle ilgileniyor. Bize doğru bir kez bakıyor ve sonra bizi bir kez daha görmezden geliyor.

"Libak," diyor Willa bana dönerek. Elinde ıslak bir havlu var. "Lmmetakcarofu."

Elini göğsüme koyuyor, dokunuşu hafif ve nazik. Yine sikim kıpırdıyor ve Willa'nın yüzünü izliyorum, fark edip etmeyeceğini merak ediyorum... ve ne düşüneceğini.

"Libak," diye tekrar ısrar ediyor ve ben bir kez daha sırt üstü yatıyorum. Willa üzerimde hareket ediyor ve sonra nazik, süpürme hareketleriyle beni yıkamaya başlıyor. Havluyu yüzüme hafifçe fırçalıyor, bana gülümsüyor ve sonra aşağıya, göğsüme doğru iniyor.

Su ılık ve dokunuşları okşayıcı ve ben bir iniltiyi ısırıyorum,

yüzünü okşamak için uzandı. "Willa." Banyo yapmak istemiyorum, ona dokunmak istiyorum.

Kıkırdıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Urstl recovrn."

Sonra kasıtlı olarak daha aşağıya iniyor, ıslak havluyu göğsümden aşağıya ve kasıklarına doğru yumuşatıyor.

"Jstabath," diyor bana, sesi hafif ve havadar. Dokunuşu alaycı ve bezi daldırırken gözlerimin içine bakıyor ve sonra beni aşağıya doğru yıkıyor, aletimi fırçalıyor. Bakışlarında umut var ve bu sefer iniltimi bastıramıyorum.

"Suun," dedi bana. "Gbetterfurst."

Kelimeleri paylaşmasak bile ne dediğini biliyorum. Henüz değil. Bedenim iyileşene kadar olmaz. Ona dokunmak için sabırsızlansam bile bu iyi bir yanıt. Beni nazikçe yıkamayı bitirirken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Sanırım bunu kendim de yapabilirim. Gücümü hızla geri kazanıyorum... ama onun ıslak ellerini kürkümün üzerinde hissetmek bir zevk.

Havluyu bacaklarımdan aşağı indirip banyomu bitirdiğinde nefes nefese kalmıştım. Bezi alıp su kesesine koyuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce yanağımı okşuyor. "Suun," diyor tekrar.

Battaniyenin üzerinde rahatlıyorum ve elini uzatıyorum. Bana uzatıyor ve dokunuşlarında ne kadar özgür olduğuna hayret ediyorum. Hiç kimse bana onun kadar kolay ve rahat dokunmamıştı. Onun gözünde ben bir köle, bir canavar ya da bir gladyatör değilim.

Ben sadece Gren'im ve bir kez olsun bu iyi bir şey.

WILLA

GRen tekrar uykuya dalıyor ve ben de ateşin yanında ısınmış suyla hızlıca yıkanıyorum. Ashtar bizi yalnız bırakmak için elinden geleni yapsa da, onun varlığının hâlâ farkındayım. Veronica henüz uyanmadı ve ara sıra o taraftan gelen hafif horlama seslerini duyuyorum.

Bu da bana Gren'i iyileştirmek için her ne yaptıysa hâlâ dinlendiğini söylüyor. Bir gün ona bu iyiliğinin karşılığını ödeyeceğim, çünkü onun hayatını kurtardığından hiç şüphem yok. Enfeksiyonu geçti, ısırtıkları neredeyse tamamen iyileşti ve gözleri hızlı zekâsıyla yeniden parlıyor.

Aleti bile tepki veriyor. Onu yıkadığım zamanki sertleşmiş halini özlemedim. Bunu gördüğüme sevindim, çünkü bu onun eski haline döndüğü anlamına geliyordu... ve bu aynı zamanda başladığımız işi bitirmek için zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

Gren'in hastalığı benim için bir uyanış çağrısıydı. Daha birkaç gün öncesine kadar onunla ilişkiyi ilerletme konusunda tereddüt ediyordum çünkü istediğimi elde etmek için seksi kullanan bir anneye dönüşmek istemiyordum. Onu neredeyse kaybediyor olmam her şeyi değiştirdi. Daha fazla beklemeyi planlamıyorum. Bulabildiğim her mutluluğu iki elimle yakalayacağım... ve onları onun yumuşak, yumuşacık kürküne gömeceğim.

Ayağa fırlayıp duvardaki küçük sepetlerden birini alıyorum. Gren'i erzakların yanına kurdum, bu da Ashtar'ın mağaranın uzak ucunda, Veronica'yla birlikte bir kuytuda olduğu anlamına geliyor. Battaniyelerden bir yuva kurmuş ama orada ne ateş yakılmış ne de erzak var. Gelip gittiğini fark ettim ama hiçbir şey söylemedi ve kötü bir ev sahibi olduğum için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ben sadece... meşguldüm.

Ben mağaranın onun tarafına geçerken ayağa kalkıyor, beni incelerken kaşları çatılıyor. "Ne oldu?"

Uyuyan Veronica ile benim aramda durduğunu fark ediyorum, sanki onu benden bile koruyormuş gibi. "Uyanıp acıkırsa diye biraz kuru yiyecek getirmek istedim." Küçük sepeti ona uzatıyorum.

Ashtar onu alıyor, yüzündeki ifade sahile inişimizden hatırladığım dost canlısı, flörtöz adamdan çok farklı. "Sanırım bir süre daha uyuyacak."

"Anladım." Tereddüt ettim. "Sen... iyi misin?"

Bana bakışı sinirli. "Eşim uyandığında olacağım. O zamana kadar yalnız kalmayı tercih ederim. Onunla birlikte."

Haklısın. Onda biraz kızgınlık seziyorum. "Kendini yıprattı, değil mi?"

"O yaptı." Sesi düzdü, duruşu da davetkâr değildi.

"Ona ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum usulca. "Onu kaybedebilirdim..." İfademde boğuluyorum, yüksek sesle söyleyemiyorum.

Yüz ifadesi biraz yumuşuyor. Uzanıp omzumu garip bir şekilde okşuyor.

Sadece onu düşünmek bile vücudumda küçük bir ürperti yaratıyor ve amımın ısınıp kayganlaştığını hissedebiliyorum. Beni bu kadar çabuk tahrik edebilmesi inanılmaz. Onda beni vahşileştiren, doğası gereği erkeksi ve koruyucu bir şeyler var. O sıcak ürpertinin tekrar içimden geçtiğini hissediyorum, meme uçlarım diken diken oluyor ve umarım yakında uyanır.

Ona saldıırabilirim.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, Gren kısık bir iniltiyle sarsılarak uyanıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bir an için bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorum. Hastalığı nüksediyor. Veronica onun hastalığını iyileştiremedi. Ölecek ve beni yapayalnız bırakacak-

"Willa." Bana doğru uzanıyor ve gözleri ihtiyaçtan kavruluyor. Her yerim titriyor. "İyi misin?"

İnliyor, doğruluyor. Bakışları bana kilitlenmiş ve acı çekiyor gibi görünmüyor, ama bir şey... garip. Bana bakıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi aşağı yukarı süzüyor ve göğsünde hızlı ve çılgınca atan kalp atışlarını duyabiliyorum.

Bekle... Bu onun kalp atışı mı yoksa benimki mi?

Bu soru aklımdan geçtiği anda öne uzanıp tuniğimi avuçluyor, pençeleriyle yırtıyor ve göğüslerimi ortaya çıkartıyor.

Nefesim kesiliyor ama korkmuyorum. Tahrik oldum. Vücudum titriyor... Bu da ne?

Sonra ne olduğunu anladım.

"Gren," diyorum tekrar, nefes nefese ve avucumu göğsüne bastırabilmek için ellerini kıyafetlerimden çekiyorum. Yeterince eminim, biti göğsünde çılgınca zonkluyor. Ben de titriyorum ve elimi çıplak tenime götürdüğümde ona şarkı söylediğimi fark ediyorum.

Rezonans. Tabii ki. Artık pek çok şey mantıklı geliyor.

Çılgınca bir zevkle gülüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun şekerim? Sen ve ben, sonsuza dek beraberiz demek."

"Willa," diye hırlıyor ve tuniğimin geri kalanını pençeleriyle çıkarıp çıplak bedenimi kendine doğru çekiyor.

Pençelerinin parıltısından ve iki saniye içinde tamamen üstsüz kaldığım gerçeğinden irkilerek nefes alıyorum. Pantolonuma uzanıp onu parçaladığında, ben sadece

Bön bön bakıyor. Onun vahşiliği ve bu kadar vahşi bir ihtiyaçla dolu olması beni şok ediyor. Çıplak bedenime bakıyor, inliyor ve sonra yüzünü göğüslerime gömüp kokumu derin derin içine çekiyor.

Göğsümdeki bit mırıldanıyor, bundan heyecan duyuyor ve ben de pek üzülüyorum. Kollarımı onun etrafında kıvırıyorum, göğüslerimi yukarı itiyorum ki onlara ilgi gösterebilsin. "Gren," diye nefes alıyorum, tamamen büyülenmiş bir halde. Rezonansa giriyoruz. Artık hiçbir şey için beklemek yok.

"Willa," diye homurdanıyor ve bir sonraki anda beni sırtüstü yatırıyor. Sert ve sıcak bir şey iç uyluğuma sürtünüyor ve bunun onun siki olduğunu fark ediyorum. Düşük bir inilti benden kaçıyor ve onu okşamak için aramıza uzanıyorum, elimde onun sıcak uzunluğunu hissetmek istiyorum.

Hırlıyor ve ben ona dokunamadan elimi tutuyor, başımın üzerine sıkıştırıyor ve beni mağaranın zeminine doğru bastırıyor. Korkmuyorum bile.

-İnanılmaz derecede tahrik oldum. Bu o kadar seksi ki dayanamıyorum. Günlerce birbirimizin etrafında temkinli bir şekilde dolaştıktan sonra, artık nazik davranmıyor - istediğini alıyor ve istediği şey benim. "Devam et şekerim," diyorum ona, ihtiyaçtan nefessiz kalmış bir halde. Tırnaklarımı tüylü bir koluna geçiriyorum, koca bedenini üzerimde gezdirirken onu cesaretlendiriyorum ve bacaklarım beline dolanıyor. Bunu ben de en az onun kadar istiyorum - belki daha da fazla, çünkü kalçalarımın arasında ne kadar sıcak ve ıslak olduğumu hissedebiliyorum. İri bir eli bileğimi bırakıyor ve dağınık saçlarımı karıştırıyor. Beni tutuyor, gözlerimin içine bakıyor-

Ve sonra içime girdi.

Nefes alıyorum. Her şey sıkı ve hafif ağırlı hissediyor ve hiçbir şey düşündüğüm gibi değil. Kocaman hissettiriyor ama acı yok, sadece amımın onun etrafında kenetlenmesi ve her an daha hızlı yayılan lezzetli bir ağrı var. Ona karşı sıkışmış hissediyorum, vücudum onun tarafından mızraklanıyor, ama beni korkutmak yerine, şimdiye kadar yaşadığım en sıcak şey.

Gren sanki ölüyormuş gibi inliyor, vücudunu titreterek daha derine itiyor ve içime doğru ilerliyor.

"Yanımdayım," diyorum kollarımı boynuna dolayarak.

Onu daha fazla cesaretlendiremeden, hayvanım üzerimde hareket ediyor, itiyor. Onun

hareketleri hızlı, sarsıntılı ve onun kadar evcilleşmemiş. Sanki içime piston gibi girerken kalçalarını durduramıyor ve serbest kalmaya doğru ilerliyor. Her sert pompa daha az sıkı ve daha çok bir vaat gibi hissettiriyor ve beni kürklerin üzerine taşıyan ağırlığı o kadar iyi ve doğru hissettiriyor ki, bana neredeyse vücudunun benimkine pompalaması kadar zevk veriyor. Karnımda her an büyüymüş gibi hissettiren zevkli bir sarmal var ve o sertçe iterken ve göğüslerim yüzüne doğru sıçrarken bir inilti ısıyorum. Şimdi onlara dokunacak. Şimdi her yerime dokunacak ve sonra ikimiz de boşalacağız, havai fişekler gibi patlayacağız.

Birimizin var. Gren boğazından alçak sesle tıslıyor ve sonra bana karşı sarsılıyor. Bir an sonra serbest kaldığını hissediyorum, itişleri her an daha kaygan ve düzensiz hale geliyor. Oh. Şimdi, bu da tamam. O kadar heyecanlıyım ki bacaklarımı ona doluyorum ve titreyerek içime akarken onu sıkıca tutuyorum.

Nefesini tutmaya çalışarak nefes nefese kalıyor ve ben de parmaklarımı kürkünde gezdiriyorum, bana dokunmasını ve hissetmesini seviyorum. Benim bitim onunkinden daha yüksek sesle mırıldanıyor gibi görünüyor, sanki ona henüz gelmediğimi söylüyor. Yine de kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Seks mükemmel olmak zorunda değil, sadece sevgi dolu olmalı ve şu anda o kadar sevgi ve mutluluk doluyum ki patlayabilirim.

Gren tekrar üzerimde titriyor, iri vücudu beni çok etkiliyor... ve sonra donuyor.

Sarsılarak ayağa kalktı, elimden kurtuldu ve dehşete düşmüş gözlerle bana baktı. "Willa...hayır."

Hayır mı? Benden uzaklaşıp, sanki bana çok yaklaşımdan korkuyormuş gibi birkaç adım geriye çömeldiğinde içimde bir acı hissediyorum. "Ne demek hayır? Bir sorun mu var?" Sesim yükseliyor ve sonra Ashtar'ın hâlâ mağarada olduğunu hatırlıyorum. Tanrım, Ashtar muhtemelen tüm bunları duymuştur. Fısıltıya düşüyorum ve eğiliyorum. "Gren, sorun ne?"

Canavarım bana doğru uzanıyor, narin pençeleriyle yanağımı okşuyor. Yüz ifadesi düpedüz işkence görmüş gibi. "Willa."

Yüzünü okşuyorum. "Anlamıyorum. Sorun nedir? Söyle bana. Beni korkutuyorsun. Rezonans yüzünden mi?" Elimi göğsümün üzerine koyup hafifçe vuruyorum ve sonra ona dokunmak için hareket ediyorum, kendi göğsünde mırıldanan şarkıyı işaret ediyorum. "Benimle konuşmalısın, şekerim."

"Willa." Bir elini alnına götürüyor, vahşi gözlerle bakıyor ve hayal kırıklığı içinde kendi saçlarını yolmak istiyormuş gibi görünüyor. Bir süre sonra yerden tuniğimin parçalarını alıyor ve başını sallıyor. "Gren...hayır." Beni işaret ediyor. "Gren... hayır." Sesinde büyük bir ıstırap var. "Willa... arkadaşım. Gren hayır."

Kalbim eriyor. "Beni incittiğini mi düşünüyorsun? Oh, Tanrı seni korusun, ben-" Başını eğiyor. "Blessurhart?"

Kıkırdıyorum. "Sanırım bu benim için kötü oldu." Ona doğru uzandım ve beni durdurmak için elini kaldırdığında, kararlı bir şekilde elini kenara ittim. "Gren, bana zarar vermedin. Willa, evet. Gren, evet."

"Gren...hayır." Sesi düzensiz, gözlerinde acı var.

"Willa, evet," diye onu rahatlatıyorum. "Bunu ben istedim. Bunu sevdim. Her anını istedim." Benden uzaklaşmaya çalıştığı gerçeğini görmezden gelerek ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek ilerliyorum. Suçlu hissetmesine izin vermeyeceğim. Hızlı, pis ve ürkütücü müydü? Elbette, ama bu istemediğim ya da iyi olmadığı anlamına gelmiyor. "Sana durmanı söylemedim," diye mırıldanıyorum, sesim boğuk, baştan çıkarıcı bir notaya düşüyor. Biraz daha ilerledim ve bu sefer sırtı mağaranın duvarına çarptı ve geri çekilmesini durdurdu. "Aslında kollarımı sana dolamıştım, hatırladın mı?"

Bana doğru uzanıyor, yüzünde hâlâ endişe var, sanki bana dokunmayı hak etmiyormuş gibi.

Elini elime alıyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. "Bırak ben karar vereyim." Ona nasıl hayır diyeceğimi, elini çekip üzerimden kalkmasını söylesem itiraz etmeden kalkacağını nasıl bildiğimi göstermek istiyorum ama suyu daha da bulandırmadan bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bitim hâlâ dakikada bir mil uğulduyor ve Gren'in göğsünün de onunkinin gücüyle titreştiğini duyabiliyorum. Bu şeylerin çiftleşmeden sonra durması gerekmiyor muydu? Sanırım benimki aşırı hızda çalışıyor. Belki de benimki bittiğine karar vermeden önce boşalmalıyım.

Her ne ise, seve seve yaparım. Bir an Ashtar'a altın kışını mağaradan çıkarmasını söylemeyi düşünüyorum ama Veronica hala baygın ve onun tarafında her şey sessiz. Ayrıca... bizi zaten bir kez duydu. Ve burası büyük bir mağara. Gerçekten umurumda olmadığını fark ettim.

Bırak dinlesin. Willa'nın Gren'e dokunmaktan ne kadar hoşlandığını herkese anlatsın. Hepsinin suratına fırlatsın. İçimdeki vahşi gurur dalgası beni biraz şaşırttı ama bunu hoş karşılıyorum. Gren'in şampiyonu olacak birine ihtiyacı var ve eğer Ashtar onlara ne kadar büyük bir aleti olduğuna dair hikâyeler anlatırsa, belki bu işe yarar. "Tanrım, çok büyük ve dolusun," diye mırıldanıyorum, Gren'in kucağına tırmanıyorum, o da beni kısık gözlerle izliyor. "Sana ve o kocaman sikine doyamıyorum Gren."

"Willa?" Nefesi hızlı, ne dediğimi anlamaya çalışırken ifadesi gergin.

Kucağına yerleşip siki üzerine otururken kıpırdanıyorum. Hâlâ sert -ya da belki de o kadar çabuk sertleşti- ve ikimiz de biraz ıslak ve yapış yapışız. Umurumda değil. Tek bildiğim ona bu şekilde dokunmanın iyi hissettirdiği. Kendimi alçaltmak ve kaygan kıvrımlarımın onun uzunluğuna karşı kaydığını hissetmek iyi hissettiriyor. Öne doğru eğiliyorum ve göğüslerim göğsündeki siyah kıllara sürtünüyor ve meme uçlarım uyarılmaktan çok sıkı hissediyor.

"Gren... Willa evet mi?" Diye soruyorum ve sonra eğilip dudaklarımla dişlerinden birini ısırıyorum.

Nefesini içine çekiyor ve sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi kalçalarının altımda kıpırdadığını hissediyorum.

"Evet," diye hırlıyor ve sonra anlamadığım bir dilde hırlayarak birkaç kelime söylüyor. Bu adil. Eğer ona İngilizce küfür ettiğimi düşünüyorsa, sanırım kendi konuştuğu dilde de bana küfür edebilir.

"İşimiz bitmek zorunda değil, şekerim," diye mırıldanıyorum, dişlerine küçük öpücükler konduruyorum ve sonra ağzını öpüyorum. Köpek dişleri o kadar büyük ki dudaklarını çarpıtıyor ama ben bunu itici bulmuyorum. Sadece öpmem gereken adamı görüyorum ve bunu ona garip hissettirmeden nasıl yapabileceğimi merak ediyorum. Eğiliyorum, ellerimi onun gür saçlarına gömüyorum ve başını hafifçe eğiyorum.

Beni takip ediyor, çenesini benim için kaldırıyor, gözleri açlıkla parlıyor. Altımda siki sarsılıyor, hareketler neredeyse istemsiz, sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi.

Ve gerçekten, bu da seksi. Kendimi hiç böyle kontrolünü kaybettirecek kadar çekici görmemiştim. Aramızda olanları seviyorum.

Bunun tekrar olması için sabırsızlanıyorum. Her şeyi Gren ile yapacağım için heyecanlıyım. Eşimle. Benim mükemmel, vahşi, acımasız eşim.

Eğiliyorum ve dilimin ucuyla onu çenesinden üst dudağına kadar, tam o devasa dişlerin arasından yalıyorum.

Ölüyormuş gibi inliyor, tüm vücudu altımda titriyor.

"Gren," diye fısıldadım. "Bu bir öpücük. Sayılır. Zaten bizim için olacak." Onu sabit tutmak için bir elimi çenesinin altına götürüyorum ve dilimi hafifçe ayırık dudaklarında gezdiriyorum. Daha geniş açıyor ve dilimi ağzına sokuyorum.

Elleri sırtımda kenetleniyor ve sonra bana doğru itiyor. Sertleşiyor, beni sıkıca tutuyor ve bir sonraki anda tekrar sırtüstü yatıyorum, bacaklarım havada ve Gren kalçalarımın arasında, içime doğru itiyor.

Tamam, öyle yapacağız gibi görünüyor. Benim için sakıncası yok. Belki de o kadar ihtiyaç dolu ki ilk birkaç seferde böyle olması gerekiyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve tekrar içime girdiğinde nefesimi içime çekiyorum. İlk hamle samimiyetiyle şok edici geliyor, ama sonra delice bir yoğunlukla içime pompalıyor ve bir an sonra serbest bıraktığını inliyor. İri vücudu üstüme çöküyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Willa."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, tuhaf yakışıklı yüzünü okşayarak. "Bütün gece bizim, şekerim. O şeyini eskitene kadar sana bana nasıl dokunacağını gösterebilirim." Ona gülümsüyorum, sözlerimi anlamaya çalışırken yüzündeki yoğun konsantrasyona bayılıyorum. Bakışları ağzıma kayıyor ve muhtemelen daha fazla öpüşmek istediğini düşünüyor. Evet, biraz daha öpüşmeye kesinlikle ihtiyacım var. Bu yüzden dudaklarımı yalıyorum ve başımı ona doğru eğerek cesaretlendiriyorum.

Üzerime atlıyor, siki hâlâ bedenime gömülü ve ağzı şimdiye kadarki en ıslak, en diş dolu öpücükle benimkinin üzerinde. Beceriksizliğimize kıkırdamaktan kendimi alamıyorum (çünkü ben de uzman değilim) ama bunu seviyorum. Bu kadar istekli ve yoğun olmasını seviyorum.

Sonra kıkırdamayı bırakıyorum, çünkü alt dudağımı ısırtıyor, içime girerken bile hafifçe çekiştiriyor ve bir nefes alıyorum. Bu... gerçekten hoştu. "Gren," diye nefes alıyorum, tüm şakacılığın yerini ihtiyaç alıyor. Parmaklarımı göğsündeki tüylü postun içine sokuyorum ve bacaklarımı onun etrafında sıkarak titriyorum.

Hırlıyor ama gözlerinde büyülenmiş bir bakış var, sanki nasıl karşılık vereceğimi anlamış ve daha fazlasını yapmak istiyormuş gibi. Başını eğerek tekrar ağzımı ısırtıyor ve sonra dilini benimkine sürtüyor. Bu sefer, onu yakınımında tutarken inleyen bendim. Dilim onunkine sürtünürken tekrar içime pompalıyor ve sonra içimde sallanırken öpüşüyoruz, hareketleri daha yavaş, daha sabit, daha emin bir ritimle. Son iki çılgınca turdan daha farklı hissettiriyor ve vücuduma küçük zevk şokları gönderirken mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Onu içimde o kadar derinde hissedebiliyorum ki, samimiyeti şaşırtıcı ama aynı zamanda inanılmaz derecede iyi. Bunu seviyorum ve onu seviyorum. Kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

Gren daha sert itiyor, benden bir nefes aldırıyor ve yüz ifademi izlerken ağzı benimkinden kalkıyor. Tekrar içime pompalıyor ve göğüslerim tepki olarak zıplayınca bakışları aşağı doğru kayıyor. Büyük ellerinden birini alıp göğsüme koyuyorum. "Dokun bana," diye onu cesaretlendiriyorum, bunu çok istiyorum. "Her yerime dokun şekerim."

Pençelerini tenimde hafifçe esnetiyor, bana karşı son derece dikkatli ve sonra parmaklarının uçlarıyla küreyi izliyor. Beni okşuyor, keşfediyor ve parmak uçları meme ucuna sürtündüğünde, vücuduma öyle şiddetli bir zevk dalgası gönderiyor ki, amımın onun sikinin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum. O inlerken bile nefesimi içime çekiyorum ve bunu ikimizin de hissettiği çok açık.

Gren homurdanıyor ve sonra başparmağı sert meme ucumu okşuyor, ben tepki verirken yüzümü izliyor. Beni okşarken içimi, derinlerimi doldurması çok farklı hissettiriyor. Her şeyi on kat daha yoğun hale getiriyor ve ona yapışırken nefes nefese kalıyorum. Daha fazlası için çaresizce dokunuşuna karşı eğiliyorum.

Meme ucumu koparıyor ve başparmağıyla işaret parmağı arasında yuvarlarken inlediğimde, bu onu harekete geçiriyor. Kendi hırıltısıyla içime giriyor, ağzımı yalarken bile göğsümde çalışmaya devam ediyor. Tüm bunların ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırarak haykırıyorum ve o içime girerken amım sıkıca kenetleniyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, bacaklarım kasılıyor ve sonra sert bir titremeyle boşalıyorum, orgazm içimde yuvarlanırken boğazımdan bir çığlık kopuyor. Vücudumdaki her şey gergin bir yay kirişi gibi geriliyor ve Gren'in tepki hırıltısı bana bunu hissettiğini ve onun da geldiğini söylüyor.

Bu sefer, nefes nefese üstüme yığıldığında, rüya gibi bir mutluluk hissediyorum. İlk iki sefer iyi hissettirmişti, evet, ama şimdi, sıvı gibi

hissedi y o r u m .

Çikolata. Mutlu bir iç çekişle canavarıma sarılıyorum ve memnun bir şekilde ona sokuluyorum.

GREN

I

benim tatlı Willa'mı yordu.

Ben arkama yaslanıp tavana bakarken o bana doğru kıvrılıyor. nefes nefese. Willa dudaklarını iki kez şapırdatıyor, parmaklarını göğüs tüylerime doluyor ve sonra uyandırmak istemediğim sabit bir uykuya dalıyor. Sikim serbest kalmaktan kayganlaştı ve sanki onu tekrar almaya hazırmış gibi zonkluyor ama o yorgun.

Benim de düşüncelerimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Elimi alnıma bastırıyorum, az önce olanlar karşısında hâlâ sersemlemiş durumdayım. Böyle olmasını istememiştim. Bir an Willa üzerime eğiliyor, sonra kendimi kontrol edemiyorum. Üzerindeki giysileri yırtıp atıyor, onu kürklerin üzerine itiyor ve kalçalarının arasına gömülüyorum. Serbest bırakılmam içimde patlayana kadar ittim ve ittim, o kadar sertti ki kalbim göğsümde titriyormuş gibi hissettim. Ne yaptığımı fark ettiğimde, zihnim diğer gladyatörlerin "ödülleri", izleyen herkesin önünde bindikleri ağlayan kadınları talep ettikleri anılarla doldu. Böyle bir şeyi asla yapmayacağıma yemin etmiştim ama işte yaptım... Willa'ma.

Ama o diğer dişiler gibi ağlamıyor. Bana karşı kıpırdanıyor ve

Bana dokunuyor, tüylerimi ok şuyor ve sanki daha fazla dokunmamı istiyormu  gibi elleri vücudumun her yerinde geziniyor. Gülümsemesi ı ıl ı ıl ve acınası dilimizle dokunu umdan ho landığına dair bana güvence veriyor. Ve kendime engel olamadığım için onu tekrar kucağıma alıyorum.

Ancak     nc  turda elimi memesine koyduğunda onun da orgazm olmadığını fark ediyorum. Sonra, onun boşalmasını görmeyi hedefliyorum ve memesinin üstündeki küçük, pembemsi kahverengi tomurcuğu ovduğumda ve ağzını yaladığımda çılgına dönüyor. Bo aldığında, amcığı sikimin etrafında o kadar şiddetli bir şekilde sıkılıyor ki, bu benim içimde öncekilerden daha zevkli bir başka şiddetli doruğa yol açıyor.

O uyurken, tüm bunları düşünüyorum. Bir dahaki sefere onu zafer ganimetim olarak talep ettiğimde bunları hatırlamalıyım. Arenada hiç sava madım, bu yüzden bu biraz görünmeyen bir rakibi aldatmak gibi geliyor ama umurumda değil. Willa benim.

Ho una giden dokunu ları düşünüyorum, çünkü onları tekrar yapmam gerekecek. Meme uçlarıyla oynanmasından ho lanıyordu. Ağzını yalamam hoşuna gitti ve ellerimi teninde gezdirdiğimde ürperdi. Acaba başka yerleri de hassas mı? Bir dahaki sefere her yerini keşfetmeye karar verdim. Sıkı masını, yüzündeki  a kın ifadeyi ve attığı o küçük çığlığı tekrar görmek istiyorum.

O küçük çığlığa bayılmı tım. Şimdi onu düşünmek bile kesemi sanki bir kez daha tohumla doluymu  gibi sıkıla tırıyor.

G ğ m  ovuyorum, kalbim hâlâ hızla çarpıyor ve zonkluyor. Willa'nının de aynı garip sesi çıkardığını fark ediyorum, biraz alçak, boğuk bir davul sesine benziyor. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama acaba bu yüzden mi kontrolümü kaybettim? Gerçi Willa kontrolünü kaybetmedi. Merakla g ğ m  ovmaya devam ediyorum. Uyandığında bunu ona soracağım ama  u anda uyuması gerekiyor. Gözlerinin altındaki çukurları sevmiyorum.

Onunla ilgilenmek istiyorum ve artık  lmediğime göre bunu yapacağım. Şimdiden gücümün bana geri aktığını hissediyorum, sanki uyarıcılarla doluymu um gibi. Belki de kalbim bu yüzden hızlı atıyor... ama bu Willa'nının neden hızlı attığını açıklamıyor. Bu çok tuhaf ve bunu daha önce hiç ya amamı tım. Keskin bir nefes alıyorum ve diğerlerinin kokuları mağarada kalıyor. Mağaradaki seslere uyum sağlıyorum.

Mağara ve benim göğsümün, Willa'nın göğsünün, nefes alışının ve uzaklarda bir yerlerden gelen belli belirsiz su damlasının ötesinde... başka sesler de var. İki kişi, onlar da uyuyor.

Şifacı ve eşi. Hala buradalar, mağaranın karşısında.

Sanırım çiftleştığımızı duydular. Özellikle de erkek olan. Dağınık anılarımda bile onun mağarada dolaştığını, ben uykuya dalarken Willa'ya ateşle yardım ettiğini hatırlıyorum. Willa'ya sahip çıktığımı duymuş olmalı.

Vahşi bir zevkle dişlerimi tavana doğru açıyorum. Güzel. Onu sahiplendiğimi duysun. İzleyicilerim eşimi kazandığımı ve onu elimde tutacağımı bilsin.

Çünkü Willa benim eşim. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil, sadece onu bir daha asla bırakmayacağım. Ona sımsıkı sarılıyorum ama uyuyamıyorum, zihnim uyanık. Mağaradaki sesleri dinliyor, buradaki sayısız kokuyu seçiyorum. Eskisinden daha güçlü görünüyorlar ve geldiğimizde duyularımın ateş yüzünden köreldiğinden şüpheleniyorum. Deri kokusu çok baskın. Willa'yı buraya getirmek için takip ettiğim koku buydu, çünkü derinin olduğu yerde güvende olacağımı biliyordum. Burada da yiyecek kokusu var - erzak ve ağzım sulanıyor. Belki Willa uyurken bir şeyler yerim.

Kendimi dikkatlice sarılan güzel kadınımdan ayırıyorum ve uykulu bir protesto yapıp bana uzandığında göğsümde bir zevk dalgası hissediyorum. Kalçalarının serbest bırakılmamla ıslandığını fark ediyorum ve beni şefkatle yıkadığı bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor.

Onun bana baktığı gibi ben de ona bakabilirim.

Diğer erkekten ve eşinden kaçarak mağaranın etrafında dolanıyorum ve mağara duvarındaki bir çıkıntıdan sarkan bir su tulumu buluyorum. Onu alıyorum, bir parça deri alıp ıslatıyorum ve Willa'nın yanına dönüyorum. Huzur içinde uyuyor, yanağı bir elinin üzerinde duruyor ve ben ona dokunmakta tereddüt ediyorum. En son amına karla dokunmaya çalıştığımda mutsuzluğunu haykırmişti. Başının yanına çömelip düşünüyorum ve sonra uzanıp eşimin yumuşak yanağını okşuyorum.

Titriyor ama uyanmıyor, sanki sıcaklığını arıyormuş gibi kürklerin içine daha da sokuluyor.

Ah. Belki de onu rahatsız eden soğuktur. Bir an düşünüyorum, sonra su tulumunu bir kolumun altında tutuyorum, içindekileri ısıtmak için vücut ısıyı kullanıyorum. Isınmasını beklerken Willa'nın uyumasını izliyorum. Onu sonsuza kadar izleyebilir ve sıkılmayabilirim diye düşünüyorum. Uyandığını ve bana gülümsediğini, küçük, yumuşak insan elinin pençelerime uzandığını hayal ediyorum ve göğsümdeki gümbürtü sanki memnun olmuş gibi daha da artıyor.

Bu tesadüf mü yoksa başka bir şey mi?

Su artık buz gibi soğuk olmadığında, kürkü ıslatıyorum ve Willa'nın kalçalarını nazikçe ayırıyorum. İç çekiyor ve sırt üstü yuvarlanıp uykulu gözlerle bana bakıyor. "Gren?"

"Willa," diye mırıldanıyorum, sonra ona havluyu gösteriyorum. Banyo için kullanabileceğim bir kelime yok, bu yüzden uzanıp ıslak bezi bir kalçasına hafifçe vurarak ona ne istediğimi gösteriyorum.

"Mmm. Danku," diye mırıldanıyor, gözleri tekrar kapanıyor. Bacaklarını benim için açıyor ve sanki ona bakacağıma güvenerek tekrar uykuya dalıyor gibi görünüyor. Alçakgönüllülükle, eşimle dikkatlice ilgileniyorum, kaygan kalçalarından tohumumu temizliyorum. Bir parça kan gördüğümde donup kalıyorum. Heyecanıyla onu incittim mi? Bu düşünce beni panikletti.

Ve sonra onun gülümsemesini ve sıcak kollarını hatırlıyorum. Belki bir kan lekesi

-insan dişileri için normaldir. Farkında olmadan ona zarar verme düşüncesi ruhumu ürpertse de Willa'nın tepkilerine güveneceğim. Onu nazikçe temizliyorum, bunu yaparken dişi kısımlarını dikkatle not ediyorum. Burada pembe kıvrımları var, bazıları büyük bazıları küçük, amının açıklığını çerçeveleyiyor. Oraya dokunmak istiyorum, çünkü onu kaç kez havlulasam da hala ıslak ve davetkar görünüyor, ama yapmıyorum. *Uyuması gerektiğini*, ağrıyan, sertleşmiş sikime hatırlatıyorum. Kıvrımlarının çekici olduğuna karar veriyorum, tıpkı üstlerindeki koyu renkli bukleler gibi ve miskin en baştan çıkarıcı kokusuna sahipler. Kıvrımlarının arasına sıkışmış bir et düğmesi var ve ona dokunduğumu hatırlıyorum. Memesindeki yumruya yaptığım gibi onu da okşadığımda vereceği tepkiyi görmek istiyorum.

Şimdi onu gerçekten uyandırmak istiyorum.

Kendi sabırsızlığıma kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum, havluyu ıslatıyorum ve bir şekilde hâlâ iyi hissettiren şiddetli, öfkeli hareketlerle kendi ağrıyan sikimi ovuyorum.

Uyanana kadar uzun bir bekleyiş olacak ama buna değer. Mağaranın uzak tarafından bir ses geliyor, kürkler uykudaymış gibi hışırdıyor ve ben hâlâ mağarada olan diğer erkeği düşünüyorum. Onu kovalamalı mıyım? Bu bölgeyi benim ilan etmeli miyim? Ama eşi hâlâ uyuyor ve beni iyileştirmek için kendini hasta edip etmediğini merak ediyorum.

Willa'ma dokunmama engel olmadıkları sürece kalabileceklerine karar veriyorum.

Su tulumunu düşünüyorum ve ben enfeksiyonlu ısırıklarla hasta bir halde yerde yatarken Willa'nın onu karla doldurmak için defalarca kulübeden çıktığını düşünüyorum. Bunu onun için doldurabilirim. Yeniden karla doldurmak niyetiyle mağaranın önüne gidiyorum ve dışarı çıktığımda havada yeni kokular alıyorum. Aşağıda iki erkek daha bekliyor -mesakkah erkekleri- ve ateş kokusu alıyorum. Aşağıda kamp yapıyorlar.

Willa'yı benden almaya niyetlendikleri için mi? Bu düşünceyle boğazımdan kısık bir sesle hırıliyorum ve gölgelerin arasında görünmemek için çömeliyorum.

Onu almalarına izin vermeyeceğim. Ne şimdi, ne de başka zaman.

WILLA

I en güzel rüyayı görüyorum. Bir pizza salonundayım, büyük bir dilim özensiz pizzayı ranch küvetine sokuyorum ve sonra beyaz kaplamalı ucunu yiyorum. Buzlu bardağımda Dr. Pepper var ve Köşedeki müzik kutusunda country müzik çalıyor. Karşımda Gren oturuyor, kendi pizzasını mideye indiriyor ve kabinin kendi tarafından bana ateşli bakışlar atıyor. Ona bakarken bile amım sızlıyor, çünkü çok iri ve seksi. Garson kız gelip ona asılıyor -çünkü kim asılmaz ki- ama o kızı itip elime uzanıyor. Kalçalarımı sıkıyorum ve sonra o kabinin benim tarafımda, eli kalçalarımın arasından kayıyor. "Willa," diye mırıldandı. "Gel."

"Tanrım, ben de gelmek istiyorum." Elini ovuşturuyorum ve müzik kutusu sessizleşiyor, tam o sırada pizza sarayının kapılarından içeri bir bando girmeye başlıyor. Davulcu sazını yere bırakıyor ve tam masamızın önünde davulunu çalmaya başlıyor ama umurumda değil çünkü Gren bir kolunu omuzlarıma doluyor, eli kalçalarımın arasında oynarken bile bana sıkıca sarılıyor. Davulun sesi gittikçe yükseliyor ve ben de onlara defolup gitmelerini söylemeye karar veriyorum...

Gren elini çeker çekmez.

"Gel," diyor yine o hırçın sesiyle ve geliyorum. Boşalıyorum, amım hiçbir şey yokken, sadece onun bana tekrar dokunacağı düşüncesiyle sertçe sıkılıyor. Zevkten alçak sesle homurdanıyor ve sonra homurdanmaya devam ediyor-

Hırlama sesi devam ederken nefes nefese uyanıyorum. Başım dönmüş ve yönümü şaşırmış bir halde doğruluyorum. Saçlarım lanet yüzüme dolanıyor ve onları gözlerimden uzaklaştırıp gözlerimi kısarak ateşin yanındaki iki figüre bakıyorum.

Ashtar Gren'le yüzleşir, her iki adam da öfkeden kaskatı kesilmiştir ve sanki bir kavga çıkacakmış gibi görünmektedir.

"Her şey yolunda mı?" Tereddütle sordum.

Gren'in sert duruşu değişiyor. Hızla yanıma doğru ilerliyor, önümde çömeliyor ve sanki beni diğer adamdan koruyormuş gibi bir elini arkasına koyuyor. Hırlaması devam ediyor ve bir şey mi söylüyor yoksa bir uyarı mı yapıyor anlayamıyorum. Bir elimi sırtının alt kısmına koyarak ona güven veriyorum.

"Veronica için su ve yiyeceğe ihtiyacım var," diyor Ashtar, sesi ukala bir onaylamazlıkla düzleşerek. "Bu çok bölgeci biri. Onu pençelerimle yok etmekten nefret ederim ama eşimi beslememe engel olursa bunu yaparım."

Kafamdaki son bulanıklığı da silkeleyip battaniyeleri çıplak bedenime doğru çekiyorum ve Gren'in kolunu çekiştiriyorum. "Kimse kimseyi yok etmeyecek. O sadece korumacı davranıyor."

"Ben de öyleyim." Ashtar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ilk kez çıtırçıplak olduğunu fark ediyorum. Sonra tekrar, Gren de öyle. Yine de gözlerimi ondan alamıyorum, oysa Ashtar'ı daha az umursayabilirdim.

"Sana biraz yiyecek ve su getireyim. Gren tek istediğinin bu olduğunu anladığında sakinleşecektir." Gren'in kolunu tekrar çekiştiriyorum. "Gren, şekerim, onun da bu mağarayı kullanması gerekiyor."

Dişlerinin arasından "Blessurhart," demeyi başarıyor ve bu bir tıslamaya dönüşüyor.

Gülmeyeceğim. Gülmeyeceğim. Bunun yerine, battaniyeleri bir elbise gibi vücuduma sarıyorum - çünkü tuniğimi parçaladı - ve ayağa kalkıyorum. Gren hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ama ben eğilip yanağına bir selam öpücüğü konduruyorum. "Arkadaşlar için yemek." Diyorum ve parmak eklemlerimi

hafifçe çenesinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. "Arkadaşlar."

Rüyamdaki davul sesi geri dönüyor ve onun göğsünden geldiğini fark ediyorum. Her zamankinden daha yüksek sesle çalıyor ve benimki de neredeyse onunki kadar yüksek. "Arkadaşlar," diye homurdanıyor, sanki bu kelime onu rahatsız ediyormuş gibi. İlerlediğimde yanımda duruyor, eli kolumda - beni durdurmuyor, sadece dokunuyor, sanki akli başında kalmak için beni kullanmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Gördün mü? Her şey daha iyi," diye Ashtar'ı rahatlatıyorum. Karışım sepetlerinden biri kırıntılarına kadar yenmiş gibi görünüyor, ama köşede yeni bir tane var ve ona bunu teklif ediyorum. "Biraz su eritmek için ateşe ihtiyacın var mı? Sanırım çok kullanıyoruz."

Altın adam küstahça homurdanıyor. "Tabii ki hayır."

"Sorduğum için özür dilerim," diye mırıldandım.

Ashtar sepeti kolunun altına sıkıştırıyor, Gren'e küçümseyen bir bakış atıyor ve sonra Gren'in ayağa fırlamasına neden olan bir şeyler hırlıyor. Benim adamım da bir şeyler hırlıyor ve sonra Ashtar sadece gülüyor, fazla insani ağzından saçma gelen hırıltılı kelimelerden daha fazlasını söylüyor.

Gren memnun görünmüyor. Tekrar önüme geçiyor ve biti fırtına gibi esiyor.

"Ne oldu?" Şaşırarak sordum. "Siz ikiniz ne diyorsunuz? Onun dilini konuşabiliyor musunuz?"

Ashtar bana kibirli bir bakış daha atıyor. "Elbette. Bir çevirmenim var. Praxiiianlar galaksinin bu ucunda pek yaygın değil ama daha önce onların çevresinde bulundum. Gladyatörlerini çok seviyorlar."

Bu kelime -Praksiyen- boğazında düğümlemiş gibi bir ses çıkarıyor. "Bu onun dili mi? Ona ne söyledin?"

Ashtar sırtıyor. "Ona seni korumasını dinlemekten bıktığımı

söyledim." Nefesim kesildi. "Bu son derece kaba, efendim."

Omuz silkiyor. "Veronica tüm bunlar olurken uyuyabilir ama ben uyuyamam."

"İstediğin zaman gidebilirsin," diyorum iri altın adama sertçe. "Git, uçurumun dibindeki ateşin başında diğerlerine katıl."

"Ve dostumu burada yalnız mı bırakayım?" Başını sallar. "Sadece burada değilmişiz gibi davran, insan. Şimdiye kadar ikiniz bu konuda iyiydiniz."

Yüzüm kızardı, çünkü haksız değildi. Ashtar dün gece endişelerimin en küçüğüydü, çünkü biz, öhöm, birkaç kez birlikte yattık. Kendimi toparlamaya çalışarak yüzümü tekrar ovuşturuyorum. Böylesine hassas bir zaman diliminde bu kadar yakın bir mağarayı paylaşmak en sevdiğim şey değil ama Veronica ve Ashtar'a borçluyuz. Sadece kötü bir zamanlama.

Aslında, zamanlamayı umursamıyorum bile. Sadece bize orada olduğunu hatırlatmasını önemsiyorum.

Gren, Ashtar'ın arkasından hırıltılı birkaç kelime tükürüyor, o ise sadece gülüyor, mağaranın uzak ucuna doğru çekiliyor ve tekrar gölgelerin arasında kayboluyor. Sonra bana bakıyor, gözleri hâlâ kısık. Beni kendine doğru çekiyor, büyük kolları vücuduma dolanıyor ve boğazıma sokuluyor.

Kukum çıldırıyor. Amım da öyle. Bacaklarımın arasına ısı doluyor ve inliyorum, hissin ne kadar güçlü olduğuna şaşıyorum. Rezonansın azaldığını sanıyordum? Şu anda öncekinden bile daha güçlü hissettiriyor. "Vay canına," diyorum ona, boynumun tellerini yalayıp vücudumun ihtiyaçla nabzını attırırken bile. "Tekrar başlamadan önce yemek yemem gerek. Yemek, Gren."

"Yemek," diye isteksizce itiraf ediyor ve sonra mırıldanıyor, "Gren yemeği Willa." Ve sonra boğazımı yalıyor.

Umarım bu, tadımı beğendiğini söylediği anlamına geliyordur. Gür çenesini okşuyorum, ağzına bir öpücük konduruyorum ve sonra yiyecek malzemelerini karıştırmaya başlıyorum.

Çok sayıda kök ve ot var ve hepsi harika kokuyor ve muhtemelen harika bir güveç yaparlar, ancak bu zaman alır. Yavaş yavaş pişen bir yemekle ilgilenmiyorum. Ben Gren'le birlikte kürklerin altına girmekle ilgileniyorum çünkü ona duyduğum ihtiyaç çok büyük. "Umarım ikinci raunda hazırsındır Ashtar," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Çünkü kulakların mahvolmak üzere."

Etli patika karışımından birkaç avuç alabiliyorum ve Gren benim yediğimin iki katını yiyor. Bu mağaradaki erzakları hızla tükettiğimizi fark ediyorum ama Gren'in hâlâ iyileşmesi gerekiyor ve benim de Gren'i ovmam gerekiyor. Bitim o kadar yüksek sesle şarkı söylüyor ki tüm göğsüm titreşiyormuş gibi hissediyorum ve

uzanıp erkeğime dokunmak dışında bir şeye konsantre olmayı zorlaştırıyor.

Dağınık bir şekilde yiyorum. Biraz da su içiyorum çünkü dün geceki yoğun kardiyodan sonra kendimi oldukça susuz hissediyorum. Bu düşünce yanaklarımı ısıtıyor ve Gren'in de bakışları bana kilitlenmiş bir şekilde epeyce su içtiğini fark ediyorum. Muhtemelen aynı şeyi düşünüyoruz ve bu da beni ateşlendirip rahatsız ediyor. Kahretsin, şu anda her şey beni heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyor. Sanki en seksi olmayan şeyleri bile düşünebilirim, mesela bitler ve hayatta kalma gibi ve Gren'i düşündüğüm için bacaklarımın arası ıslanıyor.

Yemek bittikten sonra ellerimi yıkıyorum, birkaç yudum daha su içiyorum ve ardından uyku düzenimizi gözden geçiriyorum. Ateşin hemen yanındayız, bu da gece faaliyetlerimize neredeyse spot ışığı tuttuğumuz anlamına geliyor. Bunu aklımda tutarak duvara yığılmış malzemelere bakıyorum, sonra en büyük sepetlerden bazılarını yatağımızın uzak tarafına sürüklemeye başlıyorum. Gren şaşkınlıkla beni izliyor ama ilk sepeti bitirip diğerini aldığımda ellerimi kenara itiyor ve benim yerime yapıyor. Bundan sonra, ben nesneleri işaret ediyorum ve o da onları taşıyor, ta ki yatarken bize biraz mahremiyet sağlayacak küçük bir kalemiz olana kadar.

Ve Gren'in uzanmasını istiyorum. Yüzde yüz iyileştigiine tam olarak ikna olmuş değilim. Çok erken görünüyor ve ölüme çok yakındı. Dün gece de pek dinlenemedi. Benim gibi değil. Kalçalarımın arasını temizlediğine dair belli belirsiz anılarım var ve sanırım utangaç olamayacak kadar yorgundum ya da kendimden geçmiştim. Ama şimdi utaniyorum. Acaba bakire olduğumu fark etti mi? Bunu tartışacak zaman yoktu ve işler düşündüğüm gibi acımadı. Birkaç rahatsız edici an oldu ama çılgılık atmaya degecek bir şey değildi.

Her şeyi sevdim, beceriksizliği bile.

Sanki b i t i m hâlâ seksi düşündüğümü dünyaya duyurmaya karar vermiş gibi, daha da yüksek sesle mırıldanmaya başlıyor ve şarkı titreşimini kalçalarımın arasına hissediyorum. Gren'in bakışları beni izlerken ısıtıyor ve ben kızarıyorum. "Sanırım ne düşündüğümü saklamanın bir yolu yok."

Göğsüne dokunup bir şeyler söylüyor, sonra uzanıp benimkini işaret ediyor, gözlerinde bir soru var.

Kimse ona rezonanstan bahsetmedi, değil mi? Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok ve bu mavi derili kabiledaki iyi niyetli her bir kişiysi bu kadar bilgisiz oldukları için sarsmak istiyorum.

"Bu normal," diyorum ona, yüz ifademi cesaretlendirici tutarak. "Aslında o kadar da normal değil. Bu ikimiz için özel bir şey." Sesim kısılıyor ve battaniyenin üzerinde ona biraz daha yaklaşıyorum. "Willa ve Gren."

"Willa ve Gren," diye yineliyor ve sonra uzanıp çenemi okşuyor, bakışları beni yutuyor.

Bu narin dokunuş karşısında ürperiyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. Bu kadar iri, güçlü ve tehlikeli olmasına rağmen bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamasını seviyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona. "Tüm bu karmaşanın içinde birbirimizi nasıl bulduk bilmiyorum ama bulduğumuza memnunum."

"Willa," diye mırıldanıyor ve pençesini boynumun sütununda gezdiriyor. Tekrar rperiyorum ve tüm giysilerimi yırttığı için battaniyenin altında çıplak olduğumu fark ediyorum. Yine de aldırmıyorum, çünkü pençesi göğüslerime tutunduğum kürk battaniyenin kenarına gelene kadar aşağı inmeye devam ediyor. Gözlerinde sıcaklıkla bana bakıyor ve sonra battaniyeyi çekip bir kenara fırlatıyor.

Birden sepet kale için memnun oldum. Tenimdeki her il ateş ışığında parlıyor gibi görünüyor ve vücudum buna tepki olarak karıncalanıyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Ne yapacağımı bilemiyorum; göğüslerimi mi kapatayım? Bacaklarımı mı çapraz yapayım? Onun için süslenip gösteriş mi yapayım? Tüm bunlar benim için hala yeni şeyler, bu yüzden doğal olanı yapıyorum... Ona uzanıyorum.

Ben ona dokunamadan elimi yakalıyor ve avucumu ağzına götürüyor, sonra da ağzını nazikçe avucuma sürtüyor. Dişleri tenime sürtünüyor ama bu yine de jestlerin en şefkatlisi ve buna bayılıyor. Avucumu yalayarak beni kıvrandırıyor ve sonra beni kollarına çekiyor. Gğslerim onun göğüs tüylerine sürtünüyor ve bir iniltiyi ısıarak geri çekiyor.

Gren dikkatle yüzümü izliyor ve sonra eğilip boynumun kenarına sokuluyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve göğüslerim tepki olarak geriliyor. O boynumu yalayıp hassas tenimle alay ederken ben nefes nefese kalıyorum. Sanki dilinin her fırçasını kalçalarımın arasında hissediyorum ve bana her dokunduğunda refleks olarak sıkılaşıyorum.

"Gren," diye inliyorum boğazımı okşadığında ve sonra eli aşağıya, göğsüme doğru kayıyor.

Mağarada yalnız olmadığımızı düşünürsek daha sessiz olmam gerektiğini biliyorum ama göğsümü avuçladığında kendime engel olamıyorum. Büyük elini iterek inliyorum. Dokunuşu o kadar iyi hissettiriyor ki, yanımdaki büyük bedeninin sıcaklığı ve bitmek bilmeyen uğultusu dışında her şeyi unutturuyor. Kürklerin içinde ona yarı yaslanmış durumdayım, o göğüslerimi okşarken kalçalarım kucağına doğru sarkıyor ve sikinin devasa, sert sıcaklığının bacağıma yan tarafına doğru ittiğini hissedebiliyorum. Dün gece doymak bilmezken, bugün işleri yavaşlatıyor, daha düşünceli bir yaklaşım sergiliyor gibi görünüyor. Göğsüme dokunurken yüzündeki ifade tam bir konsantrasyon ifadesi ve sanki tüm dikkatini bedenimi öğrenmeye vermiş gibi.

Bu düşünce beni o kadar tahrik ediyor ki dayanamıyorum.

"Oh," diye nefes alıyorum bana bakıp başparmağıyla meme ucumu sıyırdığında. Bakışları benimkine kilitleniyor ve onunla oynamaya başladığında eğilip alt dudağımı ısırarak neredeyse öpüştüğümüz şakacı öpücüklerden birini yapıyor. İçimde bir ihtiyaç nabızı atıyor ve sessiz olmayı tamamen unutuyorum. Ona karşı inliyorum, dilinin ağzıma girmesini memnuniyetle karşılıyorum, hatta göğsümü ağrıyan bir noktaya getirirken bile.

Nefesinin altında alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor ve sonra derin derin nefes alıp gözlerini kapatıyor. Kokusunun ne olduğunu merak ediyorum. Vahşi öpüşmemizi kesiyor, burnunu benimkine sürtüyor ve sonra beni yavaşça kürklerin üzerine indiriyor.

Oh. Yardım edemiyorum ama beklentiyle titriyorum, arkama yaslanıyorum ve bir tür karanlık tanrı gibi üzerimde belirirken onu izliyorum. Muhteşem biri. Yüzünün tamamen insan olmaması ya da dişlerinin tuhaf olması umurunda değil. Gözleri zeka ve zevkle parlıyor ve o benim Gren'im. Büyük, tüylü vücudunu, güçlü omuzlarını ve dikkatli, büyük ellerini seviyorum. Onun her şeyini seviyorum. "Sen benim için mükemmelsin," diye fısıldıyorum vücuduma bakarken, sanki ellerinin altına serilmiş bir sanat eseriymişim gibi saygıyla beni izliyor.

Tekrar göğsümü okşuyor ve ben eğilip ona uzandığımda, başını eğip dilini tereddütle çilli tenime değdiriyor, sonra tepkimi görmek için yukarı bakıyor.

Ooooh. Şu anda olduğumdan daha fazla tahrik olmam mümkün mü? I arch up

battaniyeye yaslanmış, başını sallayarak ona bakıyordu. "Evet, bu iyi. Bunu yapabilirsin. Aslında, lütfen, lütfen bunu yap." Hassas davranmaktan kaçınmaya ve bunu ne kadar istediğimi ona göstermeye karar verdim. Parmaklarımı onun kalın, siyah yelesine doluyorum ve daha fazlasını ne kadar çok istediğimi göstermek için başını göğsüme doğru sürüklüyorum.

Kahkahasının gürültüsü içime daha da fazla zevk gönderiyor ve ben de gülümsüyorum. Sonra eğilip yüzünü göğüslerimin vadisine sürtüyor ve gülmeyi tamamen unutuyorum. Tekrar inliyorum, ona yapışıyorum, çünkü çok garip ve yine de çok iyi hissettiriyor. Bir göğsümün tümseği boyunca burnunu gezdiriyor ve sonra meme ucumu sıyrılıyor.

Neredeyse çılgılık atarak derimden çıkıyordum. Parmaklarım saçlarında sıkışıyor ve tekrar nefes nefese kalıyorum. "Evet. Daha fazla."

Hırıltısı seksi, vahşi bir hal alıyor ve sonra dilini meme ucumda gezdiriyor, dudakları ve ağzıyla kavrayıp çekiştirmeden önce daireler çiziyor. Duyguların içinde kaybolmuş bir halde tekrar haykırıyorum. Sadece bir dokunuştan bu kadar zevk almak mümkün mü? Tanrım, buna bayılıyorum.

Tekrar tekrar göğsümü okşuyor, küçük ısırmalar arasında gidip geliyor ve ağzını bana sürtüyor, sonra daha fazla yalıyor ve emiyor. Ne yapacağını tahmin edemiyorum ve bu beni çıldırtıyor. Ne kadar yüksek sesle nefes alıp verdiğimin ya da ona ne kadar yalvardığının farkında bile değilim, altında kıvrılırken topuklarım kürklere gömülüyor. Tek bildiğim bunun en iyi, en lezzetli işkence olduğu ve hem bitmesini hem de sonsuza dek sürmesini istediğim.

"Gren," diye inliyorum. "Gren. Gren. Gren."

Başımı kaldırırken tıslıyor ama panikle miyorum. Tıslamaları iletişim kurmasının başka bir yolu ve kızgın olduğu anlamına gelmediğini biliyorum. Ona uzanıyorum, onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmak istiyorum. Ellerim saçlarından omuzlarına doğru ilerliyor ve sonra yoğun göğüs kıllarının arasından göğüs uçlarını bulmaya çalışıyorum.

Gren ellerimi yakalayıp doğruluyor, onları ağzına götürüyor ve avuçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra tekrar battaniyeye ve başımın üzerine doğru itiyor. Tepkisi netti; dokunmak yok, şu anda olmaz. Dün gece bir nebze de olsa kontrolü ele geçirmesinin kaç kez sürdüğünü hatırlıyorum ve nefes nefese başımı sallıyorum. Bir yanımda onun kontrolünü kaybettiğini görmek istiyor ama açgözlü, muhtaç bir yanımda bununla nereye varacağını görmek istiyor. Bu yüzden itaatkar bir şekilde

Bileklerimi başımın üzerinde çaprazladım ve başımı sallayarak ona baktım.

İnliyor, iri elleri her iki göğsüme kayıyor ve onlarla oynuyor, her iki meme ucunu da sert tepeler haline gelene kadar okşuyor. Sonra şefkatle eğiliyor ve kalbimin üzerinde, bitimin en yüksek sesle şarkı söylediği noktayı yalıyor. "Willa," diye mırıldanıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey mi bilmiyorum, ama orada olabilir.

Sonra dilini karnımdan aşağıya doğru kaydırarak aşağıya iniyor ve ben tatlılığı tamamen unutuyorum.

Dayanılmaz derecede yavaş bir tempoyla gövdemden aşağı inerken küçük, muhtaç çığlıklar atıyorum. Tüm vücudum ihtiyaçtan titriyor ve kalçalarımın arası o kadar ıslak ve ağrıyor ki sanki oraya dokunursa parçalanacakmışım gibi hissediyorum. Ama, Tanrım, bana dokunmasına ihtiyacım var. Buna o kadar çok ihtiyacım var ki çığlık atabilirim.

Göbek deliğimin üzerinde duraklıyor ve başını kaldırıyor. Kara kaşlarını çatarak öyle sert bakıyor ki neredeyse komik geliyor. Bu bana onda bir tane olmadığını hatırlatıyor ve bunu sormak istiyorum, ama hala kelimelerimiz yok. Tıpkı benim "Beni şimdi becer", "Üzerime yat" ve "Acele et ve ağzını oraya koy" kelimelerini bilmediğim gibi.

Bu dil engeli tam bir baş belası.

Ama sonra dilini üzerinde gezdiriyor ve tekrar aşağı doğru iniyor, ben de beklentiyle inliyorum. Uyluklarım sıkı hissediyor ve yine de kanım sanki tamamen o bölgeye odaklanmış gibi zonkluyor. O aşağı doğru inerken, kalçalarımın birbirinden ayrılmasına izin veriyorum ve büyük bir elini bir bacağıma dolayıp diğerinden ayırdığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Aşağıya doğru iniyor ve inerken bacaklarımı açıyor, büyük eli bir dizimin üzerinde ve sonra aç gözlerinin önünde duran sırlıklam, muhtaç amıma bakıyor.

Bana uzun uzun bakıyor, acıyan etimden birkaç santim uzakta ve kıpırdamıyor. Bir şeylerin ters gittiğinden, onun türündeki kadınlardan tamamen farklı görüldüğümünden ya da belki de gördüklerinden hoşlanmadığından endişelenmeye başlıyorum... kafamda her türlü endişeli düşünce belirmeye başlıyor. Onu dikkatle izliyorum, nefesimi tutuyorum ve Gren nefes aldığı anda, burun deliklerinin hassas bir şekilde açılmasından başka bir şey olmuyor.

Sonra derin derin inliyor ve ağzını kalçalarımın arasına daldırıyor.

O bunu yaparken boğuluyorum, tamamen irkiliyorum ve sonra diliyle amımı doyumsuzca işlemeye başladığında nefes nefese kalıyorum. Dün gece içindeki tüm aciliyetin gittiğini mi sanmıştım? Belli ki yanılmışım, çünkü geri döndü ve yeni odak noktası kalçalarımın arası. İri dişleri kıvrımlarımın üzerinde nazikçe sıyrılıyor, aynı anda her yerdeymiş gibi görünen arayışçı, yalayıcı, alaycı dili çerçevesiyor. Gren bana karşı son derece dikkatli, ağzı sanki ne kadar ıslak olduğuma doyamıyormuş gibi her tarafımda geziniyor. Sanki derimin her kıvrımını yalamak, her yarığa girmek ve her yerimi tatmak istiyor. Acele etmemeyi de unutmuş. Amımı yalayıp yutarken içinde aç bir ihtiyaç var ve çıkardığı inilti bana bunun tadını inanılmaz bulduğunu söylüyor.

Ve tanrım, çok iyi hissettiriyor. Ağzının bakımları altında kıvraniyorum ve ellerimi başımın üzerinde ve yerinde tutmak için sahip olduğum her şeyi alıyor, tıpkı istediği gibi. İri elleri açık kalçalarımın etrafında kilitlenmiş, beni ağzına doğru tutuyor ve titrememi durduramıyor gibiyim. Bitimin sesi kulaklarımda inanılmaz derecede yüksek bir uğultu gibi ve o kadar şiddetli yankılanıyorum ki, zaten var olan zevke başka bir katman ekliyor. Her dokunuşa eklenen ve ona biraz daha güç veren alçak, ısrarcı bir titreşim var.

Sanki Gren tempo tutmayı hatırlıyor. Yavaşlıyor, dilini kaygan tenimde gezdiriyor, adımı mırıldanıyor ve yukarı bakarken bana şehvetli bir bakış atıyor. "Willa."

"Buradayım," demeyi başarıyorum ama parça parça dağılıyormuşum gibi hissediyorum.

Eğiliyor ve amıma sıcak, aç bir öpücük konduruyor, bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda ve yemin ederim bunu ruhumda hissediyorum. Yoğunluğundan ürperiyorum. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Beni izlerken bile dilinin dışarı çıktığını görüyorum ve sonra klitorisimin üzerinde çok hafifçe vuruyor.

İçimdeki her şey patlıyor. Attığım çığlık mağarada yankılanıyor ama Ashtar'ın ya da sahildeki herkesin beni duyması umurumda değil. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Klitorisimi yalamaya, emmeye ve o muhteşem dilini üzerinde gezdirmeye devam ederken birbiri ardına tutarsız çığlıklar **a t ı y o r u m** . Ben çok

En ufak bir dokunuş bile beni boşaltırmış gibi hissettirecek kadar hassaslaştı ve amımı işlerken, dünyanın en uzun orgazmında tekrar tekrar doruğa ulaşıyormuşum gibi hissediyorum. Amım ıslaklıkla dolup taşıyor ve sanki çabaları için onu ödüllendirmişim gibi memnun bir şekilde homurdanıyor.

Dilinin her darbesinde bacaklarımın kenetlenmesine daha fazla dayanamadığımda ve klitorisime bir daha dokunursa derimden çıkacakmışım gibi hassaslaştığımda, adını haykırıyorum ve başını itiyorum. Kalçamın iç kısmını ısıtıyor ve kaslarım tepki olarak seğiriyor. "Willa," diye mırıldanıyor ve yüzünde öylesine vahşi bir sahiplenme ifadesi var ki, tüm vücudum bu bakışla ısınıyor. Beni izleyişini seviyorum, sanki gördüğü en iyi şeymişim ve havamı solumaya cüret eden herkesi yok edecekmişim gibi.

"Buradayım," diyorum tekrar ve sonra o üzerimde hareket ederken ona yapışıyorum, iri vücudu benimkine baskı yapıyor. Teni benimkine sürtünürken göğüs tüylerinin gıdıklanmasını seviyorum, ağrıyan sıcaklığıma doğru iterken sert uzunluğunu seviyorum. Kürkünden iki avuç tutuyorum ve içime girmeye başladığında tutunuyorum, vücuduma battığı anda tüm sabrı yok oluyor. Boğazıma doğru çıkardığı hırıltılara bayılıyorum. Bunlar onun garip dilinden mi yoksa kontrolünü kaybetmesinden mi kaynaklanıyor bilmiyorum ama hepsini seviyorum ve o içime çılgınca girerken topuklarımı arkasına gömüyorum. Birkaç dakika sonra vahşi bir çılgınlıkla boşalıyor ve zaten aşırı yüklü olan duyularıma dünyanın en durgun orgazmı gibi bir başka zevkli titreme ekleniyor.

Onun altında, yerde, insan boyutunda büyük bir pelte yumağı gibi yatıyor, kayalık tavana gülümsüyorum.

Eğer rezonans buysa, Harlow ve Liz'in (ve Veronica'nın) bu gezegende olmaktan bu kadar mutlu görünmelerine şaşmamalı. Kollarımı Gren'in terli boynuna doluyorum, o nefesini tutarken ben de ona sarılıyorum. Burada olduğum için ben de mutluyum. Farklı, soğuk ve kolay değil ama... Gren'le birlikte olmayı seviyorum.

Şu anda yaşayan en şanslı kadın gibi hissediyorum.

Gren boynuma sokularak "Willa," diye mırıldanıyor ve ben de mutlulukla iç çekiyorum. Yaşayan en şanslı kadın olduğumu *bilirim*.

WILLA

I

Rezonansla ilgili bazı detayları kaçırmış olmalıyım. Aptal ben, bunun birkaç kez tavşanlar gibi sevişeceğimiz, beni hamile bırakacağı ve sonra da mutlu bir çift olarak hayatımıza devam edeceğimiz anlamına geldiğini sanıyordum.

Sonsuza dek mutlu yaşamımız ve galaksinin en karlı gezegeninde mutluluk dolu bir hayat. Tüm bu rezonans olayının birkaç turdan fazla süreceğini düşünmemiştim.

Durum böyle değil.

Sürekli sevişiyoruz. Bazen hızlı, bazen de Gren boşalmadan önce benim en az üç ya da dört kez boşalmamı sağlayacak kadar yavaş. Bana zevk vermekten büyüleniyor ve ben de zevk almaktan çok mutlu oluyorum. Bir günde bir düzine kez sevişiyoruz, birbirimize tekrar düşmeden önce yemek ya da içmek için zar zor duruyoruz.

Ertesi gün de aynı şeyi yaparız. Ve

ertesi gün.

Veronica ve Ashtar bir süre sonra ayrılıyor ve hala sahilde olan diğerlerine doğru geri dönüyorlar. Gren ve ben yatağa geri döndük.

Şimdi tekrar yalnız olduğumuz için değişiyor. Sevişiyoruz, uyuyoruz, tekrar sevişiyoruz, biraz daha uyuyoruz, yemek yiyoruz, sevişiyoruz ve bu böyle devam ediyor.

Bitim durmak bilmeyen gümbürtüsünü kesmiyor. Hatta daha da artıyor. Gren'inki de. Bu bana biraz garip geliyor çünkü gerçekten de birkaç gün sonra her şeyin yavaşlayacağını düşünmüştüm.

Şikayet etmiyorum elbette, seks inanılmaz. Gren harika ötesi ve ona dokunmaya bayılıyorum. Vücudunu keşfetmeyi -garip ama tanıdık, benzersiz ve baştan çıkarıcı- ve tepkisini izlemeyi seviyorum. Bana dokunmasını, neye tepki verdiğimi öğrenmesini ve kokusunun bile beni şehvetle doldurmasını seviyorum.

Ama en azından bir gün uyandığımda beni hemen kemirmezse ölecekmişim gibi hissetmek istemiyorum.

Birkaç gün daha bitmek bilmeyen sevişmelerden sonra erzağımız azalıyor. Gren ve ben yarı nefes nefese bir tartışma sırasında avlanmaktan bahsediyoruz, ama bana birkaç kelimeyle bunun onun için zor olacağını söylüyor ve sürekli kalkık görünen sikini işaret ediyor.

Bu da tabii ki kuduz bir porsuk gibi üzerine atlamama neden oluyor. Yine de birbirimizle işimiz bittiğinde, haklı olduğunu anlıyorum. Kendim pek bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Kalçalarım sürekli ihtiyaçtan titriyor gibi görünüyor ve yatağımızdan ayrılma düşüncesi bile beni boş ve ağırlı hissettiriyor.

Keşke Veronica birkaç gün daha burada kalsaydı ve ben de kürklerin içinde onunla birkaç dakikadan fazla konuşamayacak kadar meşgul olmasaydım. O ve Ashtar'ın bunu yaşayıp yaşamadığını bilmek istiyorum. Eğer herkesin rezonans deneyimi bizimki kadar yoğunsa.

Yoğunluğu umursamıyorum. Sadece ne kadar devam edeceğini merak ediyorum. Yiyeceğimiz tamamen tükenmeden önce yavaşlayacağına emin misin?

Ama benim ona olan ihtiyacım -ve onun bana olan ihtiyacı- kendi hızında gitmiyor gibi görünüyor. Günler geçtikçe ve sevişmelerimiz daha ateşli ve çılgınca bir hal aldıkça, bunun bir sorun olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Bunun Gren'i olumsuz etkileyeceğinden endişeleniyorum. Hastalığından sonra hala dinlenmeye ihtiyacı var, ama birbirimize her baktığımızda vahşi

bir ağrı başlıyor ve sonra

Her yerde ellerimiz ve ağızlarımız var. Bu harika bir şey. Biraz da yorucu.

Kendimi, yiyebildiğin kadar dondurma büfesinden şikayet eden biri gibi hissediyorum. Sekste bu kadar iyi olan birinden bu kadar etkilendiğim için nasıl endişelenebilirim?

Çünkü Tanrım, Gren sekste çok iyi. Her arkamı döndüğümde bana ayak parmaklarımı kıvırtan orgazmlar yaşıyor. Birbirimize sarılmış, bitkin bir şekilde uyuyoruz, ancak eşlerden biri diğerini öpmeye başladığında uyanıyoruz. Sonra döngü yeniden başlıyor.

Son birkaç gün içinde kaç kez seviştiğimizi sayamıyorum. Sürekli devam ediyor gibi.

Gren bitkin bir halde uyuyor ve ben de ateşin kömürlerini karıştırmak için vücuduma bir battaniye sarıyorum. Yakıtımız tehlikeli derecede azaldı ama Gren beni sıcak tuttuğu için sanırım buna ihtiyacımız yok. Yine de devam ettirmeye çalışıyorum çünkü henüz kendi ateşimi nasıl yakacağımı bilmiyorum. Elimdekini korumak daha iyi. Dışarı çıkıp yakıt olarak kullanılan boklu keklerden daha fazla toplamamız gerekiyor ama mağaradan çıkıp karda koşturmak bile beni yoruyor. Bir hafta boyunca seksten başka bir şey yapmadığım için bitkinim. Kemiksiz ve lezzetli, evet, ama aynı zamanda bitkin. Bütün gün uyuyabilirmişim gibi hissediyorum ama bunun olmayacağını biliyorum. Kaşıntı, çılgınca ihtiyaç bizi tekrar ele geçirecek ve birkaç saat geçmeden tavşanlar gibi birbirimize sarılmış olacağız, daha fazlası için çaresizce. Bitim göğsümde yüksek sesle mırıldanıyor, sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi, doyumsuz bir şey.

Esniyorum, dudaklarımı şapırdatarak doğruluyorum. Su tulumum tamamen boşaldı ve botlarımı giyip battaniye ve botlarla mağaranın önüne doğru ilerleyerek biraz daha kar eritmeye çalışıyorum. Ne de olsa maraton düzüşmelerinde hidrasyon önemlidir. Bu düşünce beni hem eğlendiriyor hem de dolambaçlı tünel boyunca esneye esneye kendimi mağaranın önüne doğru sürüklerken yorulmama neden oluyor.

Güneş ışığını görmeden önce soğuk rüzgâr yüzüme çarpıyor ve ben daha Hassen'in, koca herifin, ön girişte olduğunu görmeden önce. Uzun, dallı budaklı bir midilliye benzeyen bir şeyi kesiyor ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi bana bakıyor. "Ho."

Elimi saçlarıma götürüyorum ve içten içe ırkılıyorum. Gren içime girerken sürekli kürklere sürtünmekten kıvrıcık bir yatak başı yuvası ve hırıltıdan başka bir şey değil. Yine de bunu düşünmek bile beni ateşlendiriyor ve battaniyemi göğsüme daha sıkı sarıyorum, ona kaşlarımı çatıyorum ve şimdiden büyük tüylü dostumu özlüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Taze ete ihtiyacın var," dedi bana. "Ateşin nasıl? Kömüre ihtiyacın var mı?"

"Hayır, şimdilik iyiyiz sanırım. Biraz yakıt kullanabiliriz ama sonra alırım." Battaniyeyi daha sıkı bağladım, neredeyse ondan yardım istediğimi fark ettim. İstemiyorum, ona kalması için bir sebep vermek istemiyorum. Bana iyi davranıyor ama Gren'e nasıl davrandığını hatırlıyorum.

Homurdanıyor. "Rezonans hâlâ ikinize de sertçe biniyor. Esintide kokusunu alabiliyorum. Bana Mah-dee'mi hatırlatıyor." Sırıtarak yukarı bakıyor. "Şimdilik taze et ve ikinize de biraz yakıt getireceğim, böylece tamamlanıncaya kadar mağaranızdan ayrılmak zorunda kalmazsınız."

"Yardıma ihtiyacımız yok ama teşekkürler. Artık eve gidebilirsiniz."

Hassen beni görmezden geliyor, avın bir bacağını kesiyor. "Keşke yapabilseydim. Masan'ım muhtemelen Mah-dee'ye sorun çıkarıyordur. Ben eve gideceğim, o da oğlumuzun neşesine kapılıp hepsini kopardığı için kafasında hiç yele kalmayacak."

"Madem onları bu kadar çok özlüyorsun, neden eve gitmiyorsun?" Özlediğini biliyorum. Her konuştuğunda ya karısından ya da çocuğundan bahsediyor, bu da ondan nefret etmeyi zorlaştırıyor. Ayrıca bir hafta boyunca çiğnenmiş, yağlı karışımlardan başka bir şey yemedikten sonra taze kavrulmuş eti dört gözle beklememden de nefret ediyorum. Yine de ona borçlu olmak istemiyorum. Bu, kendimizi kabileden ayırmayı daha da zorlaştıracak.

Homurdanarak başını sallar ve avına geri döner. "Bir sorun kendiliğinden çözülüyor ve bir başkası ortaya çıkıyor. Sonsuza kadar bu sahilde kalacağımızı hissediyorum." Ve gülümsemesi kayboluyor. Yaratığın bir sonraki bacağını kestiğinde, hayal kırıklığı da beraberinde gelmiş gibi görünüyor.

"Ne sorunu?"

Hassen bana bakıyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Yoksa sen ve Gren şimdi bizimle kampa mı dönüyorsunuz?" Bu düşünceyle aydınlandı ve doğruldu. "Bir ya da iki gün daha burada kalacağınızı sanıyordum."

"Geri dönmeyeceğiz." Battaniyeyi çıplak bedenime daha sıkı sarıyorum, rüzgârda titriyorum. "Asla."

"Hiç mi? Asla çok uzun bir zaman."

"Asla," diyorum kararlılıkla. "Herkesin Gren'e nasıl davrandığını hatırlıyorum."

"Ona nasıl davranmalıydık? Pençeleriyle bize saldırırken gülümsemeli miydik? İç organlarımızı bedenimizden sökerken ona sarılıp başını okşamalı mıydık?"

"Onunla konuşmayı deneyebilirdin," diye çıkışıyorum, mantığının mantıklı olmasından nefret ederek. Bu onu doğru yapmıyor. "O bir hayvan değil, biliyorsun. O da senin ya da benim kadar iyi konuşuyor, sadece farklı bir dilde."

"Ah." Hassen başını eğip düşünüyor. Sonra omuz silkiyor ve avını kesmeye devam ediyor. "Bu et çiğ olarak en iyisi, ama eğer diğer insanlar gibiyseniz, tüm iyi kan gidene kadar ateşte yakmak isteyeceksiniz." Doğruldu, bıçağını bir deri parçasına sildi ve sonra bana baktı. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Sana söyledim, hiçbir şey istemiyoruz-"

"Burada olmamı istediğin için burada değilim." Bana sırtıtıyor, belli ki sinir bozucu bir baş belası olmaktan zevk alıyor. "Şefim istediği için buradayım. Bana ikinize göz kulak olmamı söyledi ve ben de olacağım. Kendi yavrularımdan bir çift gibi olacaksınız." Duraklıyor ve sonra sinsice ekliyor, "Eşleşmeye çok hevesli bir çift yavru."

"Sadece... git buradan." Ona bir el salladım ve mağaraya geri dönmek için topuklarımın üzerinde döndüm. Daha sonra taze su alırım. Tanrım.

"Bunu senin için buraya bırakacağım," diye sesleniyor arkamdan. "Ve yakıt. Başka bir şeye ihtiyacın olursa söyle, senin olsun."

İstediğim tek şey bizi yalnız bırakması, ama bunu bize vermeyeceğini biliyorum.

GREN uyandığında burun delikleri parlıyor ve Hassen'in kokusunu aldığını biliyorum. Öfkeyle hırlıyor, gözlerinde sahiplenici bir bakış var ve mağaranın önüne doğru yürüyor, pençelerini sanki diğer uzaylının boğazını parçalayacakmış gibi uzatıyor. Endişeyle arkasından koşup dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "Gren, şekerim, o sadece yardım etmeye çalışıyor."

Mağaranın önüne vardığımızda Hassen'in çoktan gitmiş olduğunu görüp rahatlıyorum, kesilmiş av bir postun üzerine düzgünce serilmiş, yanında da bir çanta dolusu boklu kek ve iki taze su tulumuna benzeyen bir şey var. Görünüşe göre bizimle ilgileniyor. Gren açık havada kaşlarını çatıyor ve ben onun yanına gittiğimde beni kendine doğru çekiyor, adımı hırlıyor ve sonra beni mağara duvarına getiriyor. Dizlerinin üzerine çöküp ağzını amıma dayayana kadar ne yaptığını anlamıyorum.

Sanki dünyaya sadece ve sadece ona ait olduğumu göstermek istercesine, tam da bu tünelde bana sahip çıkıyor.

İtiraz ediyorum -ama sadece birazcık- ve onun harika ağzı beni çok çabuk boşaltıyor. Beni duvara doğru çevirdiğinde hala nefes nefeseyim ve ellerimi memnuniyetle duvara koyuyorum, arkamdan içime girerken onları destekliyorum. O boşalınca ben de tekrar boşalıyorum, bedenlerimiz yorgunluktan titriyor. Günde bir düzine raunttan sonra bile hala çok iyi.

Bunun Gren'in tabiri caizse kendi bölgesini işaretlemesi olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Ben onunum ve dünyanın da benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Yine de acıktık ve geride bıraktığımız erzaklar vazgeçemeyeceğimiz kadar cazip. Onları içeri taşıyoruz ve Hassen'in haklı olmasından nefret ediyorum; bu küçük çaba bile çok fazla enerji gibi geliyor. Bedenlerimiz seks yapmaktan başka bir şey yapmak istemiyor gibi görünüyor ve bunun için bile hızla çok yoruluyoruz. Gren'i izliyorum, endişeliyim. Benden daha güçlü olduğu kesin ama o da kısa bir süre önce hayatını kaybetmek üzereydi.

Resonance gerçekten daha iyi bir zamanlama seçebilirdi.

Yine de taze et gücümüze çok yardımcı oluyor. Gren bütün bir bacağı çiğ olarak tek başına yiyor, sonra diğerine başlıyor. Ben de kendiminkini pişiriyorum ama Gren'in çiğ yemeğinden isteksizce bir ısırık alıyorum. En sevdiğim yemek değil ama mecbur kalırsam yiyebilirim. Ateş yakmanın kendi başımıza yapamayacağımız kadar zor olması ihtimaline karşı bunu bilmek güzel. Rahat mağaranın etrafına bakıyorum ve gördüğüm tek şey

Diğerleri. Göğsümde tuttuğum battaniye, ateş için yakıt, hatta yemek pişirme kapları bile kabile elleriyle kemikten oyulmuş. Tüm bu şeyler için onlara yaslanmaktan hoşlanmıyorum ama aynı zamanda hayatı çok daha kolaylaştırıyor.

Ayrıldığımızda, sıfırdan başlamak zorunda kalacağız. Bu düşünce oldukça ürkütücü.

Şu anda bunu düşünmeyeceğim. Her seferinde bir şey.

Gren su kesesini alıp ateşin üzerine asıyor ve içinden bir parça sabun çıkarıp gözleri parlayınca kıkırdıyorum. "Banyo zamanı mı?" diye soruyorum.

"Willa," diyor ve bayılmaya başladığım o sevimli hırıltısını çıkarıyor. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum ama eninde sonunda öğreneceğim. Elimi tutuyor, ayağa kalkmama yardım ediyor ve sonra battaniyeyi çıplak bedenimden nazikçe sıyrıyor. Bir haftalık seks maratonumuzdan kalan küçük morlukları ve tenimdeki hafif çizikleri incelerken gözleri ateş ışığında parlıyor. Bunların birçoğu çok sabırsız davrandığım ve onu yakalamak için acele ederken bir yerlere çarptığım içindi. Gren'in biti göğsünde kükrüyor, kendi dilinde çıkardığı yumuşak sesleri bastırıyor ve kürk "havluya" uzandığında içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Seksi banyo zamanı, görüyorum," diye mırıldanıyorum o bezi ıslatıp bir göğsüme koyarken, beni yıkarken bile ağrıyan ucuyla alay ediyor. Ateş ışığında tenim nemli nemli parlıyor ve bir an düşündükten sonra ağzını meme ucumun üzerine koyup su damlacıklarını yalıyor.

İçimden bir ses "banyo" konusunda fazla ilerleyemeyeceğimizi söylüyor, ama bunu pek de umursamadığımı fark ediyorum.

WILLA

"H O," diye sesleniyor yabancı bir ses ve bir süre sonra beni uykumdan uyandırıyor. Sersem sersem göz kırpıyorum ve mağaramızdaki "tavan penceresine" bakıyorum.

taze sabah güneşini içeri alır. Bütün gece uyuduk mu? Gren'e doğru kıvrılmışım, uzuvlarımız birbirine dolanmış ve battaniyeler o kadar çok seks kokuyor ki, kokunun tenimize kalıcı olarak yerleşmemiş olması bir mucize. Gren'e bakıyorum ama o hâlâ uyuyor, tamamen bitkin.

Onu uyandırmalı mıyım? Ya da giyinip içeri girecek olanlarla buluşmalı mıyım? Bir an düşündükten sonra aceleyle üzerimde kalan tek giysiyi, sahildeki kızıl adamlardan birinden çaldığım büyük boy tuniği alıp başıma geçiriyorum. Botlarımı giyerken Gren uyanıyor, hatta diğer ses tekrar sesleniyor.

"Ho! Willa? Gren?" Aksan farklı, ses koridorda yankılanıyor. "Kötü bir niyetim yok. İçeri girmek güvenli mi?"

Gren sarsılarak uyanıyor, boğazından bir hırıltı çıkıyor ve ayağa fırlıyor. "Hayır, bekle Gren," diye mırıldanıyorum, ellerimi kaldırarak. "Sorun yok."

Kıpırdamadan yüz ifademi izliyor. Yüzünde şüpheli bir ifade var.

çömeliyor, ama beni izliyor, bekliyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum. Duvardaki mızrağa bakmıyorum çünkü saldırmamız gerektiğini düşünmesini istemiyorum. Hassen'in ziyaretinden sonra, bunun biz mağaramızda saklanırken bize daha fazla yiyecek ve malzeme getiren bir başka dostça müdahale turu olduğunu tahmin ediyorum. Belki bu kişi "hayır" ı Hassen'den daha iyi dinler. Gren'e battaniyeleri işaret ederek, "Sen burada bekle," diyorum. "Ben gidip onunla konuşacağım."

Dönüp tünele doğru ilerliyorum ve Gren hemen yanıma gelip beni arkasından çekiyor.

"Gren," diye itiraz ediyorum. "Bekle. Kimseye zarar vermeyelim."

Uzaylım bana bakıyor, yüzümü avuçluyor ve sonra bana sevgi dolu bir öpücük veriyor. "Willa." Tekrar önüme geçiyor ama duruşunun daha dik olduğunu, pençelerinin saldırı modunda dışa dönük olmadığını fark ediyorum. Dikkatli ama kimsenin peşinden gitmiyor... henüz. Tamam, bu iyiye işaret.

"Sen... içeri girebilirsin," diye sesleniyorum, ellerimi Gren'in pazusuna dolayarak onu sürüklemem gerekebilir diye (ha, sanki öyle bir şey olacaktı gibi). "Ama dostça davranacağını garanti edemem."

"Umarım benim iyiliğim için öyledir," diye neşeyle sesleniyor adam ve sonra kafasını köşeden çıkarıyor. Bu... Murdock mı? Ya da onun gibi bir şey. Dövmeleri, gümüş başlıklı boynuzları ve kısa saçları olan adam. Bize dostça bir ifadeyle sırtıyor ve sonra başını eğiyor. "Farli kamptan bir şeyler getirdi ama kimsenin Chompy'yi yemeyeceğine dair güvence vermezsem içeri girmeyecek."

"Chompy?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evcil hayvanı dvisti. Kamptaki dört bacaklı sıksa şey. Hatırladın mı?"

"Elbette," diye boş boş cevap veriyorum. Yerlilerin yanlarında ne olduğuna pek dikkat etmediğimi itiraf etmeliyim ama sanırım bir hayvan olabilirdi. "Onu yemeyeceğiz. Hassen dün gece bize yemek getirdi. Aslında burada olmanız için pek bir neden yok. Biz iyiyiz."

Büyük mavi uzaylı doğruldu ve şaşırılmış görünüyor. "Çevirmen istemiyor musunuz? Hassen ikinizde de olmadığını söyledi."

Şimdi kendimi ahmak gibi hissediyorum. Yanaklarım kızarıyor ve hırlamaya başladığında Gren'in kolunu sıkıyorum. "Bekle-"

Beni şaşırtan bir şekilde uzaylı Gren'e dönüyor ve çenesini kaldırarak hırılıyor. Gren'in şaşkınlıkla gerildiğini hissedebiliyorum.

"Ne... onu anlıyor musun?" Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Ayrıca inanılmaz derecede kışkırdım.

Yeni gelen bize sırtıyor ve Gren'iminkilere kıyasla bebek dişlerine benzeyen uzun bir çift köpek dişi gösteriyor. "Praxiian dilinde pek iyi değilim ama birkaç kelime öğrenmişliğim var. Çoğunlukla selamlaşma ve 'Kargo için buradayım' ama sanırım bu burada işe yaramaz." Omzundan bir çanta sarkıtıyor. "İsterseniz ikinize de çevirmen vermek için aletler getirdim. İstemiyorsanız, Farli ve ben gidebiliriz."

Göz kırpıyorum. Neden birdenbire bu kadar iyi davranmaya başladılar? Şüpheli geliyor... ama Tanrım, çevirmeni istiyorum. Gren'le konuşabilmek istiyorum. Şu anda bile bana bakıyor, gözlerini kısıyor ve sonra başını sallayan diğer uzaylıya bir hırıltı daha çıkararak cevap veriyor. "Çok isterim. Teşekkürler Murdock."

"Mardok. Ve harika. Ateşin yanına oturun, ben de Farli'yi çağırayım-"

"Buradayım," diye sesleniyor neşeli bir kadın sesi İngilizce. "Chahm-pee dışarıda bekleyemeyecek kadar sabırsızdı." Işıldayan mavi bir yüz ve uzun, narin siyah örgüler tünelde beliriyor ve ardından Farli içeri adım atıyor. Benden bir buçuk metre daha uzun, sırık gibi, zayıf ve o kadar zarif ki kendimi onun yanında aptal gibi hissediyorum. Parlak süslü deri taytlar giyiyor ve göğüslerini örtmek için oyma kemiklerden bir kolye takıyor ve parmaklarını şıklattığında dünyanın en çirkin devesi mağaraya giriyor, öfkeyle meliyor ve sonra tam önümüzde yere sıçıyor.

"İyi yaşlı Chompy," diyor Mardok başını sallayarak. "Bunun için üzgünüm."

"Görgü kuralları," diyor Farli ama yaratığın uzun, kıllı burnuna bir öpücük konduruyor. "Arkasını temizleyeceğim, hiç korkmayın. Bizi evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Elbette," diyorum şaşkınlıkla ve aniden giyindiğime memnun olarak. Gren'in üzerinde tek bir giysi olmadığını fark ediyorum ve aceleyle beline bir battaniye sarıyorum,

Sonra da kenarlarını kıvrıp uzun bir etek yapıyorum. Utanacağını düşündüğümde değil ama erkeğime bakmalarını istemiyorum. Kendimi inanılmaz derecede sahiplenici hissediyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana meraklı bir bakış atıyor ve ellerimi tekrar koluna sıkıştırdığımda hafifçe rahatlıyor, ona tutunmaya kararlı. Saldıracağını sanmıyorum. Ben sadece... tutucuyum. Bitim yüksek sesle mırıldanıyor ve bana hala rezonans halinde olduğumuzu hatırlatıyor.

Mardok ateşe doğru ilerlerken Farli Chompy'nin arkasını temizliyor, bir deri çıkarıp birkaç alet yayıyor. Garip bir büyüme diliyle birkaç kez bir şeyler söylüyor ve Gren ona şüpheyile baksa da sakin. Tekrar kıskanıyorum çünkü Gren'le konuşmak istiyorum. Birden burada olmalarına sevindim. "Yani, bu işe yarayacak mı?"

"Elbette." Farli koşarak içeri giriyor, hayvanı ehlileştirilmiş bir midilli gibi peşinden koşuyor ve sırtından büyük bir çanta çıkarıyor. "Benim Mardok'um çok yeteneklidir. Diğerlerinin hepsine çevirmenler verdi. Bu kıyıda ki son kişiler sizsiniz." Dudaklarını büzüyor ve sonra konuyu değiştirircesine bana neşeli bir gülümseme veriyor. "İkinize de diğerlerinden hediyeler getirdik."

"Hediye mi?" Şaşırdım.

"Giysiler ve malzemeler," diyor Farli, bavulunu açarken. "Görmek ister misiniz?"

Oh, ben biliyorum. Burada erzağımız olduğunu biliyorum ama diğerlerinin bize ne gönderdiğini merak ediyorum. Bundan da öte, Gren'in çevirmenini almasını istiyorum. Bu yüzden tereddüt edip ona bakıyorum. Büyük uzaylım beni izliyor, gözleri kısılmış ve tedirgin duruşundan benden çok diğerlerini izlediğini anlayabiliyorum.

Mardok dünyanın en uzun, en ölümcül şırıngasına benzeyen bir şey çıkarır... üzerinde bir kontrol paneli vardır. Işık hızında düğmelere dokunuyor ve küçük bir çınlama sesiyle birlikte bir ışık yanıyor. "Ona zarar vermek istemediğimi ve bunun sadece bir saniyeliğine acıtacağını söyleyemezsin sanırım?"

"Ona arkadaş olduğumu söyleyecek kelimeleri zar zor

buluyorum," diye itiraf ediyorum. Gren bir şeyler

homurdanıyor, sonra da "Willa arkadaşım" diyor.

Mardok başını sallıyor.

Onun yanında konuşuyor olmamızdan nefret ediyorum. "Önce benimkini yap ki zarar vermek istemediğini görsün."

"Buna izin verecek mi?" Mardok soruyor.

Oh. Bilmiyorum. "Öğrenmenin bir yolu, sanırım."

Mardok ve Farli birbirlerine bakarlar. "Bunu temporal lobuna enjekte etmek zorundayım. Ben bunu yaparken sana dokunursa zarar verebilir ve burada bir revirimiz yok. Halkınızın deyimiyle zorlanıyoruz."

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona kararlılıkla. "Sadece bol bol gülümseyeceğim ve hiçbir şey acımıyormuş gibi davranacağım."

"Oh iyi, çünkü bu endişe verici olmayacak," diyor Mardok sert bir şekilde. "Eğer eminseniz."

"Dikkatini dağıtmalı mıyım?" Farli yüzünde endişeli bir ifadeyle soruyor. "Hayır, sorun değil canım. Willa Gren'i herkesten daha iyi tanır."

Başımı sallayıp Gren'e dönüyorum ve onun beni beklenti içinde izleyişi kalbimi sızlatıyor. Onun hakkında konuştuğumuzu biliyor - kontrol edin, adı konuşmamızda geçiyor - ve onun bizi anlamasını istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Bitim bir yanıt veriyor ve bedenim karşılık veriyor, tekrar çiftleşmemizi istiyor, ama her seferinde bir şey. Dostuma parlak bir şekilde gülümsüyorum ve ellerimi yüzüne koyup tüylü çenesini kavırıyorum. "Gren, dostum." Farli ve Mardok'u işaret ediyorum. "Arkadaş. Arkadaş." Sonra iğneyi gösteriyorum. "Arkadaş."

Biraz zorlama oldu ama umarım anlar.

Gren'in kaşları çatılır ve Mardok'a bakar. Bir dizi hırıltıyla bir şeyler söylüyor.

Mardok şaşırmış görünüyor ve sonra başını sallayarak bize dönmeden önce onaylar gibi alçak bir hırıltı çıkarıyor. "Bunun bir uyarıcı olup olmadığını bilmek istiyor. Sanırım geçmişte bunlardan çok kullanmış. Gerçi bildiğim tüm uyarıcılar çoğu dünyada yasaklanmıştı." İğne tabancasına dokunuyor. "Yine de onlardan korkuyor gibi görünmüyor, bu yüzden ona bunun ne olduğunu söyledim. Daha sonra daha fazla açıklama yapabiliriz. Hazır mısın?" Mardok beni izliyor.

Başımı sallıyorum ve Gren'in ellerini ellerimin arasına alıp hafifçe tutuyorum. Ona tüm sevgimi ve şefkatimi yansıttığını umduğum bir gülümseme veriyorum ve Mardok elini omzuma koyduğunda gerilmemeye

Çalışıyorum.

"Dikkatli ol, kalbim," diye mırıldanıyor Farli.

"İzliyor ama hareket etmiyor. Sanırım iyiyiz," diyor Mardok, sesi doğal olmayan bir rahatlıkla. Parmakları karışmış saçlarımın bir kısmını tarayarak kulağımın arkasındaki bölgeyi ortaya çıkarıyor. "İğneyi yapmak üzereyim, Willa. Bir dakika bile sürmeyecek ama tamamen hareketsiz olması gerekiyor."

"İyi olacak," diye söz veriyorum ve tuttuğum ellerim gergin değil. Aslında sadece bekliyor, beni izliyor. İğnelere ve iğneli insanlara güveniyorsa hayatının ne kadar berbat olduğunu düşünüp ağlamak istiyorum ama dokunuşlar endişe verici.

Zavallı Gren'im.

Kulağımın arkasına serin bir şey dokunuyor ve kafatasıma keskin bir acı saplanıyor. Etkilenmemeye karar vermiş olmama rağmen nefesimi içime çekiyorum. Bir saniye sonra Mardok ekipmanlarını silerek geri çekiliyor ve ben alnımı ovuyorum. Başım zonkluyor.

Gren parmak uçlarını alnımda gezdiriyor, boğazından o alçak hırıltılardan biri geliyor. "Benim zavallı kadını." "

Gözlerim açıldı, çünkü bunu anlamıştım. "Gren!" Kendimi onun kollarına attım. "Seni anlayabiliyorum!"

Farli arkamızdan kıkırdıyor. Gren bana şaşkın şaşkın bakıyor ve ben de tek yönlü bir çevirmenin ne kadar sinir bozucu olabileceğini fark ediyorum. Ona istediğim kadar İngilizce gevezelik edebilirim ama o da bir çevirmene sahip olana kadar beni anlamayacak. Yine de yüzüne şapır şupur bir öpücük konduruyorum. Çok mutlu oldum. Daha fazla konuşması için yalvarmak istiyorum ama Mardok iğnesini yeniden dolduruyor.

"Gren, dostum," diyorum ona, sonra ekipmanı işaret ediyorum ve Gren'in kulağının arkasını gösteriyorum. Bir sonraki atışın ona yapılacağını işaret ediyorum ve o da onaylarcasına homurdanıyor. Kalbim sıkışıyor. Bu onun için neden normal? Bundan nefret ediyorum.

Mardok çipi kulağının arkasına dikkatlice enjekte ederken hiç kıpırdamadan beni izliyor.

Sabırsızlıkla, Mardok'un iğneyi dikkatlice geri çekmesini ve ekipmanını tekrar temizlemeye başlamasını izliyorum. Gren'e bakıyorum, ama yüz ifadesi bir an önce olduğu gibi boş kalıyor. "İşe yaramaya başladığında bana

haber ver," diyorum Mardok'a,

Sevgili uzaylının yüzünü izlerken sabırsızlanıyorum. "Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum." Gren'in yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Willa? Seni anlayabiliyor muyum?"

Gözlerim yaşıyor. Heyecanla ellerini sıkıyorum, hırıltılarının ve kısık hırıltılarının beynime bir anlam ifade etmesine hâlâ şaşırılmış durumdayım. "Evet! Merhaba! Mardok bize çeviri çipleri vermek için buraya geldi." Kendimi öne atıp kollarımı boynuna doluyor ve yüzünü öpücük yağmuruna tutuyorum. "Sonunda konuşabileceğiz!"

Farli'nin ayağa kalkarken kıkırdayarak eğlendiğini duyuyorum. "Siz ikiniz biraz dinlenirken ben de eşyalarınızı yerleştireyim. Mardok, kalbim, bana katıl."

"Doğru. Tabii ki." Ayağa kalkıyor ve giysilerin hışırdadığını ve seslerinin mırıldandığını duyuyorum ama onlara dikkat etmiyorum. Tamamen şaşkın bir ifadeyle beni izleyen Gren'imın görüntüsüyle büyülenmiş durumdayım.

"Merhaba," diye tekrar fısıldıyorum, aniden utanıyorum. Bulanık çenesini okşuyorum, hâlâ sessiz olduğunu fark ediyorum. "Mutlu musun?"

Gren'in kolları beni sıkıca sarıyor. "Bilmiyorum."

Bunu duymak beni dehşete düşürdü. "Benimle konuşmak istemiyor musun?"

"Willa'm... Bunu her şeyden çok istiyorum." Bir parmağını çenemde gezdiriyor, bakışları sıkıntılı. "Ama terfiyi sevmiyorum."

"Terfi mi?"

"Köle yetiştirmek için. Bu yüzden bizi geri almaya geldiler, değil mi? Bu yüzden mi bize birbirimizle konuşma yeteneği verdiler? Damızlık köle olarak satılacağımız için mi?" Kolları beni sıkıca sarıyor. "Bizi ayırmaya çalışırlarsa onlarla ölümüne savaşırım."

Kalbim öyle şiddetli ağrıyor ki yeniden ağlayacak gibi oluyorum. "Oh, şekerim. Biz köle değiliz." Eğilip yanağımı onunkine bastırıyorum, iri dişlerinin tenimi sıyırmasını umursamadan. "Biz özgürüz. Bize kalplerindeki iyilikten dolayı konuşma yeteneği veriyorlar."

"Kimse nazık değil," diyor. "Herkes bir şey istiyor."

Haksız olmayabilir ama şimdilik kabiledaki diğer herkes gibi muamele gördüğümüzü varsayacağım. "Biz köle değiliz," diye ona güvence veriyorum. "Bir daha asla köle olmayacaksın. Söz veriyorum." Yüzündeki şüpheli ifade değişmeyince devam ediyorum. "Bana güveniyor musun?"

Gren başını sallıyor. Bir kere.

"O zaman bana güven, kimsenin sana bunu yapmasına asla ama asla izin vermeyeceğim. Asla."

"Beni savunurken çok şiddetlisin," diye alçak sesle homurdanıyor. "Her zaman öyleydin. Neden?"

"Çünkü sen de herkes gibi bir insansın."

"Başkaları gibi değil." Yüz ifadesi giderek donuklaşıyor.

Kapsüllerden çıkarılan diğer insanlardan farklı görüldüğü için mi? Zavallı Gren'im. "Haklısın," diyorum çabucak. "Herkesten daha iyi."

Eğlendiğini anladığım alçak bir tıslama çıkarıyor ve kalbim yeniden sıkışıyor. Bu adama şu anda olduğumdan daha fazla aşık olmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama sadece kahkahasının sesi bile şimdiye kadarki en iyi şey gibi geliyor.

"Seni çok seviyorum," diyorum ona hararetle, yüzüne tekrar tekrar öpücükler konduruyorum. Kocaman köpek dişlerini, ağzını, yanaklarını, burnunu, öpebildiğim her yerini öpüyorum. "Ve yalnız kaldığımızda seninle uzun uzun konuşacağım."

"Kulağımı açık bırakırsan daha iyi duyarım," diyor, eli tıniğimin altından geçip kalçam boyunca ilerleyerek hafifçe sıkarken bile. "Göğsünden yine tıkırtı sesleri geliyor." Eğiliyor, fısıldarken burnu benimkine sürtünüyor. "Ve bacaklarının arasındaki tatlılığın kokusunu alabiliyorum."

Oh, merhamet. Yüzüm yanıyor. "Buna rezonans deniyor, yani gürültü ve kimsenin sana açıklama zahmetine katlanmadığı bir başka şey." Sinirimi bastırıyorum, çünkü Mardok bize yardım etti ve ona öfkelenmemin bana bir faydası olmayacak.

"Kimse mecbur kalmadıkça bir savaş kölesiyle konuşmaz," diyor basitçe ve ben onun için yeniden acı çekiyorum.

"Sen bir insansın," diyorum ona. "Kimsenin kölesi değilsin."

Gren'in ifadesi nötr kalıyor ve bana inanmadığını görebiliyorum. "Eğer sorarlarsa," diye devam ediyor usulca, "onlara söyle, seni tutmama izin verirlerse daha önce hiç savaşmadığım kadar savaşacağım."

Beni öldürüyor. Gerçekten öldürüyor. Hiddetle ellerimle yüzünün tüylerini tutuyorum ve ağzına vahşi, ateşli bir yalama veriyorum. "Sen de benimsin," diyorum ona, ne kadar yüksek sesle konuştuğumu ya da Farli ve Mardok'un beni duyup duymadığını umursamadan. "Bu işte beraberiz."

Eli bacaklarımın arasına kayıyor, bir parmak eklemi kaygan kıvrımlarımın arasında sürtünüyor ve klitorisimi buluyor. "Birlikte," diye kabul ediyor ve cinsel organlarımız o kadar gürültülü ki sanki aramızda bir arı kovanı dolaşıyormuş gibi ses çıkarıyor.

"Sanırım hepsi bu kadar," diye sesleniyor Farli, sesi kasıtlı olarak parlak ve yüksek. "Kimse seni tekrar rahatsız etmeden rezonansını tamamlamak için yeterli malzemeye sahip olmalısın. Bu doğru değil mi, dostum?"

"Doğru," diyor Mardok ve sesi sanki Farli'nin oyunculuğunun ne kadar kötü olduğundan gıdıklanmış gibi eğlence dolu.

Şöyle bir bakıyorum, mağaranın uzak tarafında, Ashtar ve Veronica'nın günlerdir uyudukları yerdeler. Tekrar ateşin yanına yaklaşıyorlar ve ben Gren'in kucağına yayıldığımı, elinin tuniğimin altında ve kalçalarımın arasında olduğunu geç de olsa fark ediyorum. O kadar yüksek sesle yankılanıyoruz ki muhtemelen bizi üç gezegen öteden duyabilirler. Muhtemelen Gren'in elinin altından kurtulmam gerekiyor -bu hiç de hoş görünmüyor- ama umurumda olmadığını fark ediyorum. Onlar gözümüzün önündeyken Gren'in elini itersem ne düşünür?

Bu benim için onların ne düşündüğünden daha önemli, bu yüzden kalmasına izin veriyorum ve parmak eklemimi klitorisimin yan tarafına hafifçe sürttüğünde ve ağzını boynumun sütununa sürttüğünde kıvrınmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Eşyalar için teşekkürler," diye idare ediyorum. "Biz... ah, şu anda dışarı çıkıp avlanmakta biraz sorun yaşıyoruz."

Farli Mardok'a hülyalı bir bakış atıyor, elleri koluna gidiyor ve yanağını oraya bastırıyor. "Çok uzun zaman önce değildi bu ve ben rezonansa girdik. Güzel bir zaman. Tadını çıkar."

Mardok ona çok şefkatli bir bakış attı.

tüm mavi adamlardan hoşlanmasaydım, bu ikisini sevebilirdim. Bu haliyle, kafam karışık.

Ve dikkatim dağıldı çünkü Gren dokunmaktan vazgeçmiyor. Kalçalarımı sıkıca birbirine kenetliyorum ve o boğazımı ısıyor, tüylerim diken diken oluyor. "Oh, yapacağız," diye söz veriyorum. Ve sonra, merak ettiğim için soruyorum, "Peki rezonans ne kadar sürüyor? Birkaç hafta mı? Daha fazla mı?"

Gülüyor. "Sadece yanlış yapıyorsan."

"Birkaç hafta mı? Kef me," diyor Mardok ve sahte bir şekilde sendeliyor. "Yürüyemezdim."

Yarı gülüyorum ama artık eğlenmiyorum. Gren ve ben neredeyse bir haftadır yankılanıyor ve düzüşüyoruz. Yakında bitmiş olmalı, değil mi? En azından benim umudum bu. Bana dokunmasından bıktığım için değil, ama bu ağırlı, muhtaç sınırın ortadan kalkmasını istiyorum. "Tamam. Peki, teşekkürler."

"Yani burada işiniz bittiğinde kabileye yeniden katılacak mısınız?" Mardok soruyor, çirkin midilli mutlu bir şekilde yere bir kez daha sıçarken Chompy'nin sırtındaki yükü gizlice düzeltiyor. Farli yüzünü buruşturuyor ve hemen arkasını temizliyor.

"Kabileye yeniden mi katılıyorsun?" Gren bana dokunmaya devam ederken beynim onun sözlerini algılamakta zorlanıyor. "Hayır, bunu yapacağımızı sanmıyorum."

Hem Farli hem de Mardok bize şaşkınlıkla bakıyor. "Neden olmasın?" Farli soruyor.

Neden olmasın? Şaka mı yapıyorlar? Gren'e sıkıca tutunuyorum, kaşlarımı çatmamak için elimden geleni yapıyorum. Yardım etmeye çalıştıklarını biliyorum. Biliyorum. Ama neden kızgın olduğumu bilmemeleri sinirlerimi bozuyor. "Buraya geldiğimizde Gren'e bir hayvan gibi davranıldı. Kimse onunla konuşmaya ya da korkularını gidermeye çalışmadı. Kimse onu anlamaya çalışmadı. Sadece onu bağladılar ve ona bir çöp gibi davrandılar. Kimse ona neler olduğunu ya da bizim köle olmadığımızı söylemedi." Öfke tekrar içime doluyor. "Kimse ona rezonanstan bile bahsetmedi. Eğer korktuysa ve yabancılara saldırıyorsa, bu kimin suçu? Korktuğu için onun mu? Yoksa ona kuduz bir köpek gibi davranan diğer herkesin mi?"

Gren'in bana karşı çok hareketsiz kaldığını fark ediyorum ama konuşmuyor. Sorun değil. Konuşmasına gerek yok, ikimiz için de söyleyecek çok şey var.

Farli'nin ağız mutsuz bir çizgiye sıkışıyor ve Mardok başını sallıyor. "Herkes için kafa karıştırıcı bir dönemdi. Vektal elinden gelen en iyi kararları vermeye çalışıyor ama aynı anda her yerde olamıyor ve grubun iyiliği bireylerin ihtiyaçlarından daha ağır basmak zorunda."

"Kimse onunla konuşmaya bile çalışmadı," diye vurguluyorum. "Ona sadece bir hayvanmış gibi davrandılar."

"Kimse Praksiyanca konuşmuyordu," diye açıklıyor Mardok. "Galaksinin bu ucunda çok yaygın bir dil değil-"

"Biliyorsun ya da en azından anlıyorsun. Peki senin bahanen ne?" Çenemi kaldırıyorum, meydan okuyorum.

Mardok utanmış görünme nezaketini gösterir. Yüz ifadesi üzüntüye dönüşür. "O benim gemimdi. Diğer korsanlar ele geçirmeden önce yıllarca onunla uçtum. O gemide bulunan tüm arkadaşlarım öldürüldü. Sonra Vektal'in buradaki insanların güvenliği için gemimi -eski evimi- hurdaya çıkarmak istediğini öğrendim. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum ama bir anda kabullenmem gereken çok şey vardı. Dikkatim... dağılmıştı."

Farli bir elini Mardok'un boynuna koyar ve yanağından öper, gözleri anlayışla doludur.

Ve tamam, bir pislik olduğumun farkına varacak kadar zarafetim var. Bunun Mardok için zor olabileceğini düşünmemiştim ve Gren'e neden böyle davrandıklarını anlamaya çalışırken, onun ipler içinde, hırıltılı ve korku dolu görüntüsünü zihnimden atamıyorum. "Üzgünüm," diyorum Mardok'a. "Kaybınız için üzgünüm ve onunla neden konuşmadığınızı anlıyorum... ama bu, geri dönersek herkesin ona normal bir insan gibi davranacağına güvenebileceğim anlamına gelmiyor."

Farli konuşuyor. "O farklı biri ama bu hoş karşılanmayacağı anlamına gelmez. Mardok da ilk geldiğinde kolay bir uyum sağlayamadı. Çoğumuz için çok yabancıydı." Gülümsemesi nazik. "Ama birbirimizden bir şeyler öğrenebiliriz. Ve yeniden katılmak zorunda değilsin. Kabilde güvenlik ve arkadaşlık var ama bu kölelik değil. İstedğin gibi gelip gitmekte özgürsün. Geri döneceğini umuyoruz ama dönmezsen de anlayışla karşılarız."

Parmaklarımı Gren'in ensesindeki kısa, yumuşak kürkte dolaştırarak ona başımı sallıyorum. "Bunu düşünceğiz."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "O zaman rezonansını bitirmen için seni yalnız bırakacağız." Farli'nin ifadesi muzipleşiyor ve Mardok'un omzunu ısıtıyor. "Ve belki de sizi ziyaret ettikten sonra bizimkini tekrar ziyaret ederiz."

"Kef me," diye mırıldanıyor Mardok ama Farli'nin siyah, kıvrık boynuzlarından birine bir öpücük konduruyor ve ona ateşli bir bakış atıyor. "Yalnız gelmem gerektiğini biliyordum."

"Ama yapmadığına memnun olacaksın," diye alay ediyor ve o da sırtarak karşılık veriyor. Bize doğru bakıyor, sonra midillisinin kıkına vuruyor ve midilli öfkeyle meleyerek mağaradan dışarı çıkıyor. "Mağaranın dışına çıkıp güneşin doğduğu yöne bakarsanız sahili görürsünüz. Hâlâ oradayız ve bir tam günlük yürüyüş mesafesinden daha az. Yardıma ihtiyacınız olursa ya da sorularınız varsa, gelin ve ziyaret edin. Hoş karşılanacaksınız. İkiniz de."

"Teşekkür ederim," diyorum ve sonra Mardok ve Farli kollarını birbirlerinin bellerine dolayıp bizi yalnız bırakırken başka bir şey söylenmiyor.

Gren'in kucağına tünemiş, tamamen sessiz, dışarıdaki çakıllı yolda ayak seslerinin çıtırtısını duyana kadar bekliyorum. Birkaç dakika daha bekliyorum, tek hareket Gren'in nefesinin dalgalandırdığı buklelerim. Sonra güvenli olduğunu hissettiğimde geri çekilip yakışıklı canavar-uzaylıya bakıyorum. "Tekrar merhaba," diyorum utangaçça.

"Diğerleri yerine beni seçtin. Güvenlik yerine," diye mırıldanıyor, garip, hayvani dilinin alçak hırıltısı ve hırıltısı bir şekilde daha sık duydukça kulaklarıma daha hoş geliyor. "Neden? Eğer bu senin seçiminse neden türünün diğer üyeleriyle birlikte olmuyorsun?"

"Çünkü seninle olmayı seçtim." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Farklı olman buna değmeyeceğin anlamına gelmez." Ona gülümsüyorum ve gülümsemem her geçen an daha da büyüyor.

"Ne?" diye soruyor, temkinli.

"Sonunda birbirimizle konuşabileceğimiz için heyecanlıyım, gerçekten, gerçekten konuşabileceğimiz için. Senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Kim olduğunu ve buraya nasıl geldiğini."

Nedense bu onun yüz ifadesinin sertleşmesine neden oluyor. "Kim olduğumu bilmek mi istiyorsun? Ben bir katilim."

GREN**I**

Hayal kırıklığının yüz ifadesini değiştirmesini, hüznün gülümsemesini ele geçirmesini beklemek. Artık benimle konuşabilir, böylece kim olduğum gerçeğini öğrenebilir.

Gren'in kim olduğunu bilmek istiyor. Ben bir katilim, bir yok ediciyim, başkalarını sakatlamak ve öldürmek için arenaya salınmış bir yaratığım. Hayatta tek bir amacım var.

-Bir sonraki savaşı kazanmak için. Bunu yapmazsam, sonunda satılırım ya da daha kötüsü olur. Benim için bundan daha fazlası yok.

Ama Willa'nın güzel gülümsemesi değişmiyor. Yüzüme dokunuyor ve başını sallıyor. "Sen öyle biri değilsin. Sen bir gladyatördün, değil mi? Arenalarda dövüştün? Diğer erkekler gibi?"

Homurdanıyorum, çünkü sanırım bunda bir gerçeklik payı var. "Hepimiz katiliz."

"Katil olmayı sen mi seçtin?" diye soruyor. Başımı salladığımda devam ediyor. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Sana bir şeyin zarar vermesine izin vermektense ölürüm," diyorum ona şiddetle.

"Mardok'u öldürmek istiyor musun?" Willa devam eder. "Sana beni duyma yeteneğini veren kişiyi mi? Ve benim seni duymamı?"

"Mesakkah mı? Hayır. O yaşayabilir."

Sözlerim karşısında burnunu hafifçe kırıstırıyor. "Muh-sackuh?" "Onun halkı."

"Oh." Ellerini göğsümde gezdiriyor, dokunuşlar ve okşamalarla dolu, her zaman bana, Willa'ma dokunuyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bir katil olduğunu düşünüyorsun ama ben seni bu gezegende kimseyi öldürürken görmedim. Şu anda da öldürmek istemiyorsun. Bu yüzden insanları öldürmekten çok hayatta kalmaya çalıştığını hissediyorum."

"Eğer diğerleriyle birlikte bir arenaya çıkarılırsam, onları öldürmekte tereddüt etmem," diye onu uyarıyorum. Bir canavardan başka bir şey değilken benim hakkımda güzel bir resim çizmesini istemiyorum.

"Bir daha asla arenaya çıkmayacaksın," diyor Willa inatla, kalın kürkümün altındaki göğsümü hafifçe kaşıyarak. "Kimsenin sana neler olduğunu anlatmadığını biliyorum ama bizi kaçırın uzay gemisi var ya? Korsanlar tarafından kaçırıldı. Korsanlar buraya, bu buz gezegenine geldiler ve yerliler tarafından öldürüldüler. Gemi tam da sen ve ben ayrıldığımızda yok edildi. Geri dönüş yok. Bu gezegenden ayrılmak yok. Temelli buradayız ve ne arenalar, ne şehirler, ne de başka bir şey var. Birkaç kabile var ve hepsi bu."

Ona inandığımdan emin değilim. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. "Kölelerin efendileri hangileri?"

"Köle efendisi diye bir şey yok, Gren! Sen özgürsün. Ben de özgürüm. Herkes özgür." Eğilip alt dudağıımı ısırıyor ve onunla alay ediyor. "Ne istersek yapmakta özgürüz. Bu insanları arkamızda bırakabiliriz ve kimse bizi durduramaz. Sadece sen ve ben olabiliriz... sonsuza kadar."

Elim -onu yakın tutmak için kalçalarına doladığım elim- vücuduna doğru sıkılıyor. "Ona güvenmiyorum, Willa."

Yüz ifadesi üzgün. "Biliyorum. Belki zamanla öğrenirsin."

Ben de onun üzüntüsünden hoşlanmıyorum. Onun güzel yüzünün, ben içine gömüldüğümde takındığı ifadelerden birine bürünmesini tercih ederim. Diğer elim hala kalçalarının arasında, bu yüzden parmak eklemimi küçük çıkıntıya hafifçe sürüyorum

Bu onu şehvetle çıldırtıyor ve ben onun sıkıldığını ve titrediğini hissedebiliyorum. "Dokunabildiğim şeye güveniyorum. Önümdekine güveniyorum." Ona yaklaşıyorum, pantolonunu indirip bana yapışırken kokusunu içime çekiyorum. "Ve sana güveniyorum, Willa'm."

"Oh Gren, seni seviyorum," diye inliyor, dokunuşuma doğru eğilirken gözleri kapanıyor. "Sana çok ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var. Sana olan açlığım bitmek bilmiyor." Kollarımı ona dolayarak bedenlerimizi yere ve kürklere doğru yuvarlıyorum. Bir an sonra altımdaydı, bacakları beni karşılamak için açılmıştı. İçine giriyorum, ıslak sıcaklığının ne kadar iyi hissettirdiğine ve beni ne kadar sıkı kavradığına şaşıyorum. Boğazımdan kısık bir inilti kaçıyor.

Güvendiğim şey bu. İnandığım şey bu.

"Gren," diye bağıyor sikimin onun sıcaklığına her sokuluşunda. "Gren. Gren. Oh Tanrım. Hatırlat da sana rezonanstan bahsedeyim. Oh Tanrım. Tam orada!" Bana doğru eğildi, amcığı şaftımın etrafında sıkılaşıırken ağzı sözsüz bir çığlıkla açıldı. Onun içine giriyorum, kaygan sığağını delerken onu kendime doğru tutmak için kalçalarını sıkıca kavıyorum. Günler geçtikçe çiftleşmelerimiz daha çılgınca bir hal alıyor, sanki bedenlerimiz bir ihtiyaç telaşıyla doruğa ulaşmadan uzun süre dokunmaya dayanamıyor. Vücudunun serbest kaldığını hissettiğim an, benimkinin akmasına izin veriyorum, onu tohumumla doldururken kesem sıkılaşıyor.

Ancak nefes nefese kaldıktan ve doyuma ulaştıktan sonra battaniyenin üzerine yanına uzanıyorum ve onu kendime çekiyorum. Birkaç gün çiftleştikten sonra, benim kokumu yelesinde ve teninde taşıyor ve başkaları onu koklasa bile sadece benim olarak işaretleneceğini bilmek hoşuma gidiyor.

Willa birkaç derin nefes alıyor ve sonra başını göğsüme yaslayıp parmaklarını kürkümde dolaştırıyor. "Sana burası hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım, tamam mı? Çünkü bilmeyi hak ediyorsun."

"O zaman konuş." Kendimizi bulduğumuz bu soğuk yerin korkunç gerçeği için kendimi hazırlıyorum. Bu işte bir terslik olmalı, onunla bulduğum kırılgan mutluluğu yok edecek bir tür "bit yeniği" olmalı. Memnun olmamam gerektiğini ve her zaman yaptığım gibi her şeyi günü gününe, her seferinde bir savaş olarak kabul etmem gerektiğini biliyorum.

Ama bana bu yerden, bu gezegende hayatta kalmamı sağlayan "khui" -ya da onun deyimiyle "coo-tee"- adlı parlayan solucandan bahsediyor. Bunun beni üzeceğinden endişeleniyormuş gibi göğsümü okşuyor ama savaşıma gücümü artırmak ya da duyularımı değıştirmek için düzinelerce modifikasyon yaptırdım. Bu sadece başka bir küçük değışiklik. Bana bu khui'nin "rezonans" ile sinyal vererek benim için bir eş seçeceğini söylüyor - göğsümdeki uğultu ve benim için seçtiğı dişiyi hamile bırakana kadar ısrarla çiftleşme ihtiyacı.

Willa'yı seçti.

Bu konuda üzgün değılim. Onu kendime yakın tutuyorum ve yüzümü ter, seks ve hayattaki tüm güzel şeyler gibi kokan yelesine gömüyorum. "Bu seni üzüyor mu? Benimle çiftleşmeye zorlanman?"

Nefes nefese kaldı, sorum karşısında şok oldu ve ayağı kalktı. "Hayır! Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Ben çirkinim, Willa. Bir canavar."

"Değılsin." Eli göğsüme gitti. "Sana dokunan kişinin ben olduğumu hatırlamıyor musun? Seni hep istedim. Farklı görünmen benim için önemli değıl. Buradaki herkes farklı görünüyor. Bence sen harikasın." Eğiliyor ve birbirlerine pek uymasalar da ağızını benimkine bastırıyor. "Daha mutlu olamazdım ve bebeğini istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum."

Bir bebek. Bu konuda ne düşündüğümü bilmiyorum. "Damızlık bir erkek olduğumdan emin değılim," diye uyarıyorum onu.

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben şiddet ve kavga için yaratılmış bir köleyim." Ona göstermek için pençelerimi esnetiyorum. "Dayanıklılık için. Rakiplerime zarar vermek için. Ben üremek için tasarlanmadım."

Willa hâlâ şaşkın görünüyor. "Anlamıyorum. Sen sadece bir insansın Gren." Başını sallıyor. "Tıpkı halkının geri kalanı gibi."

"Ne 'dinlenmesi'?" Şaşkınlığı daha da artınca devam ediyorum. "Dinlenmek diye bir şey yok, Willa. Ben bir..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Bir canavar. Efendimin kesin isteklerini yerine getirmek için değıştirildim."

Başını iki yana sallar. "Ama-bekle, bu mantıklı değil. Peki ya sana benzeyen insanlar?"

"Hiç yok. Ben yaratıldım."

Kadınım şok olmuş görünüyor. "Yaratılmış mı?

Neyden?" Omuz silkiyorum. "Kimse bana söylemedi."

"Peki ya aileniz? Ailen? Akrabaların?" Başımı salladığımda sözleri daha da sinirli bir hal alıyor. "Herhangi bir şey? Peki ya sen küçükken?"

"Ben gençken mi?" Ona şaşkın bir bakış attım. "Sizin dünyanızda gençler arasında arena savaşları yok mu?"

"Hayır," diye haykırıyor. "Bizde bunlardan hiçbiri yok... en azından umarım yoktur." Willa sıkıntılı görünüyor ve sonra ifadesi değişirken eli karnıma doğru kayıyor. "Bekle. Bu yüzden mi göbek deliğin yok?"

"Bir ne?"

Yine o yarı melodik, yüksek sesle söylediği zıplamalı kelimeleri söylüyor. "Göbek deliği. Göbek bağınızın annenizden vücudunuza bağlandığı yerdir." Ben daha söyleyemeden aklına gelince nefesi kesiliyor. "Ama senin annen yok ki. Oh, Gren, şekerim. Kalbim senin için acıyor." Bana doğru hareket ediyor ve bir kez daha alçaktan sarılıyor. "Benden önce sana kim sevgiyle dokundu?"

Yelesini yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Hiç kimse bana kendi isteğiyle dokunmadı... tıbbi amaçlar dışında."

Burnunu çekiyor ve gözlerinden yaşlar geldiğini fark ediyorum. "Bu kalbimi acıtıyor. Benim zavallı hayvanım." Yüzünü kürküme yaslıyor ve sonra ağzını meme ucuma sürtüyor. "Artık o dünyada sıkışıp kalmadığın için çok mutluyum. O gemiye nasıl düştün, biliyor musun?"

"Sanırım bir arena savaşı için gönderildim." Omuz silkmek istiyorum ama küçük, yumuşak bedeni bana yaslanmış durumda ve onu rahatsız etmek istemiyorum. "Kimse bana nereye gittiğimi ya da kiminle dövüşeceğimi söylemedi. Kafesimin kapılarının ne zaman açılacağını ve rakibimi ne zaman göreceğimi bilirdim."

"Bu korkunç. Seni eğittiler mi? Herhangi bir şey?" Sessizliğim üzerine iç geçirdi.

Çok ağır. "Artık benimlesin ve sana zarar vermeye ya da seni köle yapmaya çalışan bir sonraki kişinin gözlerini oyacağım."

Zevk göğsümde yayılıyor. "Beni koruma konusunda çok acımasısın. Sen kendi dünyandan bir gladyatör değil misin?"

"Ben mi?" Kıkırdıyor. "Hayır. Hiç de değil. Garsonluk yapıyordum, şekerim." "Bu kelimeyi bilmiyorum."

"İnsanlar yemek yerdi ve ben de onlara hizmet ederdim." "Ah, o zaman bir köle."

"Ne? Hayır. Onlarla ilgilenmem için bana para ödüyorlardı ve sonra gidiyorlardı. Benim bir sahibim yoktu. İstedğim zaman gitmeyi seçebilirdim."

"Ama yapmadınız mı? O zaman bu bekleme-dinlenme hoşunuza gitti mi?"

"Tanrım, hayır. İnsanlar gerçekten pislik olabiliyor, biliyor musun? Çok iyi para vermiyordu ama düzenli bir işti ve paraya ihtiyacım vardı. Annem hapse girmeden hemen önce benim adıma bir sürü kredi kartı açmış ve bunları uyuşturucu karşılığında hediye kartları almak için kullanmış. Çok geç olana kadar farkına varmadım ama yine de geri ödüyorum." Ağır ağır iç geçiriyor. "Ve şimdi annem de tıpkı Dick Amca gibi hapiste zaman geçirecek, cehennemde çürüsün." Karnımın alt kısmındaki tüylerle oynayarak sikimin kıpırdanmasına ve aklımın bir kez daha çiftleşmeye dönmesine neden oluyor. "Biliyor musun, insanların senin dünyanda sana nasıl davrandıklarına çok kızıyorum, ama sonra annemin, Dick Amca'nın ve tüm arkadaşlarının ne kadar korkunç olduklarını hatırlıyorum ve bazen evrende hiç iyi insan olmadığını düşünüyorum." Ağır ağır iç geçiriyor. "Belki de bu yüzden bu insanlara güvenmekte bu kadar zorlanıyorum. Sana nasıl davrandıklarını sevmiyorum. Hâlâ da hoşlanmıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bunun alışık olduğumdan farklı kapsamda bir arena mücadelesi olduğunu düşündüğümü -bazen hala düşünüyorum- ve sadece "kazanmak" için hepsinin boğazını parçalayabileceğimi bilmesine gerek yok. Benim hakkımda kötü düşünmesini istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Sadece memesini okşuyorum, pençelerimle pembemsi kahverengi ucuyla alay ediyorum ve dokunuşumla sertleşmesinin tadını çıkarıyorum.

Oturuyor, kıvırcık yelesi benekli omuzlarına dökülüyor ve bana bakıyor.

"Sanırım önemli olan tek şey senin ve benim birlikte olmamız ve

mutlu." Parmakları göğsümde geziniyor. "Söyle bana... sen mutlu musun?"

Nedense konuşmak zor geliyor. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve elini elime alıyorum. "Bazen tüm bunların bir rüya olduğunu ve senin gerçek olmadığını anlayacağımdan korkarak uyanıyorum. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor, çünkü bunu -seni- çok istiyorum."

Willa iç geçiriyor ve bacağını kalçalarımın üzerinden kaydırarak ağrıyan sikimin üzerine oturuyor ve kaygan amını sikimin uzunluğuna sürtüyor. "Şekerim, ben de aynı şekilde hissediyorum. Eğer bu bir rüyaysa, beni sakın uyandırma, tamam mı?"

"Asla," dedim ona ve ciddiye dim.

Bir hafta sonra

WILLA

G Ren ağrıyan amıma sıcak bir bez bastırıyor, hareketleri dikkatli ve şefkatli. "Daha iyi misin?"

Boğazımda yükselen tıslamayı bastırıyorum, çünkü bu hem daha iyi ve daha kötüsü. Ilık su rahatlatıcı, ama dokunuşu onu tekrar istememe neden oluyor - bu da biraz sinir bozucu olmaya başlıyor. "Keşke tüm bu rezonans olayının daha ne kadar süreceğini bilseydim."

Eğiliyor ve yüzünü saçlarıma sürüyor. "Dinlenmeye çalış."

Gerçi bu da sorunun bir parçası. Üzerinden haftalar geçti ve rezonans hala ikimizi de o kadar güçlü bir şekilde kemiriyor ki uyumak imkansız hale geliyor. Uyandığımda onun üzerine atlamak istiyorum, vücudum ihtiyaçtan ağrıyor. Günde yarım düzine kez sevişip kaşıntıyı dindirmeye çalışmamızın bir önemi yok. Bit asla tatmin olmuyor ve rahatlayacak bir an bile olmuyor. Vücudumu saran açlık hissiyle uyanmadan bir ya da iki saatten fazla uyuyamıyorum ve Gren için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyorum.

İkimiz de yorgunuz.

Bir sorun olduğundan endişeleniyorum. Islak havluyu ağrıyan kızlık organlarıma tutup dinlenmeye çalışıyorum ama bu düşünce kafamın içinde dönüp duruyor. Bu bir süredir endişelendiğim bir şey. Gren'e hiçbir şey söylemedim, ama göbek deliğinin olmayışını ve kulağa sanki... üretilmiş gibi gelmesini düşünüp duruyorum. Tüp bebek gibi. Acaba beni hamile bırakabiliyor mu, yoksa sorun ben miyim? Uyumlu olmasaydık, rezonansa girmezdik, sanmıyorum. Gren ateşi körüklemek için harekete geçtiğinde, her ihtimale karşı kalçalarımın altına katlanmış kalın bir kürk koyup onları yükseltiyorum.

Farli'nin söylediklerini düşünüyorum - belki de bunun kaçırdığımız gizli bir yönü vardır. Bunu "yanlış" yapıyoruz. Kimsenin bize bahsetmediği, tamamlanması gereken gizli bir hareket var. Geçen her günle birlikte, seks zevkten talepkarlığa dönüştü. Ön sevişme için zaman yok, yavaşça keşfetmek yok, ihtiyaçtan başka bir şey yok. Birlikte geliyoruz, orgazm oluyoruz, battaniyenin üzerine düşüyoruz ve yaklaşık bir saat sonra tekrarlıyoruz. Onunla seks yapmayı hâlâ seviyor olsam da, bu amansız ihtiyaçtan bıktım. Gren'in de öyle olduğunu biliyorum.

En azından bunu yaşıyorsam, onunla birlikte yaşıyorum.

Battaniyenin üzerine uzanıp bezi etime bastırırken, kumsaldan kahkahaların yükseldiğini duyuyorum. Bu ilk kez olmuyor ve rüzgârın sesleri kayalıklara taşıdığını biliyorum ama diğer kabilenin kampına sandığımdan çok daha yakınız. Kayalıklar yüzünden yol uzun, ama kuş uçuşu? Yakındayız. Muhtemelen çiftleştığımızı duymuşlardır. Hem de çok. Utanmıyorum bile. Bu sadece seks. İyi seks. Çok fazla iyi seks... ki ben biraz daha az istiyorum.

Sivri kemik çubuklardan biriyle ateşi dürterken Gren'e bakıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Büyük canavarımı her geçen gün daha çok seviyorum. O gerçek bir canavar değil elbette. O sadece bir insan, bazılarında biraz daha tüylü, diğerlerinden daha büyük dişleri ve pençeleri var. Benim için önemli değil. Cömert bir kalbi var ve bana karşı son derece şefkatli ve ilgili. Ve zeki. Çok zeki. Daha fazla konuştukça, her türlü şeyi öğreniyorum... Rakiplerinin onu hafife almasını sağlamak için hırıltısını ve canavar görünümünü oynadığı gerçeği gibi. İnsanlar onun etrafında rahatça konuşabilsin diye aptal ve konuşma yeteneği yokmuş gibi davranırdı. Kimse bilmediği için Praksiyanca konuşmayı kendi kendine öğrenmişti.

Kesinlikle aptal değil.

Onun hikayelerini hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Gren hakkında öğrenebildiğim her şey bana özel geliyor ve onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek istiyorum... ama öğrendikçe, ona daha önce sahip olanlardan daha fazla nefret ediyorum. Ona bir köleden daha kötü davranıyorlardı ve neredeyse tüm hikayeleri arenaları ya da bir tür savaşı içeriyordu ve her zaman sahiplerini memnun etmek için rakibini öldürmeye zorlanmasıyla sona eriyordu, onlar da hemen ona uyarıcı enjekte ediyor ve oynamak için getirdikleri bir oyuncak gibi onu bir kafese ya da durağanlığa geri atıyorlardı. Bu beni yıldızlardaki tüm uzaylılardan nefret ettiriyor. Nasıl olur da bir insan bunun iyi bir şey olduğunu düşünebilir?

Ama sanırım bazıları bilmiyor, çünkü Mardok bize yardım etmek için buraya geldi ve Zolaya Gren'in öldüğünü öğrendiğinde Veronica'yı almaya gitti.

Veronica'yı düşünürken bezi kaseye geri koyuyorum. İyileştirme gücü Gren üzerinde harikalar yaratmıştı. Acaba onu bir kez daha ziyaret etmeli miyiz? Bakalım bizim için yapabileceği başka bir şey var mı? Gren'in benim için yeterli değilmiş gibi hissetmesini istemiyorum.

"Willa?" Gren koluma dokunuyor, sonra bir parmak eklemiyle yanağımı sıyrıyor. Onun biti göğsünde gürültülü ve ısrarcı, benimkinin de öyle olduğunu geç de olsa fark ediyorum. Yorgun düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuşum ki işareti kaçırmışım.

"Doğru. Evet." Karnımın üzerine dönüyorum ve o ağırlığını arkama yerleştirirken bile kalçalarımı havaya kaldırıyorum.

İlk hamlesi boşalmamı sağlıyor, orgazm ayak parmaklarımı kıvırıyor ve o kadar yüksek sesle inlememe neden oluyor ki ölmekte olan bir hayvan gibi ses çıkarıyorum. Bu noktada ikimiz de o kadar hassaslaştık ki, onun da boşalması birkaç hızlı itişten fazlasını gerektirmiyor - ki bu iyi bir şey çünkü her itiş yeni bir orgazm çağlayanı başlatıyor. Sonra tohumu içime doluyor ve ikimiz de bir maraton koşmuş gibi nefes nefese battaniyenin üzerine yığılırken kalçalarım ve amım onun harcadıklarıyla ıslanıyor.

Gren beni kendine doğru çekiyor, saçlarımı okşuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve omzumu nazikçe yalıyor. "Bir dahaki sefere sana daha fazla zevk vereceğim." Sesi en az benim kadar yorgun geliyor, sanki zevk için daha fazla çaba sarf etme düşüncesi gücünü aşıyormuş gibi. Gren böyle biri değil; iri yarı ve güçlü biri, o kadar güçlü ki herkesi korkutup onu bağladı.

Kollarında dönüyorum -ki bu küçük hareket bile çaba sarf ettiğimi hissettiriyor- ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bence Veronica'dan geri dönmesini istemeliyiz."

Alarm vücudunun sertleşmesine neden oluyor. İri eli yanağımı kavıyor, sonra kolumu yumuşatıyor ve gözleri endişeyle beni inceliyor. "Hasta mısın? Neren ağrıyor?"

"Hayır şekerim, ben sadece... Bence bu yanlış." Üç haftalık seks maratonundan sonra bile hâlâ yüzüm kızarıyor. "İkimiz de çok yorgunuz ve bu durmuyor. Herkes rezonansın ne kadar muhteşem olduğundan bahsediyor ama biz muhteşemliği bir haftayı aşkın bir süre önce geçtik. İkimiz de çok yorulduk ve bu durum hiç yavaşlamıyor gibi görünüyor. Bir sorun olmadığından emin olmak istiyorum." Bir an sonra hemen ekliyorum, "Benimle ilgili yani. Ya hamile kalamazsam ve bitlerimiz bunu bilmiyorsa?"

"Ya da sorun benim," diyor ve bir pençesini göbeğime dokunduruyor, pençesinin olmayışına duyduğum hayranlığı düşünüyor ve ikimizin de aynı şeyi merak ettiğini biliyorum.

"Değilsin," diyorum ona şiddetle. "Seni kahvaltı artıklarını bir araya getirerek yapmış olmaları umurumda değil - sen tanıdığım en harika insansın ve bitim seni seçtiği için çok minnettarım. Ama bu şey bizi çok yoruyor. Başka bir sorun olup olmadığından emin olmalıyız." Ağzına bir öpücük konduruyorum. "Ve eğer öyleyse, belki Veronica'nın iyileştirici güçleri yardımcı olabilir."

Homurdanıyor ama yüz ifadesi ikna olmuş değil. "Ya seni karnını genç biriyle doldurabilecek biriyle rezonansa sokmaya çalışırsa? Sana iki kez bakan her erkeğin boğazını koparırım." Kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Sen sadece ve sadece benim eşimsin."

"Başka kimseyi istemiyorum," diyorum ona, parmaklarımı kürküne gömerek. "Ve bu olmayacak. Veronica birbirimizi sevdiğimizi biliyor."

Gren uzun bir süre sessiz kalır. "Eğer istediğin buysa."

Benim istediğim bu değil. Başkalarının yardımına muhtaç olmamak isterdim. Geçen hafta birkaç kez mağaraya yiyecek teslimatı yaptırdık çünkü ikimiz de ava çıkamayacak kadar dalgındık. Bu sadece daha fazla sosyal yükümlülük ve diğerlerinin bunu nazık olmak için yaptığını biliyorum, ama ben istemiyorum.

onlara bağımlı olmak. Ama Veronica'nın yardımına ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum. "Sadece şifacıdan bir ziyaret," diyorum aşkıma. "Başka bir şey değil."

O AKŞAM mağaranın girişinde birinin sesini duyuyorum. Büyük bir çaba gibi gelse de yataktan çıkıyorum, yeni bir tunik ve tozluk giyiyorum (Farli sağ olsun) ve ziyaretçimizi karşılamak için botlarımı giyiyorum. Gren uyanıyor, ağzını kulağıma götürüyor ve yanıma gelip bana eşlik edeceğini belirten sessiz bir işaretle koluma dokunuyor.

Gelenin Hassen olduğunu görünce pek şaşırmadım. Bekçiliğimizi üstlenmiş gibi görünüyor ve ona gülümseyerek selam veriyorum. "Tekrar merhaba."

"Ho. İkiniz de berbat görünüyorsunuz," diyor neşeyle. "Rezonans hâlâ içinizi kemiriyor mu?"

"Öyle de denebilir."

"Ah." Kocaman yüzünde hülyalı bir ifade belirliyor. "Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?"

"Mah-dee?" Sanırım, dudaklarım gülümsemek için çaba sarf ederek seğiriyor. "Evet. Sizin kadar uzun süre yankılanmadık ama en az sizin kadar gürültülüydük."

Kollarımı kavuşturuyorum ve kızarmamak için elimden geleni yapıyorum. "Et için teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"Eşimi ve yavrularımı özlüyorum ama artık uzun sürmeyecek." Sırıttıyor. "Ron-ka ve eşi köyden döndüklerinde, bana geri dönen son dördümüzü de eşlerimize götüreceklerini söylediler."

"Son dört mü?" Şaşırmış ve dehşete düşmüş bir halde soruyorum. "Veronica burada değil mi?"

Gren hiçbir şey söylemiyor ama artık bunun dinleme ve izleme stratejisinin bir parçası olduğunu biliyorum. Sırtımın küçük kısmına dokunuyor, her şeyi duyduğunun sessiz bir göstergesi.

"Croatoan'a geri döndü," diye onaylıyor Hassen. "Maylak'tan daha fazla şifa öğrenmek için. O ve Ashtar Roka, Bek ve Aehako'yu kendi

dostlar. Oh, ve Vektal. Şefimiz Shorshie ve kızlarına bir kez daha ziyafet çekeceği için çok heyecanlıydı." Doğruldu ve etimiz için ölü midilli şeylerinden ("dvisti") birini daha attı. "Bence sahile yeni gelenlerden bıktı ama bu sadece benim fikrim."

"Yeni gelenler mi?" Ben de yankıladım. Veronica ve ne zaman döneceği hakkında biraz daha konuşmak istiyorum ama sanki çok şey oluyor gibi. Onun sözlerini duymak beni dehşete düşürüyor. "Ne yeni gelenleri?"

"Köle tacirleri mi?" Gren kaşlarını çatarak sorar.

Hassen başını sallıyor, sonra çömelip etimizi kesmek gibi pis bir işe girişiyor. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum -ya da nasıl yapılacağını öğrenmeye çalışmalıyım- ama o kadar yorgunum ki ayakta durmak bile çaba gerektiriyor, bu yüzden sadece izliyorum. "Köle tacirleri değil," diye devam ediyor Hassen. "Adalılar. Lo-ren ve Mar-ee-sol geri döndüler ve adadan yanlarında garip bir kabile getirdiler."

"Geri mi?" Yankıladım. "Gittiler mi?"

Şimdi şaşırmış görünen o. "Gemi battığında ortadan kayboldular. Öldüklerini düşündük. Sahilde çok üzüntü vardı."

"Ah." Kendimi kötü hissederek kollarımı göğsümde birleştirdim. Gren'i kurtardığım gün sahilde Lauren'a rastladığımı ve ona Mardok'un gemiyi soymasına yardım etmesini söylediğimi hayal meyal hatırlıyorum çünkü herkesi Gren'den uzaklaştırmaya çalışıyordum. Muhtemelen benim hatamdı. "O iyi mi? O ve Mari?"

"İyiler," diye kabul etti. "Ve Pashov, her ne kadar beynini kulaklarından çıkarmaya çalışmış olsan da." Bıçağı leşin üzerine saplayarak sözlerini noktılıyor. "Sormadın ama sana söyleyeyim dedim."

Sanırım azarlanmayı hak ettim. "Teşekkür ederim."

"Benim eşim bir savaşçıdır," diye hırlıyor Gren ona. "Kazanmak için ne gerekiyorsa yapar."

"Kazanılacak bir şey yok," diyor Hassen rahatlıkla. "Kimse yarışmıyor. Ama şimdi anlıyorum ki o seni koruyordu. Bu kabul ettiğim bir şey. Çok çabalamamış olsanız da sizin için daha iyisini yapmalıydık." Gren'e attığı bakış sinsi ve mizah dolu. "Ama her şey yolunda. Kimse ölmedi,

Ve şimdi Icehome kampında avlanmayı ve kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmeleri gereken yeni bir insan topluluğumuz var."

"Daha fazla uzaylı mı?" Ona şaşırarak sordum.

"İnsanlar," diye düzeltiyor. "Adadan gelen insanlar. Dört kollu, renk değiştiren derili ve kürkle dolu çeneli. Başını sallıyor. "Halkınız karaya çıktığında her şeyi gördüğümü sanmıştım ama meğer dünya beni bir kez daha şaşırtmış."

"Vay be." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Daha fazla insan. Garip, tuhaf insanlar. Dört...kol? Çok fazla şey var.

Hassen homurdanıyor. "Kumsaldaki yavrular kadar çaresizler. Taushen ve diğerlerinin bir kabile dolusu yavruya kendi başlarının çaresine bakmayı öğretme görevini kıskanmıyorum." Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Daha fazla yardım ederdim... ama zamanımı harcadım ve eşim beni bekliyor."

"Yardımanız için minnettarız," diyorum ve öğrenmek için sabırsızlandığımdan devam ediyorum. "Veronica ne zaman dönecek?"

"Birkaç gün mü?" İri omuzlarını silkiyor ve bıçağı hayvanın karnına saplayarak onu kesip açıyor. "Yine de geri dönecek. Ona burada ihtiyaç var."

Oğlum, diyeceğim ki. "Döndüğünde ona bir mesaj iletebilir misin?" "Elbette," diyor Hassen kolayca.

Gren'e bakıyorum ve elini elime alıp sıkıyorum. Düşüncelerimi çok dikkatli bir şekilde ifade ediyorum çünkü sorunun kendisinde olduğunu hissetmesini istemiyorum. "Ona rezonansla ilgili bir sorun olduğundan endişelendiğimi ve yardımına ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Sorun benim," diyor Gren, sesi kısık. "Sorun benim. Ben bir canavarım-"

Hassen şaşkınlıkla başını kaldırdığında hemen "Hayır," diye karşılık veriyorum. Arkadaşımın elini sıkıyorum. "Sorun sen değilsin. Yüzlerce farklı şey olabilir. Ve... biz sadece sormak istiyoruz."

Hassen bize şaşkın bir bakış atıyor. "Rezonansla ilgili bir sorun mu var? Onunla savaşmıyorsunuz, değil mi? Sizi sahilde duyuyoruz. Ben ikinizin de

çok hevesli-"

"O kısım iyi," diye bağıyorum, utanarak.

Hassen doğruldu, sonra başını eğip bizi izledi. "Her şeyin nereye gittiğini biliyorsun, değil mi? Horoz-"

"Biliyoruz," diyorum ona bağırarak, konuşmaya devam etmesin diye sesimi yükselterek.

"Blessurhart," diye kabul ediyor Gren ve elimi sıkıyor, ben de histerik bir kahkaha atıyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu.

Bazen bu gezegendeki insanlar fazlasıyla yardımsever olabiliyor. Çok yaşasın.

WILLA

I

Başka birinin tekrar gelmesi üç gün sürüyor. Zamanın hızla geçeceğini düşünürsünüz, ancak uykular, ısıtılmış, hızlı çiftleşmeler ve bir şekilde aradaki bedensel işlevleri yönetme karmaşasıdır.

her ikisini de. Kendimi yıpranmış hissediyorum ve herhangi bir şeye konsantre olamayacak kadar dikkatim dağınık ve yorgunum. Mağaranın dışındaki patikadan bir sesin "Ho!" diye seslendiğini duyduğumda, sevinçle bağırarak istiyorum.

Gren yatağımızda yanımda geriliyor ve omzumu sıkıyor. "Buradalar. Kendine gel, dostum."

"Uyandım," diyorum ona, yataktan fırlayarak. Gren onu alıp giyinmeme yardım etmeden önce tuniğimi iki kez düşürüyorum. Düzeltmeler arasında gidip gelen bir keş gibi hissediyorum - seğirmelerim bana daha sonraki yıllarda annemi hatırlatıyor - ve bundan nefret ediyorum, çünkü "düzeltmemin" - bir tur daha seks - açlık ihtiyacı tekrar başlamadan önce sadece birkaç dakika rahatlama sağlayacağını biliyorum. "Teşekkürler şekerim," diyorum ona, kolunu belime doladığında çenesine bir öpücük konduruyorum. "Sen en iyisisin."

Sadece homurdanıyor ama sözlerimin onu memnun ettiğini biliyorum. Sevgiye ya da güzel sözlerle alışık değil, bu yüzden onu her ikisiyle de boğmaya niyetliyim.

"Tak tak," diye sesleniyor neşeli, tanıdık olmayan bir kadın sesi. İnsan sesi. "İçeri girebilir miyiz?"

Duraksıyorum, irkiliyorum ve şaşkınlıkla Gren'e bakıyorum. Bu Hassen değil... ve Veronica da değil.

Gren kendi dilinde hırıltılı bir selam veriyor. "Girin."

Bir an sonra köşeden bir kafa görünüyor ve soluk pembe saçlı -ve iki santim kahverengi kökleri olan- güzel bir kadın bize bakıyor. "Merhaba! Taushen ve ben gelip merhaba demek için gönüllü olduk. Hassen bugün meşgul." El sallayarak mağaraya giriyor ve tuniğinin küçük boncuklar ve saçaklarla süslü olduğunu ve müthiş vücudunu vurgulayacak şekilde bağlandığını fark etmeden edemiyorum. Saçları başının tepesinde yarım bir taç şeklinde örülmüş ve bu gezegende gördüğüm herkesten daha taze ve derli toplu görünüyor. Bir an için kıskandım... ve sonra kendi seks saçlarımı düşünerek utandım.

"Merhaba," diyorum belli belirsiz.

"Adım Brooke, ama nedense herkes bana Buh-brukh diyor, o yüzden ikisine de cevap vereceğim." Mağaramıza adımını atıyor ve iri yarı bir erkek de arkasından geliyor. Bir elinde ölü bir hayvan taşıyor, yelek ve peştamal giyiyor, başka pek bir şey giymiyor ama yüzü diğerlerine göre daha az sarp, saçları uzun ve düzgün. Brooke'un kuyruğunu elinde tuttuğunu ve gülümsediğini fark ediyorum. "Ve ben ikinizle de tanışmadım. Merhaba! Bu benim kankam, Taushen."

Taushen bize başıyla selam veriyor ve uzun, tüylü bir ölü kedi tutuyor. "Yiyecek getiriyoruz. Rezonans zor bir iştir."

Brooke sadece kıkırdıyor ve onun omzunu dürtüyor. "Sanki senin için o kadar zordu."

Taushen bir kulağını ovuşturuyor, yüzünde mahcup ama memnun bir ifade var. "Bu Gren," diyorum arkadaşımı işaret ederek. "Ben Willa."

"Biliyoruz," diyor Brooke ve elini uzatıyor. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıkıyorum, beceriksizce ve sonra tuttuğunda heyecanlanıyorum.

uzattı, açıkça Gren'e teklif etti. İlk kez birinin ona dokunmak için kendi isteğiyle uzandığını görüyorum ve o da benim el sıkışımı taklit ederek nazikçe elini tuttuğunda kalbim kabarıyor. İkimize de sırtıyor ve sonra Taushen'in kuyruğunu tekrar yakalıyor.

"Sizinle tanıştığımı hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "İlk uyandığımızda ortalığın dağınık olduğunu biliyorum ama pembe saç hatırlarım diye düşünmüştüm."

Brooke gülüyor. "Biz sahile diğerlerinden sonra geldik. Biz de kendi yankılarımızla meşguldük." Kulağını tekrar ovuşturan arkadaşına göz kırpmıyor ve kuyruğunu onun elinden çekiyor.

Taushen kuyruğunu sallayarak, "Yemeğini senin için keseceğim," diyor ve Gren'e bakmadan önce Brooke'u yanağından öpmek için eğiliyor. "Sen de gelmek ister misin? Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim."

"Saçını da düzeltebilirim," diyor Brooke parmaklarını oynatarak. "O buklelere dokunmak için kaşınıyorum."

Gren bana bakıyor, sonra Taushen'in şefkatli öpücüğünün bir kopyası olarak ağzını yanağıma sürüyor. Bunu yaparken de "Güvende olacak mısınız?" diye mırıldanıyor.

"Tamamen iyi olacağım," diyorum ona, memnun bir şekilde. Taushen ve Brooke'un ona herhangi birine davrandıkları gibi davranmaları hoşuma gidiyor. Onun için istediğim tek şey bu değil miydi? Yorgunluğuma rağmen ona bir canavar gibi değil de bir erkek gibi davranılması beni heyecanlandırıyor. "Sen devam et."

Tekrar yanağıma okşuyor ve sonra bir adım öne çıkıyor. Taushen başını sallıyor ve sonra adamlar tünelde kayboluyor. Taushen'in alçak sesle konuştuğunu duyabiliyorum ama ne sözlerini ne de Gren'in tepkilerini anlayabiliyorum. Birden kendimi endişeli hissediyorum ve acaba onlarla gidip tercümanlık yapmalı mıyım diye düşünüyorum. Elbette Taushen hırıltılarının saldırganlık değil dil olduğunu bilecektir-

"Gel otur," dedi Brooke bana, "biraz takılabiliriz. Ayrıca saçlarını yüzüne gelmeyecek şekilde öğretilirim. Son zamanlarda çok fazla örgü yapıyorum."

"Oh. Tamam." Ateşin yanında tabure olarak kullandığımız büyük bir kayanın üzerine oturdu, ben de ayaklarının dibine oturdum. "Biraz dağınık durumdayım."

"Kızım, her şey yolunda. Burası herkes için bir alışma yeri." Parmakları buklelerimin arasında gevşekçe geziniyor, birkaç düğümü çözüyor. "İzin verdiğin için minnettarım.

saçınla oynamamı istiyorsun. Dünya'dayken güzellik uzmanıydım ve karşılaştığım herkesi güzelleştirmek istiyorum. Zaten güzel olmadığından değil. O illere bayılıyorum." Saçımın bir parçasını diğerlerinden ayırıyor ve karışık saçlarım üzerinde çalışmaya başladığında nazik bir çekiştirme hissediyorum. "Ama pek çok insanın avlandığını, balık tuttuğunu ve kıyafet yaptığını biliyorum ve insanları güzelleştirmek benim yapabileceğim bir şey."

"Sorun değil," diyorum ona, saçlarımla oynarken dizlerime sarılıyorum. "Henüz pek bir şey çözemedim. Hiç zamanım olmadı."

"Yalan söylemeyeceğim, rezonans tam bir baş belası olabiliyor. Yani, harika bir şey ama her zaman en uygunu değil." Ses tonu sempatik. "Yine de eş seçme konusunda iyi. Seçiminden memnun olmayan tek bir kişi bile görmedim, ki bana sorarsanız bu oldukça ilginç. Sanki bitiniz o anda ne düşündüğünüzden bağımsız olarak kiminle iyi geineceğinizi biliyor. İçimden bir ses sahildeki yeni insanlarla birlikte onlardan çokça göreceğimizi söylüyor." Saçımı tekrar çekiştiriyor. "Onlarla tanıştın mı? Adalılarla mı?"

"Hayır, biz buradaydık." Durakladım. "Veronica daha dönmedi mi?"

"Oh! Evet, dün gece geç saatte döndüler." Kıkırdıyor. "Eşinin bir ejderha olduğuna ve köyler arasında gidip geleceğimize hâlâ inanamıyorum. Birkaç ay önce bana ejderha sırtında bir şansım olacağını s yleseydiniz, ne içiyorsanız bana uzatmanız gerektiğini söyledim ama sanırım artık gerçekliğimiz bu."

Ejderhalar mı? Gözlerimi ovuşturuyorum, neden bahsettiğini anlayacak kadar uyanık olduğumdan tam olarak emin değilim. Tek düşünebildiğim Gren'in yan odada Taushen'le birlikte olduğu, onu çok özlediğim ve kemiklerinin üzerine atlayıp on iki saat kestirmek istediğimken konsantre olmak yeterince zor. Acaba rezonans o kadar kötüleşecek mi, bir noktada uykuda sevişecek miyiz? Bu noktada, bundan hiç şüphem yok. "Ama... Veronica döndü m ?"

"Evet. ř  anda dinleniyorum."

"Buraya mı geliyor?" Sesimi çok sabırsız ya da gergin çıkarmamaya çalışıyorum ve muhtemelen başarısız oluyorum. "Onu görmemiz gerek."

"Hassen bize onu görmek istediğinizi söyledi. Size kötü haberi vermem gerekiyor." Brooke boğazından mutsuz bir ses çıkartıyor ve benim kalbim

düşer. "Sizi görmek istiyor ve her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylüyor ama köyler arasında yaptıkları koşudan sonra oldukça yorgun düşmüş ve Ashtar gitmesine izin vermiyor. Herkesle ilgilenirken kendini yıpratacağından endişeleniyor ve son zamanlarda biraz yorgun görünüyor." Brooke iç geçiriyor. "Eğer onun yardımını istiyorsanız, ona gelmeniz gerektiğini söylemem gerekiyordu, tam tersini değil. Çok iyi bir mesaj olmadığı için özür dilerim."

"Oh. Sorun değil." Onları suçlamıyorum. Eğer iki kamp arasında gidip geldikleri doğruysa ve bir sürü yeni uzaylı varsa, zavallı Veronica'nın çok yorulduğunu hayal edebiliyorum. Yine de bu bana yardımcı olmuyor. Acaba biraz bekleyebilirsek, rezonans sonunda devreye girecek ve bize bir şey olmayacak mı?

Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

"WILLA!" Ben hıçkırığa hıçkırığa ağıladıktan bir saniye sonra Gren'in bağırışını duyuyorum ve tünelden aşağıya, bana doğru yuvarlanışının sesini.

Hay aksi. Ayağa fırlayıp Brooke'un elindeki yarım kalmış örgüyü koparıyorum ve onu durdurmak için harekete geçiyorum. "Ben iyiyim, şekerim! Gerçekten iyiyim." Ortaya çıktığında gözlerindeki panik dolu öfkeden nefret ediyorum. Bana doğru ilerliyor ve hemen beni kollarına çekip kendine yakın tutuyor. Vücudu eforla titriyor ve bitkin olan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum.

Bu şekilde devam edemeyiz. "Şifacı gelmiyor," diyorum ona, yenilmiş hissederek. "Ona gitmeliyiz."

"O zaman gidelim." Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. "Bu basit bir şey."

"Ne? Hayır, hayır değil." Ona kuşkulu bir bakış attım. "Oraya geri dönmeye zorlanmanı istemiyorum. Sana nasıl davrandıklarını sevmiyorum. Bu doğru değildi!"

"Dostum." Gren kocaman ellerini omuzlarıma koydu. "Senin için her arenaya girmeye, her efendiye hizmet etmeye hazırım. Şifacıya gitmek gözlerinin hüznü sultanmasını durduracaksa, bu küçük bir şey-"

"Değil," diyorum ona, yine tıkanmış bir halde. Benim için kendini feda etmeye hazır ve bu şimdiye kadarki en bencilce şey. Ona bir hayvan gibi davranan bir grup insanla takılmasını nasıl isteyebilirim? "Burada bir şeyler buluruz. Mağaradan ayrılmak zorunda değiliz. Biz-"

"Yorulduk," diyor o basit, alçak hırıltısıyla. "Sen uyumuyorsun. Ben uyumuyorum. Yorgunluktan titriyorsun. Ben de titriyorum. Vücudun ağrıyor. Bunu görmek bana acı veriyor. Burada yaşayan mesakkah'ın bize zarar vermek istediğini mi düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyorum. "Bence iyi niyetliler, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor."
_"

"Bizi köleleştirecekler mi?"

"Tanrım, hayır," diyor Brooke, Taushen onun yanına gelirken bile ayağa kalkıyor. "Hiç kimse yapmaz!"

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum. Gren'in ilk muamelesinin ötesini görmek benim için zor. Bana, arenadaki "numaralarından" biri olan canavar doğasını oynadığını itiraf ettiğini biliyorum. Hassen'in geri kalanımızı ondan nasıl koruyacaklarını bilmediklerini ve ellerinden geleni yaptıklarını itiraf ettiğini biliyorum. Ama diğerleri hakkında yanılmış olmaktan ve onun bir kez daha bağlanmış olmasından çok korkuyorum. Bu beni mahveder.

"Willa," diye mırıldanıyor Gren. "Şifacı rezonansımızı daha iyi hale getirebiliyorsa, gidip onu görmeyi nasıl reddedebilirim? Sana güveniyorum," diyor basitçe. "Eğer bunun güvenli olduğuna ve bize zarar gelmeyeceğine inanıyorsan, o zaman geri döneceğim ve kimsenin beni bağlamamasını ya da senden uzak tutmaya çalışmamasını umacağım."

"Sen tanıdığım en cesur adamsın," diyorum ona ve yüzümü onun mükemmel, tüylü göğsüne gömüyorum.

"Beni her zaman herkesten korudun," diyor dağınık saçlarımı okşayarak. "Duracağını nasıl düşünebilirim?"

Nasıl, gerçekten.

BROOKE VE TAUSHEN plaj kampına dönmeye hazırlanmamıza yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Mağarayı düzenliyoruz ve itiraf etmekten utanıyorum ki temizliğin çoğunu Brooke ve Taushen yapıyor. Gren ve ben çok yorgunuz... ayrıca, karanlık bir köşeye saklanıp rahatlamaya çalışıyoruz. İki kez. Ziyaretçilerden hiçbiri telaşımız hakkında yorum yapmadı. Sanki herkes biliyor

rezonans vurduğunda, utanılacak bir şey yok. Ben sadece sürekli ihtiyaç duymanın sona ermesini istiyorum. Eşimi istediğim için öpebilmek ve ona dokunabilmek istiyorum, bunu yapmazsam derimden çıkacakmışım gibi hissettiğim için değil.

Taushen Gren'e kendisinininkine çok benzeyen bir peştamalin nasıl giyileceğini öğretirken Brooke saçımı örmeyi bitiriyor. Gren'imın bu kıyafetten pek hoşlanmadığını biliyorum ama benim iyiliğim için denediğini de biliyorum.

Taze etten bir güveç yapıyorlar ve karnımızı doyurduktan sonra eşyalarımızı toplayıp yamaçtan aşağı sahile doğru iniyoruz. Bu şaşırtıcı derecede zor bir yolculuk. Her şey yokuş aşağı, yani kolay olmalı, ama ben bitkinim ve her adımda Gren'e yaslanıyorum. Yürürken bile bitim öfkeli bir ısrarla vızıldıyor, o kadar yüksek ki Taushen ve Brooke'un bir şey söyleyeceklerini hissediyorum ama onlar bu konuda ihtiyatlı bir şekilde sessiz kalıyorlar. Çantalarımızı taşıyorlar ve inişin dik kısımlarında yaslanmamız için bize omuz veriyorlar ve zaman geçiyor.

Yine de her adımda içimdeki ihtiyaç artıyor ve Gren'e gereğinden biraz daha fazla tutunmaya başlıyorum. "Köye varmadan önce duralım mı?" Yürüyüşümüz sırasında verdiğimiz pek çok moladan birinde onlara soruyorum.

Brooke tereddüt ederek Taushen'a bakıyor. "Eminim birilerinin çadırında sizin için yer vardır. İşlerinizi halledip eşyalarınızı yerleştirdikten sonra herkese merhaba diyebilirsiniz."

Başkasının çadırında kalmak mı? Gren'in kollarında kaskatı kesiliyorum çünkü bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor. Aptalca bir nedenden dolayı, yorgun beynim Veronica'nın bize yardım edeceğini ve sonra da hava karardığında mağaramıza geri döneceğimizi düşündü. Ama çantalarımızı hazırladık, yani... tabii ki gece kalacağız. Kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü kalmamız gerektiğini ilk kez fark etmiş gibiyim. Gökyüzüne bakıyorum ve iki güneşin ufka doğru ilerlediğini ve "kolay yürüyüşümüzün" öğleden sonranın çoğunu aldığını görüyorum. Hay aksi. "Hayır, bundan hoşlanmadım," diye telaşlanıyorum, endişeleniyorum. "Başka biriyle kalmak istemiyorum. Kendimize ait bir mağaraya ihtiyacımız var-"

"Willa," diye mırıldanıyor Gren, beni kendine yakın tutarak. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak," diyorum ona, ısrarla. Onun için duyduğum endişe düşüncelerimin önüne geçiyor ve çılgınca bir gerginlik hissediyorum.

"Mahremiyetimize ihtiyacımız var. Biz-"

"Mahremiyetten bahsetmişken," diye sesleniyor Brooke neşeyle. "Kızların odasına gitmem gerekiyor. Bana eşlik etmek ister misin, Willa?" Ve bana sert bir bakış attı.

Kızlar odası mı? Sersemlemiş ve yorgun bir halde ona göz kırpıyorum ve bana anlamlı bir şekilde bakmaya devam edince konuşmak istediğini anlıyorum. Tanrım, şu anda beynim bir kase ırmık gibi. Alnımı ovuşturuyorum ve sonra kollarından çekilirken Gren'in göğsünü okşuyorum. "Sanırım tuvalete gitmem gerekiyor."

"Güzel, birlikte gideceğiz," diye sesleniyor Brooke ve bana bir el uzatıyor. "Şuradaki uçurumun arkasına gideceğiz. Gel hadi."

Gren sanki bizi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Kollarını kavuşturmuş ve kuyruğunu hafifçe sallayan Taushen'e bakıyor, tamamen endişesiz. Bakışları tekrar bana dönüyor ve ben de ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. Omuzlarının gerginliğini kaybettiğini görebiliyorum ve beklemek için çömelerek kalçalarına doğru eğiliyor.

Brooke elimi tutuyor ve beni arkasından kısa bir mesafe ötedeki korunaklı bir noktaya sürüklüyor. Pantolonunu indirmiş gibi yapma zahmetine bile girmiyor. Yalnız kaldığımız anda beni omuzlarımdan yakaladı. "İyi misin?"

Sözsüz bir ses çıkarıyorum. "Köy," diye itiraz etmeye başlıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor bana kararlılıkla. "Benden sonra tekrar et. Yorgun olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek."

"Ama ya değilse?"

"Bir süredir buradayım. Birbirine tahammül edemeyen insanların yankılandığını gördüm. Dört kollu insanlar ve yüz yılı aşkın süredir bu topraklarda yaşayan insanlar gördüm. Ne görmedim biliyor musunuz? Tek bir köle." Beni nazikçe sallıyor. "Onlar bizi kurtardı. Güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama kimse sana ya da Gren'e zarar vermek istemiyor. Sadece çocuklarını huzur içinde büyütmek istiyorlar. Herkesin sadece rahat bırakılmak istediğine inanmalısın, tamam mı?"

"Tamam," diyorum.

"Gren ipuçlarını sizden alıyor," diye devam ediyor. "Sen ne kadar gergin olursan, o da o kadar sinirleniyor. En ufak bir gözyaşı döktüğünde bile kendini kaybedecekmiş gibi görünüyor. Sen bizden ne kadar şüphelenir ve korkarsan, o da o kadar

saldırarak. Buradaki herkes düşmanmış gibi davranırsan, öyle düşünecektir. Mutlu olmalısın. Herkesi tekrar gördüğün için heyecanlanmalısın ki herkesin canavar olmadığını anlasın. Aksi takdirde, asla uyum sağlayamayacak. Birine saldırırsa ondan çok korkacaklar ve saldırırsa da bu seni korumaya çalıştığı için olacak."

Ona göz kırpıyorum.

O haklı. Gren bana güveniyor ve ben burada panikliyorum çünkü onu korumaya çok kararlıyım. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Beynim kızardı. Daha iyi bilmem gerekirdi. Ben... sadece çok yorgunum."

"Her şey yolunda. Sadece... mutlu bir gülümseme, tamam mı?" Brooke en parlak, en neşeli ifadesini takınır. "Mutlu gülümsemeler. Arkadaşlarınla yeniden bir araya geliyorsun ve heyecanlısın. Mutlu, mutlu, heyecanlı gülümsemeler."

"Çok heyecanlıyım," diye yankılanıyorum ve yorgun olmama rağmen gülümsüyorum. Gren'in iyiliği için bu konuda sakin olmaya çalışmalıyım.

GREN

T Sahil kampı eskisinden daha kaotik görünüyor. Buraya dair anılarım ağlayan, korkmuş dişiler, yorgun mesakkah yerlileri ve onları sakinleştirmek için ellerinden geleni yapan arkadaşları

herkes, ve acı soğuk. Ve tabii ki Willa. Anılarımın çoğu, herkes ne kadar korkarsa korksun bana yaklaşan o güzel, benekli yüzüyle ilgili.

Bugün sahildeki kamp kahkahalar ve sohbetlerle dolu. İnsanlar iki büyük ateşin etrafında toplanmış, hikayeler paylaşıyor ve sohbet ediyor. Havada kan kokusu var ve biri bir deriyi kazırken bir başkası - dört kollu bir erkek - balık ağı üzerinde çalışıyor. Üzüntü ve korku gitmiş, hatta koyu tenli, tanımadıkları bir kadının kucağında bir çocuk bile var. Gürültü gibi kokular da bunaltıcı ama Willa'nın yüzü onlara bakarken aydınlanıyor.

"Willa!" diye bağıyor biri sevinçle ve kollarını açarak ona doğru koşuyor.

Eşim elimi sıkıyor ve sonra dişiyi kucaklamak için öne doğru ilerliyor. "Lo! Seni görmek çok güzel!"

"Sen de!" Dişi eşime bakıyor ve bana dönüp şöyle bir bakıyor

Mutlu ifadesini bana doğru çevirdi. "Ve sen de, Gren."

Nasıl davranacağımı bilemeden ona başımı sallıyorum. Başkalarıyla hiç böyle bir şekilde tanışmamıştım. Her zaman bir arenada ya da bir yarışmada yüz yüze görüşmüşümdür. Diğerleriyle kafeslerde konuştuğumda, bu rekabeti değerlendirmek içindi, asla sadece arkadaşça davranmak için değildi. Ne düşüneceğimi ya da neyin gerekli olduğunu bilmiyorum. Dışının arkasında dört kollu iri bir erkeğin yürüdüğünü fark ettim. Ben izlerken teni hızla renk değiştiriyor, benim koyu tonumu taklit ederek eşinin yanına gidiyor ve elini onun beline koyuyor.

"Oh," diyor Willa, irkilerek.

"K'thar'la tanışın," diyor Lo gururla, neredeyse savunmaya geçercesine. "Onunla adada tanıştım. O ve halkı artık burada yaşıyor. Lütfen korkmayın. Farklı göründüklerini biliyorum ama onlar da bizim gibi insanlar."

Willa bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık var. Sonra başını sallayarak kıkırdıyor. Gözlerinden sular akıyor ama bunlar hüzünlü sular değil. Onun yerine, bana yaslanarak kıkırdamaya devam ediyor. "Korkma," diye soluk soluğa bağıyor. "Aman Tanrım."

Lauren sıkıntılı görünüyor, omuzları sertleşiyor. Şaşkınlıkla Brooke ve Taushen'a bakıyor. "Ne oldu?"

Arkadaşım gözlerini kaydırıyor. "Ben sadece... özür dilerim. Yorgunken her şey komik oluyor." Willa iç çekip bana yaslanıyor ve vücudunun kahkahadan ve yorgunluktan titrediğini hissedebiliyorum. "Gren'le birlikte bu kamptan ayrıldım çünkü kimse onu bir insan olarak görmüyordu. Çok korkuyorlardı. Şimdi geri döndük ve tüm sahil yabancılarla dolu. Bahse girerim tek bir tanesi bile bağlı değildir."

"Dürüst olmak gerekirse, K'thar'ın klanından ya da diğer klanlardan kimse kimseye saldırmadı. Gren yaptı." Lauren bana tedirgin bir bakış attı ve Willa'nın savunmaya geçtiğini hissedebiliyorum. Eşim beni, hakkımda kötü konuşmak isteyen herkesten korur.

Çok sevimli.

"Herkesi saldırdım," diyorum arkadaşşıma, o araya girip arkadaşşıma kelimelerle saldırmadan önce. "Bağlanmış olmalıydım. Amacım savaşarak kurtulmaktı." Willa'nın yelesine dokunuyorum, sonra omzunu okşuyorum. "Buranın savaşmak için başka bir arena olduğunu sanmıştım."

Dört kollu uzaylı iki uzvunu göğsünün üzerinde çaprazlıyor ve başını sallıyor. "Halkım klanlarının onuru için büyük müsabakalarda savaşır. Ya da biz öyle yapardık, Büyük Tüten Dağ ölmeden ve herkesi beraberinde götürmeden önce." Bana birçok kez tecrübe ettiğim değerlendirici bir bakış atıyor. "Birçok savaş kazandın, değil mi? Sende o hava var."

Başımı sallıyorum. Bu anlıyor.

Arkadaşım rahatlıyor. Bana gülümsüyor ve sonra Lauren'a elini uzatıyor. "Huysuz görünüyorsam özür dilerim şekerim. Ben sadece... çok yorgunum." Ona zayıf bir gülümseme veriyor. "Aslında şifacıyı ziyaret etmek için buradayız."

"Aman Tanrım." Lauren'ın ifadesi temkinlilikten sempatiye dönüşür. Willa'nın elini sıkıyor. "Kızarmış görünüyorsun ama bir şey söylemek istemedim. Ve zayıf. İkiniz de çok zayıfsınız." Lauren ikimize de bakarken yüzünde nazik bir ifade beliriyor. "Gece kalacak mısınız? K'thar ve benim, onun klanıyla birlikte sahilde yüksek bir yerde fazladan bir çadırımız var. Orada erzak ve bebek için bir şeyler bulunduruyoruz ama ikinize bir yatak yapabiliriz. Sadece işleri yoluna koymam için bana biraz zaman verin. Gail ve Vaza için de bir yer ayarlayacaktık - eminim onlarla tanışırsınız - ama onlar kendi çadırlarını ve kürklerini getirdiler. Onlarla tanışmadın, değil mi? Croatoan kabilesinden geldiler ve onlar da bizim klanımızla birlikte yaşıyorlar. Z'hren'i evlat ediniyorlar ve... Tanrım, bu çok uzun bir hikaye." Lauren bir elini havada sallıyor. "Ben anlattıkça anlatıyorum ve ikinizin de ayakları yere basmıyor. Bir şeyler yemek ister misiniz? Veronica'nın uyuduğuna eminim. O ve Ashtar uçmaktan bitap düşmüş durumdalar."

Willa bana bakıyor ve sadece bu küçük bakış bile memelerini harekete geçiriyor. Donuk bir kükremeye sarsılıyorlar - rezonansın "şarkısı". Sıcak ihtiyaç içimde kabarcıklar oluşturuyor, vahşiliğiyle yoruyor ve bedenim yorgun olsa da aletim hazır ve eşimi sahiplenme ihtiyacı beni ürpertiyor. Willa'nın dizleri hafifçe bükülüyor ve kollarıma yığılıyor.

"Bir sığınağa ihtiyacımız var," diyorum ilk kez konuşarak. Benim dilim onların yüksek sesle şarkı söyleyen dillerinden farklı ve beni Willa'nın anladığı gibi anlayacaklarından ya da saldırdığımı düşüneceklerinden tam olarak emin değilim.

Ama K'thar olarak bilinen kişi başını sallıyor. "Bizi takip edin. Gel,

L'ren, dostum." "Elbette. Sizin dinlenmeye ihtiyacınız var. Hadi gelin."

Brooke eşyalarımızı Lauren ve eşine teslim ettikten sonra erkeğine bakıyor. "Size biraz yiyecek getireceğiz ve diğerlerine burada olduğunuzu haber vereceğiz. Veronica'yı görürsek onu size göndeririz."

"Evet," diyorum ama bu yeterli gelmiyor. Willa'nın ne diyeceğini düşünmeye çalışıyorum. Blessurhart değil, çünkü bu kelime diğerinin aptal olduğunu ima ediyor. Praksiyalıların dilinde aklıma gelen kelimeye benzer bir kelime yok ama Willa'mın daha önce söylediğini duyduğum bir kelime. "Dankall."

"Hepinize teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Willa, bana sokularak. "Çok tatlısın Gren."

Taushen ve eşi bizi onaylayan bakışlar atıyor ve ben de diğerlerini insan kümesinin içinden takip ediyorum. Yorgun eşimi kumsal boyunca taşırken birçok göz bizi izliyor ama hiçbiri kızmıyor ya da korkmuyor. Kimse eşimi pençelerimden almaya çalışmıyor ya da ona zarar vereceğimden endişelenmiyor. Meraklı bakışlar var ama normal insanlar gibi görünüyorlar.

Acaba Willa'nın korkusunun çoğu benim adıma mı? Bu yüzden mi uzak duruyor? Burada onlarla kalmak mı istiyor? Arkadaşını gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını gördüm. Onu gördüğü için mutluydu.

Lauren ve arkadaşı bizi dar bir kanyonun yüksek duvarları arasına kurulmuş, sahildeki toplanmadan kısa bir mesafede bulunan bir çadır kümesine getiriyor. Burada çakıl taşları yerini kayalık yongalara bırakıyor ve uçurumlar mağaramıza giden yolla aynı ufalanmış taştan yapılmış gibi görünüyor. Deriyle kaplı birkaç çadır bir araya toplanmış ve bize arka taraftaki bir çadırı gösteriyorlar. "İkinizi kuracağız." Lauren bir bohça kapıp kapağını geri itiyor ve hemen içeri giriyor. "Ben bir yatak yapacağım. Bir saniye bile sürmez."

K'thar eşini izliyor, sonra bana dönüyor, sesi alçak. "Başka bir savaşçı görmek güzel. Buradaki dişiler yumuşaktır ve korunmaya ihtiyaçları vardır. Her elin yardımı dokunur."

Willa'mı düşünerek hiçbir şey söylemiyorum. Bana bir sorun yerine yardımcı olarak mı bakılıyor? Birkaç gün içinde her şeyin bu kadar değişmesi çok tuhaf.

"İstedığınız kadar kalın," diyor K'thar bize. "Size sunabileceğimiz her türlü evi paylaşabilirsiniz."

"Hepinize teşekkür ederim," diyorum dikkatlice ve Lauren çıktığında çadıra giriyorum

ve yorgun Willa'mı nazikçe yatırdım. Çadırın kapağı kuyruğuma çarpıyor ve sonra yalnız kalıyoruz... ya da yabancılarla dolu bir kampta olabileceğimiz kadar yalnız.

Willa inliyor, giymem çok uzun süren peştamala uzanıyor. "Sana ihtiyacım var," diyor bana. "Her şey acıyor."

"Buradayım," diyorum ona, sikimi serbest bırakırken bile. "Seni terk etmeyeceğim." Taytını vücudunda tutan düğümleri çözüyorum ve sonra amını ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyorum. İhtiyaçtan yanıyor ve ıslak; sikimi onun sıcaklığına bastırdıkça inlemeleri güçleniyor.

Hızlı ve acımasızca çiftleşiyoruz. Willa'nın etrafımda kenetlendiğini, amının titrediğini ve salıverilmesiyle sikimi sıktığını hissedene kadar doruk noktamı erteliyorum. Ancak o zaman boşalıyorum, tohumlarımı onun içine boşaltıyorum.

Bu da acımı dindirmiyor ve umutsuzluğa kapılıyorum. Ya eşimin acısını dindirecek tek çözüm onun benden farklı bir erkekle rezonansa girmesiye?

Bu düşünceyi hiç sevmiyorum. Beni cani yapıyor... ama Willa'nın sefaleti de öyle.

Umarım şifacının bizim için cevapları vardır.

Rezonansa girdiğimizden beri HER GECE OLDUĞU GİBİ, fazla uyuyamıyoruz. İhtiyaç bizi birkaç dakikada bir uyandırıyor, bedenlerimizi hızlı bir çiftleşme için bir araya getirmeye zorluyor, sadece bir kez daha huzursuz bir uykuya dalmak için. Şafak söktüğünde kendimi uyuduğum zamankinden daha dinlenmiş hissetmiyorum ve Willa'mın boş bakışlarından onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyorum. O bakışı gözlerinden kovmak için her şeyimi verirdim. Bitkin bir halde bana doğru kıvrılıyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Bize ne söylerse söylesin," diye mırıldanıyor Willa, "Bu işte birlikteyiz."

Onu yakınımda tutuyorum. O, hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir hediye. İkimiz de fiziksel olarak yorgun ve hüsrana uğramış olsak da, bunların hiçbirini değiştirmedim. Willa ile geçirdiğim en kötü gün bile kendim için hayal ettiğimden çok daha iyi.

Veronica'nın kokusunu eşinin kokusuyla karıştırmadan hemen önce bir şey çadırın kapağını tırmalıyor. "Tak tak," diye sesleniyor. "İçeri girebilir miyiz?"

Willa bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet."

Bir an sonra Veronica çadırın kapağını geri çekip bize gülümsüyor. "Hey siz ikiniz! Sizi bıraktığım zamanki kadar iyi görünmüyorsunuz ve ölüyordunuz," diyor bana. "Yani bu oldukça etkileyici. Oturabilir miyiz? Hadi, Ashtar, bebeğim." Arkasındaki erkeğe eliyle işaret ediyor ve bir an sonra iri altın savaşçı çadırımıza doğru ilerliyor, ardından bir kürk demetinin üzerine düşüyor.

Bize buyurgan bir bakış attıktan sonra kollarını Veronica için açtı. "Tahtınız hazır."

"Salak," diyor ona ama yine de kucağına oturmak için hareket ediyor, yanakları kıpkırmızı. "Ee, siz ikiniz neler yapıyorsunuz?"

Willa doğruluyor, elini kalçama koyuyor. "Rezonansımız. Bir sorun var. Çiftleşmeye devam ediyoruz ve..." Omuz silkiyor, yorgun. "Hiçbir şey olmuyor gibi görünüyor."

Veronica arkadaşıyla bakış alışverişinde bulunur. "Yani rezonansın amacı sizin bir bebek yapmanız. Gren ile aranızda uyumsuz bir şeyler olması tamamen mümkün. Rezonansın bu şekilde işlemesi gerekmiyor elbette ama Gren'de doğru olmayan pek çok şey var." Bana doğru baktı. "Alınmak yok."

Başımı sallıyorum. "Eski efendilerimin beni nasıl değiştirdiği yüzünden mi?"

Ellerini kendinden uzatıp açıyor ve avuç içlerine bakıyor. "Seni iyileştirmek için içine girdiğimde, diğer herkesi iyileştirmekten... farklı hissettim."

"Nasıl yani?" Willa soruyor, sesinde korku var. Bana tutunurken parmaklarının kürkümde dolaştığını hissedebiliyorum. Benim için endişeleniyor.

"Kendinizi büyük bir 'bütün' gibi hissetmek yerine, birbirine yapışmış bir grup parça gibi hissettiniz. Değilsiniz tabii ki. Tüm uzuvlarınız size ait. Ama eğer bilimsel olarak konuşuyorsak -ki ben bilimden a n l a m a m , o yüzden bu sadece bir tahmin- DNA'nız size ait değil, birbirine yapışmış bir grup DNA ipliği

Birlikte. Düşünebildiğim en iyi yol bu. Sanki biri bir grup insanı almış, bir araya getirmiş ve seni yaratmış gibi." Eğildi ve pençelerimi işaret etti. "Ellerin. Ashtar gibi pençelerin ve onun gibi boynuzların var. Ama kuyruğun ve üç parmaklı ayakların, onlar sa-khui. Ve kediye benzer özelliklerin... Bunların ne olduğundan emin değilim."

"Praxiian," dedim ona. Eski efendimin kedigil özelliklerini çok iyi hatırlıyorum.

"Tamam, Praxiian. Sanki özel menüden çıkan bir Starbucks içeceği gibisin. Birileri ne yapabileceklerini görmek için rastgele malzemeleri pompalamaya başladı ve kimse sonucun ne olacağını düşünmek için durmadı. Bunun senin için bir anlam ifade etmediğini biliyorum," diyor ellerini ovuşturarak. "Ama sana dokunduğumda, sanki tüm o parçalar parçalanmaya başlamış gibi hissettim. Sanki seni bir arada tutan her şey zayıflıyordu ve eğer bir şey yapmazsam ölecektin. Enfeksiyondan daha fazlasıydı. Başka bir şeydi. Uyumsuzluk."

Willa çok solgun. Onu rahatlatmak için yanağını okşuyorum. "Bu beni şaşırtmadı."

"Öyle değil mi?" Arkadaşım şok olmuş bir şekilde bana döndü.

Başımı sallıyorum. "Ustalarım bana ağır bir uyarıcı ve kimyasal inhibitör rejimi uyguladı. Her stims turundan sonra kendimi daha iyi hissettim ama bu uzun sürmedi. Bir şeylerin yanlış gittiğini bildiklerini öğrensem şaşırmazdım. Kısa ömürlü olacağımı biliyorlardı."

"Bütün gladyatörler öyledir," diyor altın

renkli olan. Başımı sallıyorum.

Veronica bana endişeli bir bakış attı. "Seninle ilgili daha derinlerde bir sorun vardı, ben de bunu düzeltmeye çalıştım. Sanırım bu senin bitini uyandırdı ve bir eş almak istemene neden oldu. Elbette benim bununla bir ilgim yok ama bence belki de Willa'yla rezonansa girmen gerekiyordu ve cootie'n seni iyi tutmakla çok meşguldü. Elimden geleni yaptıktan sonra bir sonraki aşamaya geçtik."

"Ama beni hamile bırakamaz," diyor Willa ve eli benim karnıma gidiyor; karnım düz, girintisiz çıkıntısız ve onunki gibi bir "düğmesi" yok.

Veronica dudağını ısırır ve arkadaşına bakar. "Yani... Ashtar'la beyin fırtınası yapıyorduk ve bunu düzeltmenin bir yolu olabilir. Aslında iki yol var."

Yanımda, Willa geriliyor.

İçimde aniden yükselen öfke dolu açgözlülükle savaşıyorum. Eşimi kapıp omzuma atmaktan ve onunla birlikte dağlara kaçmaktan başka bir şey istemiyorum, böylece kimse onu benden alamayacak. Asla.

Ama o çok yorgun. Onun iyiliği için bunu duymalıyım. Dişlerimi sıkıp bekliyorum.

"Rezonansı durdurmaya çalışabilirim," diye devam ediyor Veronica. "Temel olarak bitlerinize her şeyin yolunda olduğunu ve artık durabileceklerini söylemeye çalışın."

Willa hemen "Hayır," diyor. "Gren'in bebeğini istiyorum. Onunla rezonansa girmek istiyorum." Bana daha sıkı sarılıyor. "Eğer tek yol buysa, istemiyorum. Bizi öldürecek olsa bile birkaç ay daha denemeye devam etmeyi tercih ederim."

"Willa," diye mırıldanıyorum, değerli eşimi yakınımda tutarak. "Bu yüzden ölmeni istemiyorum."

"Kimse ölmeyecek," diye haykırır Veronica. "Tanrım. Bırak da bir kız cümlesini bitirsin. Diğer yol... şey..." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Yardım edebilirim."

Willa'mın yerine Veronica'yı itmek zorunda olduğumu hayal ediyorum.

-Ve iğrenerek titrerim. "Benimkinden başka hiçbir dişiyle çiftleşmeyeceğim."

Ashtar ayağa fırlayarak Veronica'yı yere düşürür ve önüne geçer. "Eşime dokunmayacaksın-"

Willa gözyaşlarına boğuldu.

"Bekle, bekle," diye bağılıyor Veronica, "Ejderhamdan başka kimseyi becermiyorum! Herkes sakın olsun!"

Dışarıda biri gizlice öksürüyor ve duvarlar olsa da yalnız olmadığımızı hatırlıyorum. Willa yüzünü omzuma gömüyor ve Veronica bir kolunu arkadaşının beline dolayarak onu koltuğuna geri çekiyor.

"Hepimiz sakinleşelim," diye tekrar belirtti Veronica. "Yardım edin dediğimde,

Öyle demek istemedim. Demek istediğim, siz ikiniz çiftleşirken, ben içeri girerim ve cootie'yi ikna ederim. Sperm ve yumurtanın buluştuğundan ve reddedilmediğinden emin olurum. Evdeki yardımlı hamilelik gibi, sadece biraz daha uygulamalı."

"Biz çiftleşirken mi?" Willa yankılanıyor, yüz ifadesi dehşet içinde. "Gren'e dokunacak mısın?"

"Aslında, sana dokunuyor olurdum."

Arkadaşım rahatladı. "Bunu yapabiliriz." "Sen..."

sadece omuzlarını kastettiğimin farkındasın, değil mi?"

"Ne pahasına olursa olsun," diyor Willa kararlılıkla. "Gren'i ve bebeğimizi istiyorum. Ve seks yapabilmeyi istiyorum çünkü eğlenceli ve erkeğimi istiyorum, içimde bir şeyler parçalanacakmış gibi hissettiğim için değil. Gren?"

"Acı çekmeyi bırakmanı istiyorum," diyorum

ona basitçe. "Canın yanmıyor mu?"

"Öyle, ama ben acıya alışkırım. Benimki bir şey değil." Onun tatlı yüzüne dokunuyorum. "Seninki beni mahvediyor."

"Tanrım, seni seviyorum," diye nefes alıyor ve havadaki tatlılığının kokusunu alabiliyorum. Parmaklarını kürkümün içinde kıvrıyor ve ağzıma bir ısırık veriyor. "Bunu ne zaman yapmamız gerekiyor, Veronica?"

Şifacı omuz silkiyor. "Şimdi mi?"

"Hayır," diyor arkadaşı kararlı bir şekilde. "Şimdi, yemek yemelisiniz. Herkes yemeğini yedikten sonra bunu yapabilirsin. Ben de eşime göz kulak olmak için burada olacağım." Altın erkek bana meydan okuyan bir bakış attı.

Bırakın hepsi Willa'mı alırken beni izlesin. Umurumda değil.

"Sanırım daha önce görmediğin bir şey değil," diye mırıldanıyor Willa. "O zaman yemeğimizi yiyelim ve yola koyulalım."

GREN

A Kısa bir süre sonra Veronica ve eşi çadırımıza döndüler. Willa ve ben ikimiz de yemek yedik ama yemek vücudumdaki amansız gerginliği azaltmadı. Bitkinim ve yine de ihtiyaç doluyum ve biliyorum ki

Willa'mın battaniyelerin üzerinde ileri geri kayışından aynı huzursuzluğu hissettiğini anlıyorum. Çadır, kullanacağımız şey için çok küçük geliyor ve Willa kürklerin altına girerken onun huzursuzluğunu hissedebiliyorum. Omuzlarının gergin duruşunda, endişeli bakışlarında, ellerinin battaniyelerin üzerinde çırpınışında. Tamamen giyinik, ama kürklerin altına girdiğinde kayıyor ve tozluklarını çıkarıp bir kenara atıyor. Ben de peştamal giyiyorum ama kürklerin altında ona katıldığımda peştamalin da bir kenara atılacağını biliyorum. Veronica tamamen örtünmüş durumda ve eşi çadırın kapağının yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, koca vücudu benim olmak istediğim gibi çıplak.

Arkadaşım uzanırken Veronica Willa'ya, "Ben burada başının yanında oturacağım," diyor. "Ve ellerimi omuzlarına koyacağım."

"Tamam," diyor Willa ve sonra Veronica tuniğinin yakasını gevşetip ellerini içeri sokarken gözlerini kırıştırıyor. Arkadaşım düz bir şekilde yatıyor, şifacının bacakları çapraz ve yelesinden birkaç santim uzakta altında sıkışmış. Willa başını kaldırıyor ve gözlerini Veronica'ya diktiğini biliyorum. "Yani... bu çok garip."

"Şaka mı yapıyorsun? Yumurtalarına ciddi bir uzaylı spermine ihtiyaç duyduklarını söylerken sana boyun masajı yapıyorum. Bunda garip olan ne olabilir ki?" Veronica hafifçe söylüyor.

İki kadın da donakalır ve ardından kıkırdama krizine girer.

"Tanrı merhamet etsin," diyor Willa boğucu kahkahalar arasında. "Böyle söyleyince kulağa çok tuhaf geliyor."

"Oh, kesinlikle garip," diye itiraf ediyor Veronica. "Ama tüm bu 'gariplik' olayına alışmaya başlıyorum. Bu gezegende çok fazla gariplik var ve akışına bırakmaktan başka yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Willa bana doğru uzandı, yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı. Elimi onunkinin içine koyup sıkıyorum ve sonra onunla birlikte kürklerin altına girmek için gitmesine izin veriyorum. Çadırımız şimdi daha da kalabalık ve Veronica o kadar yakın ki kokusunu eşimin her yerinden alabiliyorum.

Bundan hoşlanmadım. Kokusu bana çekici gelmiyor, yakınlığı da öyle. Willa'ya olan ihtiyacım sürekli ama Veronica'nın gitmesini istiyorum. Kendimi eşimin yanına dikkatlice uzanmaya zorluyorum, bir kolumla onu destekliyorum ki üzerinde hareket ettiğimde onu ezmayeyim. Şifacıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor, özellikle de eşi yakınlardan bize dik dik bakarken.

"Yani bu daha da garip hissettirmeye devam ediyor," diye itiraf ediyor Willa, ben ona doğru yerleşirken. Bana doğru uzanıyor ve ben de peştemalimi çekerek üzerine çıkıyorum. Sikim tepesinin tüylerine sürtünüyorum ama onu sahiplenmek için hareket etmiyorum. Rahat, tanıdık ve her zamanki gibi harika hissettiriyor ama Veronica'nın kokusu duyularımı tıkıyor ve sikim eşime zevk vermek için olması gerektiği kadar sert değil.

Bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.

"Benim için de garip ama bunu yapabiliriz," diyerek Veronica bizi rahatlatıyor. "Sadece ben burada yokmuşum gibi davranın."

Willa bir kahkaha daha atıyor. "Evet, tabii. Tamam." Duraklıyor, elini yan tarafımda gezdiriyor ve vücuduma ürperti yayıyor. "Bunu yaptığın için sana minnettarız, Veronica."

"Hey, arkadaşlar ne içindir?" Veronica Willa'nın omzuna vurur, eli

Willa'nın tuniği tarafından bir şekilde hapsedilmişti. "İkinizin de mutlu ve sağlıklı olmanızı istiyorum. Bunun için bu gerekiyorsa, öyle olsun. Sadece omzuna dokunmak zorunda olduğum için mutluyum, mesela daha aşağıya değil."

"Ben de bundan memnunum," diyor Ashtar sert bir sesle.

Arkadaşım sadece kıkırdıyor ve beni okşamaya devam ediyor, elleri arkamda geziniyor. Gözleri baştan çıkarıcı, vücudu sıcak, ama... mücadele ediyorum.

Ashtar ve Veronica'nın çiftleşmemize odaklanmasıyla, rahatsız edici bir şekilde arenayı hatırladım. Daha önce kaç kez bir gladyatörün bir dişinin ödülünü kazandığını görmüştüm? Kaç kez bir gladyatörün arenanın zemininde, herkesin önünde dişinin üzerine atladığını, dişi ağlayıp çırpınırken ödülüne sahip çıktığını gösterdiğini izledim?

Willa mücadele etmiyor ama bu mağarada birlikte olduğumuz zamankinden farklı. Ashtar ve eşi bizimle aynı odayı paylaşırken bile bizi bu kadar dikkatle izlemiyorlardı. Bu farklı ve khui'm buna karşı koyduğum için zihnimden hoşnutsuzmuş gibi daha yüksek sesle ve daha öfkeli mırıldanırken bile sikim büzülme tehdidinde bulunuyor.

Ama Willa'mı bu şekilde almak istemiyorum. Bir kavgada kazanılmış bir ödül gibi değil. O benim ama bu şekilde değil. Asla böyle değil.

"Gren?" diye mırıldanıyor eşim ve parmakları kürkümde geziniyor. "Şeker?"

Başımı eğip ağzıma almak istiyorum ama yelem Veronica'nın koluna değiyor ve bir ürpertiye bastırıyorum. "Ben...deniyorum."

Veronica boğazını temizler. "Ben, uh, sanırım bu konuda

yardımcı olabilirim-" "Hayır," diyor Ashtar çabucak.

"Hayır," diye kabul ediyor Willa.

"Doğru. Tamam." Veronica rahatlamış görünüyor. "Tamamen sessiz olacağım ve sadece yumurta ile spermin buluşmasını ve yumurtalarının döllenmeyi ne kadar çok istediğini düşüneceğim."

Willa başını sallıyor ve yüzüme odaklanıyor. Uzanıp yanağımı okşuyor, tatlı bir gülümsemesi var. "Ben buradayım," diye mırıldanıyor bana. "Sadece sen ve ben varız, gerçekten."

Boğazımda kısık bir sesle hırlıyorum, hayal kırıklığımı dile getiremiyorum. Öyle... ama yine de bu farklı. Ağzımı avucuna bastırıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve kendimi onunla örtmeye çalışıyorum.

Eşimin gözlerinde farkındalık titreşiyor. "Ah," diye mırıldanıyor ve sonra elini bedenlerimizin arasına sokuyor. Parmaklarının karnımdan aşağı kaydığını hissediyorum ve bir an için sikimi kavrayıp sertleşene kadar beni manipüle edeceğini düşünüyorum. Bu düşünce baştan çıkarıcı ama Ashtar ve eşiyile paylaşmak istediğim bir şey değil. "Willa-"

Ama eşimin parmakları sikimin yanından geçiyor ve o kayıyor. Kendine dokunduğunu fark ediyorum ve kaşlarım çatılıyor. Önce doruğa ulaşacak ve sonra benim de aynı şeyi yapmamı mı umacak?

Bir an sonra eli tekrar yukarı kalkıyor ve ağzıma bastırıyor. Uyarılmanın verdiği sulu amcık kokusu duyularıma doluyor. Hırıltım tahrik edici bir hırıltıya dönüşüyor ve sikim bir nefeste inanılmaz derecede sertleşiyor.

"Benim," diye fısıldıyor. "Sadece benim." Bakışları benimkileri tutuyor, gözleri sevgi ve ihtiyaç dolu. Bir bacağına kalçalarım doluyor ve bana doğru yükseliyor, amcığı uzunluğuma sürtünüyor.

İnliyorum ve elimi kalçasına koyuyorum, onu sıcaklığını ararken tutuyorum. Bir hamle ve sonra onun derinliklerine gömülüyorum ve khuilerimiz o kadar yüksek sesle yankılanıyor ki bedenlerimiz sanki parçalanıyormuş gibi hissediyor. Eşimin içine pompalıyorum, etrafımda kenetlenip sıkılaştığını hissettiğimde bakışlarım onunkilere kilitleniyor. Son birkaç gündür her çiftleşmede olduğu gibi bu da hızlı ve acımasız bir şekilde gerçekleşiyor ve birkaç dakika içinde tohumlarım bir sel gibi boşalıyor.

Sonra nefes nefese alnımı onunkine yaklaştırıyorum, nefesini içime çekiyorum, duyularımı Willa ve sadece Willa ile dolduruyorum.

Arkadaşım bana gülümsüyor, sonra gözleri kapanıyor ve ağır bir şekilde iç çekerek gevşiyor.

"Doğru, uyku zamanı," diye mırıldanıyor Veronica. "İkinizin de güzel, uzun bir uykuya ihtiyacı var. Gerisini ben hallederim."

Şifacı omzuma bir el attı ve sonra rüyasız bir uykuya daldım.

uykuya daldım, dostumu yakınımı soktum.

GREN

I

Bir süre sonra uyandığımda bedenim Willa'ma sarılmıştı. Hava daha da soğumuş ve çadır daha da kararmıştı. Yalnızız, hem Ashtar'ın hem de Veronica'nın kokuları solmuş ve bayatlamış.

Uzun zamandır uyuyoruz

bir süre, öyle görünüyor. Arkadaşımla yanağına dokunuyorum, uykulu bir şekilde dudaklarını şapırdatıyor ve sonra tekrar battaniyenin altına gömülüyor.

"Dinlen," diyorum ona, kürkleri vücudunun etrafına sıkıştırarak.

Ayağa kalkıp geriniyorum. Kaslarım uzun bir uyku çekmişim gibi kaskatı ama uzun zamandır ilk kez kendimi... dinlenmiş hissediyorum. Sert, açlık hissi kaybolmuş ve elimi göğsüme sürdüğümde rezonansın ısrarcı titreşimini değil, daha uykulu ve doymuş bir şey hissediyorum. Ses yumuşak ve nazik, sanki sonunda tatmin olmuş gibi. Willa'mı inceliyorum ve alnındaki kısık ifadenin kaybolduğunu, gözlerindeki çukurluğun azaldığını fark ediyorum. Memnun oldum, rahatladım. Çiftleşme sırasında şifacının yanımda olması tatsız olsa da, bundan pişmanlık duymuyorum.

Güzel eşimin uyumasını izlerken, içime şüphe düşmeye başladı. Willa dinleniyor ve rezonansımız tamamlanmalı. Son birkaç haftadır pek çok kez yaptığımız gibi, bedenimin çağrısıyla ilgilenmek için uyanmadı. Ya bunun anlamı

artık benimle olmak istemiyorsa? Ya rezonans tamamlandığına göre artık hiçbir şey onu benim yanıma bağlayamazsa?

Uykusunda gülümsüyor, boğazından küçük bir iç çekiş kaçıyor. Onu okşamak için uzanıyorum, bir pençemle yanağında geziniyorum, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissediyorum - fiziksel olarak değil ama kalbimde ve ruhumda.

"Gren," diye mırıldanıyor ama uyanmıyor. Gülümsemesi uyuyan yüzüne geri dönüyor.

Ve garip bir şekilde memnunum. Paniğim sadece aptallık. Willa'nın yanımdan ayrılmak için birçok fırsatı oldu - rezonanstan önce ve sonra - ve asla ayrılmadı. Elbette beni seviyor. Memnuniyetle, yelesinin bir tutamını parmaklarımın arasında ovuyorum, uyumasını izlemekten memnunum.

Midem gurulduyor ve bedenimin diğer işlevlerini hatırlıyorum. Yakınlardan bir koku gelirken başımı kaldırıyorum. Sıcak yemek ve ateş. Kulaklarım alçak seslerin uğultusunu duyuyor ama ne dediklerini anlayamıyorum. Çadırda kalmayı düşünüyorum, dışarı adımımı attığım anda saldırıya uğrayıp uğramayacağımı merak ediyorum.

Ama hayır, Hassen güvende olduğumuza söz verdi. Kollarımı esnetiyorum, kendimi daha güçlü hissediyorum. Eğer bize saldırmak isterlerse, kısa bir süre önce olduğum gibi sinirli, bitkin bir yaratıkla değil, iyi dinlenmiş bir canavarla karşı karşıya olacaklar.

Ayrıca, Willa yakında uyanabilir. Eğer öyleyse, aç olacaktır. Eşime bakma ihtiyacı beni ileri itiyor. Peştamalımı sessizce giyip çadırdan çıkıyorum.

Bir koku dalgası duyularıma saldırıyor - sadece ateş ve yemek değil, insanlar da. İnsanlar her yerde. Aklıma hemen en büyük arena savaşları geliyor; o savaşlara girdiğimde rakiplerimin kokuları tarafından saldırıya uğrardım. Vücudum anında alarma geçer, saldırıya hazırlanırdı. Ama sonra biri güler. Bir bebek ağlıyor ve bu duyularımı sarsıyor.

Burası arena değil. Saldırı altında değilim.

Willa burada.

Omuzlarımın gevşediğini, gerginliğin bedenimi terk ettiğini hissedebiliyorum. Bir ateşin başında insanlar oturuyor ve tanımadığım biri bana el salladığında

tereddüt etti, ama onlara katılmadan önce sadece bir anlığına.

"Selamlar kardeşim," diyor erkek ve ateşi karıştırmak için öne doğru eğiliyor. Bunu yaparken dört kolu olduğunu fark ediyorum. O zaman bu Lauren'in halkından biri. "Kardeşim" diye çağrıldığım için şaşırdım (ama memnun oldum). Bu onlardan biri olduğumu ima ediyor.

"Ben... eşimi beslemeye çalışıyorum," diyorum ona, cevap olarak ne söylemem gerektiğinden emin olamadan. Kibar bir şey mi? Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bir anlık tereddüitten sonra, "Ve selamlar kardeşim," diye ekliyorum.

"Benim adım J'shel," diyor uzun bir örgüyü omzunun üzerinden savurarak. Yanında oturan, kürke sarınmış erkeği işaret ediyor. "Bu N'dek. L'ren ve K'thar ana ateşin yanında oturuyorlar, G'hail ve V'za ise Z'hren'i çadırlarına aldılar. Bu akşam biraz huysuz." Erkeğin sözlerini doğrularcasına, bebek uzaktan bir feryat koparır, ancak tekrar susturulur. "Senin ve eşinin kısa bir süreliğine de olsa Güçlü Kol Klanı'na katılacak olmanızdan memnuniyet duyuyoruz."

Ve küçük ateşlerinin yanında toplanmış taşlardan birini göstererek oturmamı işaret ediyor.

Onu inceliyorum. Tüm gücüne rağmen genç görünüyor. Vücudu neredeyse benimki kadar kalın kaslarla kaplı ve dört güçlü kolu sanki kafaları ezebilecekmiş gibi görünüyor. Ama yüz ifadesi açık ve dürüst; omzunun üstündeki uzun saç örgüsü bana hiç savaş tecrübesi yaşamadığını söylüyor, düşmanlarına bu kadar kolay bir tutunma imkânı verirken değil. Diğer erkeğe bakıyorum. Ateşe bakıyor, sonra bana başını sallıyor. N'dek dediği kişi daha zayıf yapılı görünüyor ve ağırlığını verip kürkünü vücudunun üzerine çektiğinde dizinden kesilmiş bir bacak kütüğü görüyorum. Ah. Bu pek çok şeyi açıklıyor... ve garip bir şekilde kendimi daha rahat hissetmemi sağlıyor.

Burası köle çukuru değil. Yürüyemeyen bir köle işe yaramaz bir ağızdır. N'dek son efendimin yanında bir gün bile dayanamazdı.

Bebek yine ağlıyor ve bana buranın ne kadar farklı bir yer olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. Willa çok endişeleniyor ama benim korkularım her an biraz daha azalıyor. Köleliği ve vahşeti biliyorum ve bu kampın küçük, ince işaretleri bana onların pek çok şey olduğunu ama köle tacirleri olarak korkulmaması gerektiğini söylüyor.

Ben de oturdum. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum, kararsızdım.

"Gölgeli Kedi klanından mısın?" diye soruyor N'dek. "Sahilin karşısında çadırları var."

Tercüman onların sözlerini bana geri söylüyor ve ben başımı sallıyorum. "Ben..." Bir şey mi? Savaşmak için yaratılmış bir erkek, başka bir şey değil mi? Ama beni iğrenerek değil, merakla izliyorlar ve sadece onlardan değil, herkesten farklı olduğumu fark etmedikleri açık. Sonunda, "Ben klanı olmayan bir erkeğim" diyorum.

"Sen ve eşin bizimkine katılabilirsiniz," diyor J'shel, ateşi dürttüğü sırada sırtarak. "Sadece iki kolunuz olabilir ama oldukça güçlü görünüyorlar."

Böyle bir davetten memnuniyet duyarak ona ciddiyetle, "Eşime hoş karşılandığınızı bildireceğim," diyorum. "Yine de avlanma konusunda henüz çok yetenekli değilim. Avladığım tek şey... diğer avcılar."

N'dek hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Herkes avlanmak zorunda değil."

Bacağına bakmamak için büyük çaba sarf ediyorum. "Anlıyorum."

J'shel arkadaşına dirsek atar. "Kendine çok yükleniyorsun. Kolların henüz güçlü değil mi kardeşim? Sen de en az V'za ve eşi kadar buraya aitsin. Güçlü Kol herkese kucak açar."

N'dek sadece "Mmm," diyor.

J'shel kaşlarını çatarak arkadaşına bakıyor, sonra ateşin üzerinde asılı duran keseden bir kâse alıp bana uzatıyor. "Ye. Bu topraklarda bolca yiyecek var."

Elinden alıyorum ve midem gurulduyor. Yine de tereddüt ediyorum. "Eşim için yeterli mi?"

"Tabii ki."

Oturdum ve yemeye başladım. Yemek sıcak ve çok açım. Kaseyi bitirmeden önce neredeyse tadına bile bakamıyorum ve yemeğin her damlasını almak için pençelerimi yalıyorum. J'shel bir porsiyon daha almam gerektiğini söylüyor ve ben de alıyorum. Onlara bakarak bunu daha yavaş yiyorum. "Arkadaşların nerede?"

N'dek ateşe doğru parlıyor.

J'shel doğruldu, yüzünde hevesli bir ifade vardı. "Eşimiz yok... henüz."

Ama hoo-man kabilesinde birçok kadın var. Bu gerçekleşecek. Sabırlı olmalıyız, hepsi bu."

"Gördüğüm Gren mi?" diye sesleniyor bir ses, çakıllı kumların hışırtısıyla ateşe yaklaşırken. "Ho'dan Güçlü Kol'a."

Kaskatı kesilip bekliyorum. Ses dostça, ama ateşin ışığı gece görüşümü kör ediyor ve erkek ateşin yanında belirene kadar yüzü seçemiyorum, uzun tek boynuzu anıları canlandırıyor. Bu beni izleyen erkek. Willa'nın beni kurtarmak için saldırdığı kişi bu. Saldırıp saldırmayacağını görmek için bekliyorum ama ateşin yanında diz çöküp beni selamlarken ifadesi J'shel'inki kadar dostane ve açık. "Seni ve eşini dönmüş gördüğüme sevindim."

"Ben... adınızı hatırlamıyorum ama yüzünüzü tanıyorum," diye itiraf ediyorum. Bu kadar çok dostça sohbet karşısında başım dönüyor gibi hissediyorum. Bu kadar çok insan, hepsi de... hoş.

Bana. Canavar Gren'e. Willa'dan önce tek kelime nezaket görmemiş gladyatöre. Şimdi kendimi onun içinde hissediyorum. Hoş karşılandığımı hissediyorum. Bir yabancıнын ateşinde bana yemek veriliyor ve kimse bana bir canavarmışım gibi bakmıyor.

Dört kollu uzaylılara bakarken, belki de artık gördükleri en tuhaf erkek ben değilimdir diye düşünüyorum. "Ada" halkı gözlerini farklı türlere açmış gibi görünüyor. Ben izlerken, mavi mesakkah J'shel'in yanındaki koltuğa çarpıyor ve dört kollu uzaylının teni renkten renge giriyor, gölgeli bir griye dönüşüyor ve sonra tekrar soluk maviye dönüyor.

Kesinlikle en tuhafı değil.

"Benim adım Pashov," diyor mavi tek boynuzlu uzaylı gülümseyerek. "Ve adımı hatırlamanızı beklemiyordum."

"Çünkü çok uzun," diye alay ediyor J'shel. "P'shov kulağıma daha hoş geliyor." N'dek sadece homurdanıyor ama ifadesinden eğlendiği anlaşılıyor.

Bu dostane sohbete katılmak isteyerek kâsemi tutuyorum. Onların yaptığı gibi rahatça konuşmak ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi konuşmak. Sanki gittiğim her yerde arkadaş edinmişim gibi. Yine de zihnim kelimelerden yoksun ve bana baktıklarında aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Arkadaşlığınıza sevindim.

Beyinler kulaklarınızdan çıkmadı."

Pashov başını geriye atar ve güler. "Ben de öyle. Peki eşin nasıl? Güçlü olan?"

Buna gülümsüyorum çünkü benim Willa'm güçlüdür. "Dinleniyor. Ona yemek getireceğim."

Paşov güveç kesesinin üzerine eğilir ve onu koklar. "Dvisti? Bunu kendin mi yakaladın?"

J'shel N'dek'e bakıyor ve sonra biraz utanarak başını ovuşturuyor. "Hayır. Kampın yakınında duran bir tanesini yakalamaya çalıştım ama bana saldırdı ve sonra da ısırıldı." Bir elini ovuşturuyor. "O kadar korkmuştum ki mızrağımı düşürdüm."

"Bu iyi bir şey," diye isteksizce konuşuyor N'dek. "F'rl'i'nin evcilleştirilmiş canavarıydı."

"Chahm-pee?" Pashov dizini tokatlıyor ve kahkahalarla kükrüyor. Kıkırdıyorum, mağaramızdaki sıska bacaklı canavarı ve J'shel'in şaşkınlık içinde sırt üstü yattığını düşünüyorum. "O dişi seni etrafında döndürüyor, değil mi?"

"Kadın mı?" Ben soruyorum.

J'shel bir elini omzuna götürüyor, sanki sırtındaki bir örgüye fiske vuracaktı gibi. "Bir dişiyle rezonansa girdim ama beni görmezden geliyor. Ben... sabırlı davranıyorum." Sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Bu çok dikkat dağıtıcı."

"Çok," diye kabul ediyor Pashov ve tekrar bana bakıyor. "Yemeğini bitir Gren, ben de sana kampı gezdireyim, böylece bir şeye ihtiyacın olursa malzemelerin nerede olduğunu öğrenirsin. Diğerlerini de selamlaman senin için iyi olacaktır."

Bu fikrin beni ne kadar memnun ettiğine şaşırarak ayağa kalkıyorum. İnsanlara sanki herhangi bir insan dişi ya da diğer erkekler kadar normalmişim gibi tanıtılacağım. Sanki Gren, hantal ve çirkin değil de Ashtar'mışım, altın rengi ve mükemmelmışim gibi. "Eşim," diye başlıyorum.

"Onu koruyacağız," diye bana güvence veriyor N'dek.

"Uyanırsa gelip seni bulacağım," diye ekliyor J'shel, morali bozuk bir şekilde ateşe bakarken, neşesi kaçmış. "Kamp büyük değil. Saklanacak ağaç yok

geride."

Yavaşça başımı sallıyorum ve Pashov ayağa kalkıyor, yüz ifadesi dostça ve açık. Eğer arenadaki rakibim o olsaydı, eski yarasını bana karşı kullanırdı. İntikam almanın yollarını, acısı için bana eziyet etmenin yollarını düşünüyor olurdu. Bir an daha tereddüt ediyorum ama... dahil edilmek iyi hissettiriyor. Diğerleri gibi muamele görmek.

Ve böylece gidiyorum.

Pashov beni kamp ateşinden kamp ateşine götürüyor ve bir sürü yüzle tanıştıyor. Yüzü kürklü uzaylılar ve büyük, yay gibi boynuzları olan uzaylılar var. Koyu mavi mesakkahlar ve daha çok insan dişileri var. Hatta iki a'ani bile var, ancak onlar kıkırdayan insan dişilerle "şişe çevirme" adı verilen bir oyun oynamakla meşguller, oysa ortada şişe yok, onun yerine uzun, pürüzsüz bir silindirik kemik var. Birkaç dişi, adalı erkeklerle birlikte yarım daire şeklinde oturmuş. Ben izlerken, a'ani erkeklerinden biri uzanıp dönen kemiği kapıyor ve çemberdeki tüm dişilerin yanından geçip yakındaki ateşin yanında oturan hamile bir dişiye doğrultuyor.

Öfkeli bir kadın ona "Bu işler böyle yürümez" diyor.

"Ama ağzıma almak istediğim tek kişi o," diyor a'ani biz yanından geçerken, kaşlarını çatarak. "Başka neden bu oyunu oynayayım ki?"

Yolumuza devam ediyoruz ve birkaç dişinin bir arada kümелendiğini görüyorum. Biri kucağında bir bebek tutuyor, iki hamile olanın yanında da başka yavrular var. Birlikte gülüşüyorlar ve ben izlerken, kıvrık boynuzları olan uzun boylu bir erkek hareket ediyor ve küçük dişi yavrulardan birini yakalayıp havaya savuruyor. Küçük olan neşeyle ciyaklıyor ve dişi olan başını kaldırıp gülümsüyor. Başka bir dişi -yuvarlak vücutlu ve suratı asık olan bu dişi- neredeyse bizi ezip geçecekken ada erkeklerinden biri -yüzünde kürk olan bu erkek- sırtarak onun peşinden koşuyor.

Kimse savaş için eğitilmiyor. Kimse temkinli ve korkmuş değil. Çatık kaşlı dişi bile kürk yüzlü erkeğe dokunmak ister gibi bakıyor ama kaşlarını çatıyor.

Bunlar korkan ya da savaşa girmek üzere olan insanlar değil.

Burası iyi bir yer.

Ve Willa benimle kalmak için her şeyi geride bıraktı. Onun seçimi karşısında bir kez daha alçakgönüllü davrandım ve eşimin sadakati için minnettarım. Ama belki de bu kabilenin bir parçası olmamızın bir yolu vardır, böylece Willa arkadaşları ve eşi arasında seçim yapmak zorunda kalmaz. Belki de bir halkım, arkadaşlarım olur ve diğerleri geldiğimde hoş geldiniz diyerek gülümserler. Belki de sonsuza dek herkes tarafından dışlanan biri olmak zorunda kalmam.

Bir çılgılık geceyi deliyor.

"GREN!"

Bu benim eşim. "*Willa*," diye bağıryorum, ona ulaşmak için insanların arasından hızla geçiyorum. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne bu insanlar, ne bir kabileye sahip olmak, hiçbir şey.

Willa'yı kaybedersem, her şeyi kaybederim.

WILLA

H Gitti. Onu benden aldılar.

İhanet ve şok beni çarpıyor, ardından öfke geliyor. Nasıl Ona böyle davranmaya nasıl cüret ederler?

Nasıl *cüret ederler*? O lanet olası bir *insan*!

Elimde bulabildiğim tek silah olan başsız mızrakla çadırdan koşarak çıkıyorum. Kumsalda toplanan insanlara şaşkınlıkla bakıyorum. İki uzaylı ateşin yanında oturuyor ve ben tökezleyerek ilerlerken biri ayağa fırlıyor. Ben onlara bakarken ikisi de renk değiştirip karanlığa karışıyor gibi görünüyor. Diğerleri çılgınlıkla ileri doğru hareket ediyor. Tanıdık yüzlere bakıyorum, özellikle birini arıyorum. "Nerede o? Onu nereye götürdünüz?"

"Willa?" Lauren'ın meraklı sesini duyduktan bir süre sonra çadırından dışarı baktığını fark ediyorum, meraklı ve uykulu. "Neler oluyor?"

"Gren!" Ona bağırarak ateşe doğru ilerliyorum. Adamımı geri almak için bu sahildeki herkesle savaşmaya hazırım. "Ben uyurken onu alıp götürdüler!"

"Ne?" Lauren'ın kafası karışmış gibi.

"WILLA!" diye sesleniyor arkadaşım, sahilde bir yerlerde.

"Geliyorum," diye bağıyorum ona, çakıllı kumda tökezleyerek ilerliyor ve bana yardım etmek için uzanan insanları iterek geçiyorum. Çılgına dönmüş durumdayım, benimle yüzleşmek için ortaya çıkan mavi -ve başka türlü-uzaylıları görmezden geliyorum. Eğer eşime gitmemi engellemeye çalışırlarsa, bana yardım edin, ben-

Bir an sonra Gren beliriyor, kum püskürterek bana doğru koşuyor. Birkaç adım arkasında Pashov var ve ikisi de endişeli görünüyor.

Bir hıçkırıkla kendimi Gren'in kollarına atıyorum. "Seni benden almalarına izin vermeyeceğim," diyorum gözyaşlarımın arasından ona şiddetle. "Sen benimsin."

Elleri çılgınca üzerimde geziniyor. "Neren yaralı?" Ne?

"Yaralı değilim."

Uzun bir nefes veriyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. Bitimin zevkle gümbürdediğini duyuyorum ama bu artık doymuş, uykulu bir ses. "Seni bir şey mi korkuttu? Çadırda bir şey mi vardı?"

"Yandan yürüyenler," diye öneriyor Pashov, kısa koşusundan nefes nefese kalmış bir halde. Bir elini yan tarafına koyup başını sallıyor. "Geçen gün çadırımda bir tane buldum, botumun içine saklanmıştı."

Bunlar neden bahsediyor? "Hayır, ben sadece..." Gözlerimi kırpıştırıp dostuma bakıyorum. Endişeli görünüyor ama benim için. Bileklerine dokunuyorum ama orada ip yok. Yakınlarda diğerleri şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle bize bakıyor.

Gren yanağıma dokunuyor. "Bir şey mi gördün?"

"I..." Sertçe yutkunuyorum ve kimsenin eşimi çalmadığı aklıma geliyor. "Kimse seni çadırdan dışarı sürüklemedi mi?"

Gren başını sallar. "Hayır. Uyandım ve sana yiyecek bir şeyler bulmaya gittim."

"Onu çadırdan sürüklemek mi?" diye homurdanıyor biri. "Onu yerinden oynatmak için Güçlü Kol'un tamamı gerekir."

Ve saçma bir nedenden ötürü, Gren bu yorum onu memnun etmiş gibi sırtlıyor.

"Kafam çok karışık," diye fısıldıyorum. Parmaklarımı kollarının alt kısmındaki kürke geçiriyorum. "Kimse seni bağlamaya çalışmadı mı? Ya da seni uzak tutmaya?"

"Hayır, Willa," diyor nazikçe ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. "Ben iyiyim. Kimseye saldırmadım ve onlar da bana saldırmadı." Ağzını saçlarıma sürüp kokumu içine çekiyor, sanki iyi olduğuma ikna olmuş gibi. Sonra, "Pashov bana kampı gösteriyordu." diyor.

"Diğerleriyle tanışmasının onun için iyi olacağını düşündüm," diyor Pashov doğrulurken. "Korktuysanız beni bağışlayın."

Gren'e tutunurken bile Pashov'a bakıyorum. Arkadaşıma bakarken gözlerinde korku yok, belirsizlik yok. Aslında, herkes bize bakıyor ve gözlerindeki tek belirsizlik, deli olduğum ve herkesi korkuttuğum için bana yönelik.

"Ben... sanırım aşırı tepki gösterdim," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Gel ateşin yanına otur," diye sesleniyor bir yabancı. "Gren'in bir porsiyon daha yemesi ve senin de yemen için fazlasıyla yiyecek var."

Gren'in çoktan bu insanlarla oturup yemek yediğini ima eden bir servis daha. Gren'e bakıyorum ve gözlerinde korku ya da öfke yok, sadece benim için endişeleniyor. Beni kendine çekiyor, yüzümü inceleyebilmek için çeneme dokunuyor.

"İyi misin, Willa?"

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Sadece senin için endişelendim."

"Ve işte buradayım, kalbim hâlâ eşimin dehşet dolu çığlıklarının korkusuyla çarpıyor."

"Özür dilerim."

"Üzülme. Benim için korkuyordun." Parmak eklemine çeneme sürüyor. "Her zaman beni savunmaya çalışıyorsun. Bunu hoş bulduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum."

Yanaklarımdan ısındığını hissedebiliyorum. "İnsanların sözlerine inanmıyorum, anlıyor musun? Eylemlerine inanırım."

"Ben de aynıyım." Eğiliyor ve garip ama mükemmel öpüşmelerimizden birinde ağzıma sokuluyor. "O zaman eylemlerinin bize ne göstereceğini göreceğiz. Şimdi gel, otur ve yemeğini ye."

EYLEMLER KANITSA, boşuna endişeleniyorum demektir. Gren ve bana eşlik ettikleri için heyecanlı görünen dört kollu ada sakinleri tarafından besleniyoruz. Ortaya çıktığımız için sanki onların küçük "klanına" katılmışız gibi davranıyorlar ve Gren'e karşı çok dostça davrandıkları ve Gren de onlardan hoşlanmış gibi görüldüğü için onları düzeltmiyorum.

Balım da artık adadaki en tuhaf uzaylı değil. Dört kol ve renk değiştirme kesinlikle daha garip. Gren'in sadece kürkü var ve diğer uzaylıların bazılarında da var. Kesinlikle dağınık bir kabile karışımı ve bir aydan biraz daha uzun bir süre önce indiğimizden çok farklı. Biz ateşin yanında otururken, diğerleri merhaba demek ve bana sarılmak için yanımıza geliyor. Kızların hepsi sağlıklı görünüyor, Angie patlamaya hazır gibi görünüyor ve herkesin durumu yeterince iyi görünüyor. Kimse ilk günlerdeki gibi mutsuz ya da perişan görünmüyor. Yabancı bir gezegende uyandığı için yıkılmış gibi görünen Tia bile kısa süre önce ortaya çıkan peştamallı, sırık gibi mavi bir adamla hafifçe flört ediyor.

Her şey yeterince güzel görünüyor.

Peki neden rahatlayamıyorum? Neden Gren'le konuşan her insana kaşlarımı çatıyor, maskenin düşmesini bekliyorum? Neden hepsinin bizi yakalamak için dışarıda olduğunu varsayıyorum? Gren kin tutuyor gibi görünmüyor.

Ama rahatlayamıyorum.

İyi niyetli olduklarına güvenemem. Gözlerimi her kapattığımda Gren'in iplerle bağlandığını görüyorum.

Lauren ve arkadaşı K'thar bizimle oturmak için çadırlarından çıktılar ve sonra erkekler gülüşüp konuşurken Lauren K'thar'ın kalçasına oturup kemer örmeye çalışıyor, K'thar'ın kuş benzeri hayvanı da onun saçlarını çiğniyor. Bazı konuşmalara gözlerini deviriyor ve bana "çocuklar" der gibi sırıtıyor ve itiraf etmeliyim ki bazı av hikayeleri kulağa çok çirkin geliyor. Çok sessizim

Gren konuştuğunda sesi tereddütlüydü, sanki kendi deneyimlerini paylaşmasına izin verilmemiş gibi. Ama J'shel konuşmaya devam etmesi gerektiğini söylüyor ve ardından Gren, yeni dünyalaştırılmış bir gezegende insan yiyen canavarları avlamak zorunda kaldığı o korkunç hikayeyi anlatıyor ve ben adamımın yaşadıklarından dehşete mi kapılsam yoksa bu kadar hoş karşılanmasından memnun mu olsam bilemiyorum. Hal böyleyken, gidip J'shel'in yanağını böyle tatlı olduğu için sıkamak istiyorum. Bu yeni gelenlerin Gren'e "korkutucu" ya da "farklı" olarak bakmadıkları açık.

Ve Gren'in canavarları kendi pençeleriyle parçaladığı dehşet verici hikayesini paylaşmayı bitirdiğinde ne kadar memnun görüldüğüne kalbim acıyor. Çünkü katkıda bulunuyor. Arkadaşları var. Hoş karşılanıyor.

Peki neden rahatlayamıyorum?

Konuşmalar devam ediyor ve ben Gren'in koluna yaslanıyorum. Harika vakit geçiriyor gibi görünüyor, adamlar av hikayesi üzerine av hikayesi anlatırken gözleri parlıyor ve ben de uykuya dalıyor olsam da dinlemek için elimden geleni yapıyorum. Bir noktada, Gren'in beni kollarına çekmesi ve o yumuşak, hırıltılı diliyle konuşmaya devam etmesi için sarsılarak uyanıyorum. Ona doğru kıvrılıyorum ve gece için çadıra döndüğümüzde sadece hayal meyal farkındayım.

Ertesi sabah uyandığımda hemen alarma geçiyor ve kampta dolaşan insanları dinliyorum. Sessiz tonlarda sesler duymayı ya da konuşmalarda isimlerimizi duymayı bekliyorum ama sadece kısık kahkahalar ve sürekli mızızlanan bebeğin ağlaması var. Yine de, her ihtimale karşı tekrar ayrılmaya hazırlıklı olmamız akıllıca olacaktır.

Sıcak bir kol belime dolanmadan ve Gren'in iri bedenine doğru sürüklenmeden bir saniye önce bitim usulca mırıldanmaya başlıyor. Yüzünü saçlarıma gömüyor ve burnunu kulağıma sürtüyor. "Şimdiden uyandın mı?"

Sesinin bu kadar uyuklu, bu kadar memnun çıkmasına bayılıyorum. "Evet. Uyandırdım mı? Uyandırdım mı seni?"

"Önemli değil. Uyandığım için memnunum." Ağzını tekrar saçlarıma değdiriyor. "Burada uzanmak ve seni kollarımda tutmak çok güzel."

Ne demek istediğini anlıyorum. Günlerce bit hayatımızı yönetti, uykumuzu, yemeğimizi, birbirimizin arkadaşlığından zevk almamızı etkiledi. Her şey seksti, her zaman. Orgazmdan bıkaçağımı hiç düşünmemiştim ama

garip bir şekilde bir süreliğine durmalarını sağlamak için. "Katılıyorum. Sanırım bu Veronica'nın iyileşmesinin işe yaradığı ve resmen hamile olduğumuz anlamına geliyor." Karnıma dokunuyorum.

Bir an sonra parmakları karnımın üzerinde dururken benimkileri okşuyor. "Umarım çocuğumuz bana değil de sana benzer."

"Bebeğimizin nasıl görüldüğü zerre kadar umurumda değil," diyorum ona ve bunda ciddiym. "Görünüşün bir önemi olmamalı."

Doğruluyor ve merakla bana bakıyor. "Kızgınsın. Neden?"

Öyle miyim? Sanırım biraz kıllanıyorum. "Burada kimsenin sana ait değilmişsin gibi hissettirmesini istemiyorum."

"Kimse böyle bir şey yapmadı."

"İlk geldiğimizde de öyleydi," diye karşı çıkıyorum hararetle.

"Çünkü onlara saldırdım. Bunu yapmakta haklıydılar. Bir daha denemediler." Gren şaşırmış bir halde beni inceliyor. "Gitmek mi istiyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum." Yüzündeki ifadeden hoşlanmadığım için ona daha da yaklaşıyorum. "Sadece fikirlerini değiştirmeyeceklerine güvenmiyorum."

"Neden fikirlerini değiştirsinler ki?"

"Çünkü insanlar böyle yapar," diyorum ona sarılarak. "İşler zorlaştığında kim olduklarını değiştirirler."

Gren bir eliyle karnımı okşuyor. "Onlara gülümsüyorsun ve dostça davranıyorsun ama sanki onlara hiç güvenmiyorsun. Güvensiz olan ben olmalıydım ama yine de benim için korkuyorsun. Bu neden böyle?"

Ağzım kurudu. "Ben sadece... "Beni bir kere kandırırsan kendinden utanırsın, iki kere kandırırsan benden utanırsın" diye bir deyim duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Şey, bu benim de düşündüğüm bir şey." Parmaklarına dokunuyorum, pençeleriyle oynuyorum. "İnsanları tanıdığını sanıyorsun, sonra güvenini tamamen yok ediyorlar ve bir daha kime inanacağını bilemiyorsun."

Ağzını alnıma bastırıyor. "Peki güvenini kim kırdı?"

"Annemi." Uzun zamandır bu acıyla yaşamama rağmen, bunu düşünmek hâlâ içimi acıtıyor. "Isaiah adında küçük bir kardeşim vardı. Çok kötü bir hastalığa yakalandı. Annemin onu hastaneye götürmesi gerekiyordu ama onun yerine bir arkadaşının evine gitti. Sanırım kafayı bulmaya falan gitmişti. Saatlerce ortadan kayboldu. Her neyse, Isaiah'ı hastaneye götürdüklerinde artık çok geçti. Isaiah öldü. Olay olduğunda on yaşlarındaydım ama ondan sonra babam gitti. Artık annemin yüzüne bakamadığını söyledi ve sanırım bu beni de kapsıyordu, çünkü beni annemle bıraktı. Annem her türlü uyuşturucuyu açıkça kullanmaya başladı ve bir insan olarak değişti. Tatlı değildi, eğlenceli değildi, nazik değildi. Kötü, acımasız ve untkandı ve önemli olan tek şey uyuşturucuydu. Kardeşini bizimle yaşamaya davet etti ve Dick Amca..." Daha da acımasız hobileri olan zalim adamı düşünerek yutkunuyorum. "Korkunç biriydi. Bunlar tanıyarak büyüdüğüm insanlardı. Ne zaman anneme güvenmeye çalışsam, onun düşündüğüm kadar kötü biri olmadığını düşünsem, yanıldığımı kanıtladı. Birini seviyor olmanız onun iyi bir insan olduğu anlamına gelmez. Ve şu anda size iyi davranıyor olmaları, daha sonra sizi hayal kırıklığına uğratmayacakları anlamına gelmez."

"Anlıyorum." Gren saçımı okşuyor. "Ve bu insanların seninle yalan konuştuğundan mı endişeleniyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bence iyi niyetliler ama annem de her zaman iyi niyetliydi. Sadece güçlü bir insan değildi. Kasıtlı olarak zalim olmak için yola çıkmadı. Her şey bir şekilde bu şekilde sonuçlandı."

"Bu gitmek istediğiniz anlamına mı geliyor?"

Başımı kaldırıp ona, tüm tuhaflığına rağmen benim için çok yakışıklı ve değerli olan yüzüne bakıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bu hiç değişmedi," diyor bana nazikçe. "Seninle birlikte olduğum sürece mutlu olacağım."

Ona gülümsüyorum ama bunu yaparken bile dün gece ateşin etrafında oturduğumuzda gözlerinde parlayan keyfi düşünüyorum. Basit bir sohbe dahil olmaktan ne kadar hoşlandığını. Sertçe yutkunuyorum, çünkü hislerim kimse bize ihanet etmeden önce gitmemiz için çılglık atıyor. Ama Gren'in arkadaşları olsun istiyorum. Ve itiraf etmekten utansam da, kampta yaşamak daha kolay,

İşlerin bölündüğü ve her şeyden sorumlu olmadığım bir yer. Tekrar çadırda yaşamak için sırt çantamla karlı dağlara çıkmayı düşünmek bile beni yoruyor.

"Birkaç gün burada kalacağız," diyorum. "Ve sonra karar vereceğiz."

"Sen karar vereceksin," diyor bana. "Çünkü seni her yerde takip edeceğim."

WILLA

W

Bir gün boyunca dinleniyor, kestiriyor ve kampta oturup herkesi tanımaya çalışıyorlar. Görünüşe göre adadaki uzaylılar arasında her biri kendine özgü üç mini kabile var.

özellikleri ve pek de sessiz olmayan rekabet. Gölge Kedi Klanı (fazladan vücut kılına sahip olanlar) Gren'in Güçlü Kol ile yaşamasından hoşlanmıyor, çünkü onun kendilerinden biri olması gerektiğini düşünüyorlar. Uzun Boynuz Klanı (en büyük başlığa sahip olanlar), Güçlü Kol Lauren, Gail ve Vaza'yı "elde ettiği" ve J'shel bir insana rezonansa girdiği için, Gren'i almaları gerektiğini düşünüyorlar çünkü en iyi uyku alanlarına sahipler - uçurumlardan birinin tabanı boyunca uzanan mağaralar ağı ve eğer biz onlara katılmazsak, o zaman iki kızıl ikiz katılmalı, böylece sayıları "eşit" olacak. Bu durum, onlara sormadan insanları paylaştıkları bir başka iyi huylu çekişme turunu başlatıyor. İki kırmızı adam sadece Angie de katılırsa gideceklerini söylüyor ve Angie kimseye katılmayacağını ilan ediyor ve ardından Raahosh devreye girip herkese sakin olmalarını söylemek zorunda kalıyor.

Son zamanlarda sahilde her gün hemen hemen böyle oluyor, ya da bana öyle söylendi. Kimse birlikte yaşamaya alışık değil ve üç klan birbiriyle rekabet etmeye alışkın, bu da ileri geri çok fazla rekabet olduğu anlamına geliyor.

Aslında bunun sevimli olduğunu düşünüyorum, çünkü hepsi Gren'in kendi mikro kabilelerine katılması fikrine aşık. Bu yüzden sahildeki en popüler adam o. Onun gücünü, vahşiliğini ve gladyatör arenalarındaki dövüş geçmişini seviyorlar. Bu yüzden ona hediyeler ve yemek pişirirken ateşlerinin başında oturması için davetlerle kur yapıyorlar. Adalıları etrafta görmenin güzel olduğunu itiraf etmeliyim, çünkü onlar da yerli oldukları için kesinlikle farklı görünüyorlar ve bu soğuk karda onlar da bizim kadar kaybolmuş durumdalar.

Ertesi sabah Vaza (köydeki yeni mavi sa-khui uzaylılarından biri) J'shel ve Gren'e yaklaşıp. "Yakındaki vadilerden birinde bir dvisti sürüsü var. İkinizin de biraz avlanması için iyi bir fırsat olacaktır." Omzundan bir yay çıkarıyor ve dostuma uzatıyor. "Dişinin karnını doyurmak için yiyecek yakalamayı öğrenmelisin."

Gren yayı alıyor ve yüzündeki hevesi görmemek benim için imkânsız. Tereddüt ediyor, sonra yayı Vaza'ya geri veriyor. "Willa'nın yanından ayrılmayacağım."

Birden kendimi aptal gibi hissettim. Diğerlerine karşı tutumum onu ne kadar etkiliyor? Brooke'un dediği gibi, onu diğerlerine yönlendirmem konusunda bana güveniyor ve bizi de dahil hissettirmek için çok uğraştıkları ortadayken hepsinin canavar olduğunu düşünmesine neden olacağımdan endişeleniyorum. "Gitmelisin," diyorum ona, sallanan kuyruğunu yakalamak için uzanarak. "Avlanmak önemli."

Gren bana dönüyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Hiçbir şey eşimi korumaktan daha önemli değildir."

"Ah, şekerim," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıyorum. Gidip çocuklarla takılmasını istiyorum, çünkü bu arkadaşlıkları arzuladığı çok açık. Ona gülümsüyorum ve bir öpücük için yüzümü yukarı kaldırıyorum. "Burada tamamen güvende olacağım. Ateşin yanında oturup dinleneceğim." Uzaktan bir bebek ağlıyor ve bu bana ilham veriyor. "Aslında, Gail'le takılabilirim ve o ufaklıkla ilgili yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakabilirim."

"Öyle," diyor Vaza hemen. "Çok mutsuz bir kit."

"Gördün mü?" Tam olarak ikna olmuş görünmeyen Gren'e "Gördün mü?" diyorum. "Git," diye onu rahatlatıyorum ve eğiliyorum. "Eğer burada kalmayacaksak, avcılıkla ilgili birkaç ipucu almak iyi olur."

Bu onu ikna ediyor. Bana bol dilli ve dişli eşsiz öpücüklerimizden birini veriyor ve beni eriten bir bakış atıyor. Sonra, Gren'im dönüyor

Vaza ve J'shel'e doğru, bir çocuk kadar hevesli. "Demek avlanıyoruz?"

"Ağır çizmelere ve bir pelerine ihtiyacınız olacak," diyor Vaza. "Vadideki kar çok derin."

"Üşümüyorum," diyor Gren ona, bir elini imrenerek yayın üzerinde gezdirirken. Ona nereden bir yay alabileceğini sormak için aklına bir not alıyorum, çünkü bir yay istediği çok açık.

Vaza homurdanır. "Pelerin senin rengini gizlemek için. Beyaz bir tane al. Sende yoksa Raahosh'ta fazladan var. J'shel, renk değiştirebiliyorsun, değil mi?"

"Elbette," diyor genç uzaylı uzun örgüsünü savurarak. Yüzünde dikkati dağılmış bir ifadeyle tekrar ana ateşe bakıyor. "Şimdi yapayım mı?"

"Bunu dvisti'ye sakla. Gitmeden önce gidip Shail'imi öpmeliyim ki kalbimde ilk sırada olduğunu bilsin." İkisine başıyla selam verir ve sonra dönüp yola koyulur.

Vaza'nın tatlı mı yoksa tuhaf mı olduğuna karar veremiyorum. Belki ikisi de. Ayağa kalkıyorum. "Hadi Gren, şekerim, sana bot bulalım."

Kısa bir süre sonra Gren, J'shel ve Vaza uçurumlara doğru giden kıvrımlı kanyonlardan birine doğru yola koyuluyor ve ben N'dek ile ateşin başında kalıyorum. Ruh hali sinirli görünüyor ve onunla konuşmaya çalıştığımda bana sert ve tatsız cevaplar veriyor ve sonunda ipucunu anlıyorum. Sanırım diğerlerinin ava gitmek için ayrıldığını görmek duygularını incitti ve yalnız kalmak istiyor. Gren'in büyük formu gözden kaybolana kadar izliyorum ve kafamın içinde patlayan muhtaç sıkıntı sesini görmezden geliyorum. Benim yanımdan ayrılabilir. Birbirimize tamamen bağımlı değiliz.

Şey...tamamen değil.

Gerçekten aptallık ediyorum, karar verdim. Çocuklarla takılırken eğlenecek, eve et getirecek ve bu süreçte bir şeyler öğrenecek. Tekrar yola çıkarsak, daha donanımlı olacağız. Bu gerekli.

Yine de onu şimdiden özledim. Onun yokluğunda bitim tamamen sessizleşti ve çok hareketsiz göğsümü ovuyorum ve sadece küçük bir mırıltı vermesini diliyorum. Sadece bir tane ve bana Gren'in günü benimle ateşin etrafında takılarak ve hiçbir şey yapmadan geçirmek için geri döndüğünü söylesin.

Ama sessizliğini koruyor. Kendi kendime iç geçiriyorum, ayağa kalkıyorum ve her şeye rağmen gidip Gail'i bulmaya karar veriyorum.

Gündüz vakti ve çoğu zaman insanlar güneş doğarken çöp toplama türü işlerin çoğunu yapmak için dağılırlar. Icehome kampının faaliyet merkezi olan ana ateşin Angie ve Gail dışında neredeyse boş olduğunu görünce şaşırıyorum. Angie ateş çukurunun yanında bir taşın üzerinde oturuyor ve poposunun altında doldurulmuş tüylü bir yastık olduğunu görüyorum. Buna rağmen sanki rahat edemiyormuş gibi bir ileri bir geri sallanıyor. Karşısında zayıf, ufak tefek, siyah bir kadın var; kısa doğal buklelerine griler serpiştirilmiş. Kucağında bir bebek tutuyor ve bebeğin hiç de mutlu olmadığı belli. Yüzüne doğru bağıyor, dört yumruğunu sallıyor ve rengi ne kadar kızgın olduğunu göstermeye çalışır gibi ileri geri parlıyor. Etrafta başka kimse yok.

"Merhaba çocuklar," diyorum, biraz utangaç hissederek. "Takılabilir miyim?"

Gail bebeğin ağlaması üzerine, "Biraz çığlık atmamın sakıncası yoksa," diyor ve onu sallamak için elinden geleni yapıyor. Kemik çingırağına benzeyen bir şeyi sallıyor ama bebek yine yüzüne doğru bağıyor.

Angie perişan görünüyor. Sırtını ovuşturuyor ve ateşe bakıyor.

Kaçışımızdaki yardımları için ona teşekkür etmek istiyorum ama bu konuyu burada Gail'e açamam. Angie'ye doğru gülümsemekle yetiniyorum ve onu ne kadar takdir ettiğimi bilmesini umuyorum. "Herkes nerede?" diye soruyorum. "Normalde ateşin yanında oturan birkaç kişi daha vardır."

"Liz ve Harlow bebekleri burada olduğuna, siz ikiniz geri döndüğünüze ve adalılar da bize katıldığına göre büyük bir parti vermemiz gerektiğine karar verdiler. Bir ziyafet, slash-luau," diyor Gail. "Bu yüzden mümkün olan her bir çift eli garnitürler için tohum ve yeşillik toplamaya gönderdi."

"Veronica hariç," diye ekliyor Angie kıkırdayarak. "Veronica uyuyor. Muhtemelen Ashtar'la birlikte."

Heh. "Onu biraz sürüklemeye eğilimindeyiz, ancak bu iyileştirme güçleri kullanışlı."

"Evet. Uyanması için hazırım." Angie keskin bir nefes alır ve karnının alt tarafını ovalar.

Endişeyle yanına oturdum. "Sana bir şey getireyim mi Ang? İçecek? Yiyecek bir şey? Başka bir yastık? O gün bana yardım etmiştin. İzin ver sana yardım edeyim."

Hamile kadın bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Bir ikolata, bir fincan kahve ve jakuzili küvete ne dersiniz?"

Onun yerine "Biraz zayıf iğne ayı yapabilirim," diye teklif ediyorum.

"Elbette." Gülümseme devam ediyor ama tedirgin ifadesi Gail'de ve kuağındaki telaşlı çocukta.

ay poşetini kömürlerin üzerine koyarken Gail'e "Gerçekten konuşma fırsatımız olmadı," diyorum. "Ben Willa."

"Oh, kim olduğunu biliyorum, tatlım." Bebek saçını bir avuç tutup çekiştirirken yüzünü buruşturuyor. "Hepimiz seni duyduk."

"Duydun mu?" Ben soruyorum.

"Hayır, duydum. Buralardaki vadiler ses taşır." Bana göz kırıyor ve sonra dört kollu bebek sertçe ekiştirince acı içinde tıslıyor. Onun kavrayan parmaklarını saçlarından dikkatle ayırıyor. "Z'hren, bebeğim, Gail'in kafasında biraz sa bırakmalısın."

Yüzüne fke çığlıkları atarak karşılık verir.

Ben bile irkildim. "Onu bir saniyeliğine almamı ister misin?"

"Hayır, sorun yok. Sadece birbirimize alışmaya çalışıyoruz, o ve ben," diyor ve ocuk kuşağında avazı çıktığı kadar bağırmasına rağmen ona öyle sevgi dolu bir bakış atıyor ki gülümsemeden edemiyorum. "Bir yolunu buluruz. Bebek sahibi olmayalı bira yıl oldu, ama bazen onları kendi haline bırakmaktan başka yapacak bir şey olmadığını biliyorum."

"Ama o uzaylı bir bebek," diye söze giriyor Angie, her zaman ateşin yanında duran iğneye benzer yapraklardan oluşan küçük sepeti bulup keseye bira tane eklerken. "Ya normal bebekler gibi davranmazsa?"

Ona dönüp baktığımda karnına dokunduğunu ve yuvarlak yüzünde endişe olduğunu görüyorum. "Bebekler bebektir," diyor Gail kendinden emin bir şekilde. "Bir kez doğduklarında yeterince

onları neyin tetiklediğini bulmak. Yemek, temiz bir bez ve sevgi isterler. Geri kalan her şey ikincildir."

"Mmm." Angie ikna olmuş görünmüyor.

"Bebeklerden bahsetmişken, sanırım tebrikler sıraya girdi," diyor Gail ve beni kastettiğini anlamam bir anımı alıyor.

Yüzüm kızardı. "Henüz erken ama teşekkür ederim. Şu anda hâlâ birçok şeyi çözmeye çalışıyoruz."

"Kalıp kalmayacağın gibi mi?" Gail soruyor ve bebek tekrar saçına uzandığında, küçük bir iç çekip yüzünü buruşturarak bir avuç almasına izin veriyor. "Buradaki insanları pek sevmediğini duydum."

"Aslında herkes çok iyi. Sadece bizim karşılamamız hoşuma gitmedi... daha iyi bir ifade bulamadım. Gren bağlandı ve bir hayvan gibi muamele gördü."

"Evet, bu adamlardan bazıları, Tanrı onları korusun, insanlarla nasıl başa çıkacaklarını gerçekten bilmiyorlar. Buraya nasıl geldiğimi anlattılar mı? Aptalın biri bir grup insan köle satın almış çünkü onların eşi olmamızı istemiş." Gözlerini deviriyor. "Elly ona köleliği çok farklı bir şekilde açıklamak zorunda kaldı çünkü o kalın kafasından geçmiyordu."

Şaşırmış bir halde ona göz kırpyorum. "Yani buraya diğerleriyle birlikte getirilmedin mi?"

"Hayır," diye devam ediyor Gail. "Bek"-ve gözlerini deviriyor-"yalnız olduğuna ve bir kadına ihtiyacı olduğuna karar verdi, bu yüzden Mardok'un eski ekibine ona bir kadın almalarını söyledi. Uzun lafın kısası, işte buradayız. Ama her şey yolunda gitti. Vaza ve bu küçük adamla tanıştım."

Gail'i sevdiğime karar verdim. Çay demlenirken Angie'nin yanına oturuyorum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Peki onlara kızmıyor musun? Yaptıkları şey için?"

"Bek ne yaptığını anladığında gerçekten çok üzüldü," diyor Gail, kollarında kıvranan Z'hren'e odaklanmış bakışlarıyla. "Ve daha önce bulunduğum yere kıyasla burayı tercih ediyorum." Ağzı geriliyor ve bana temkinli bir bakış fırlatıyor. "Dünya'dan buraya doğrudan gelmedim, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Bilmiyorum, ama kötü olmalı. "Anlıyorum. Ve sen... bu insanlara güveniyor musun?" Soru sanki ağzımdan zorla alınmış gibi çıkıyor, konuşmaya o kadar isteksizim ki,

ama bilmem gerek. "Seni buraya getiren olaydan sonra mı?"

"Bu evrende her türden insan var Willa," diyor Gail ve Z'hren'i kucağında zıplatıyor. Sürekli bebeği ayarlıyor, kıvrınmasını durdurmak için onu tutmanın doğru yolunu bulmaya çalışıyor, ama umursamıyor gibi görünüyor. "Bazı iyi ve bazı kötü insanlarla tanışırsın ve insanları kalplerine göre yargılersın. Bu insanlardan bazıları insani konularda iyi değiller ama gerçekten iyi kalpleri var ve önemli olan da bu. Bazen niyeti görmek için daha derine bakmanız gerekir. Ve bir noktada, herkesin size zarar vermeyeceğine güvenmeniz gerekir."

Sürekli takıldığım kısım bu. Annem gibi gülümsemeleri ve güzel yüzleri çürümüş çekirdeklerle karıştıracağımdan endişelenip duruyorum. Nasıl da çok tatlı ve sevgi dolu olurdu ve sonra dönüp beni Dick Amca'nın kucağına oturturdu, çünkü on iki yaşında olmama rağmen "beni tutmak" istiyordu. Ne zaman ona inanmak, onu sevmek istesem beni tekrar hayal kırıklığına uğrattırdı. Lauren'a, Gail'e, Liz'e ve onların uzaylı arkadaşlarına bakıyorum ve onlara güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyorum. "Bunu nasıl atlatıyorsun?"

"İnsanların içindeki iyiliğe yeniden inanmalısın yoksa sefil ve yalnız ölürsün. Ben sefil ve yalnızdım. Bu çok daha iyi."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

Gail sadece gülümsüyor.

Angie yastığının üzerinde kayıyor ve ben ona baktığımda, sırtını tekrar ovuştururken yüzünü acı içinde buruşturuyor. "Peki ya sen?" diye soruyorum. "Senin de güvenmek için benim kadar az sebebin var."

Hamile kadının ifadesi tatlı ve hılyalı bir hal alıyor. "Ben aşka inanırım," diyor usulca. "Ve bu gezegende ondan çok görüyorum. Bitler toplanıyor olsa bile, sonuçlar aynı, biliyor musun? Herkes aşık ve mutlu. Belki ben de bir gün buna sahip olabilirim." Karnını ovuşturuyor ve düşünceli görünüyor. "Belki biri beni ve bedenimden çıkan her şeyi sever." Bir an o kadar üzgün görünüyor ki kalbim onun için parçalanıyor, sonra gülümsüyor ve o an geçiyor. "Ama en önemlisi, böyle uyanmak -bu göbekte, bu gezegende- bunu tek başıma yapamayacağımı anlamamı sağlıyor. Burası Dünya değil. Kurallar farklı ve belki de bu kötü bir şey değil. Belki de evren bana her şeye yeniden başlamamın sorun olmadığını söylüyordur. Bu beni

mantıklı mı?"

Kendimi gülümserken buldum. "Aslında, evet. Bu çok mantıklı." Belki ben ve Gren de baştan başlayabiliriz.

WILLA

T

Günüm şaşırtıcı derecede keyifli geçti. Başka kadınların etrafında olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Angie ateşle ilgilenirken, Gail ve ben son derece mızımız bir Z'hren'i oyalamak için elimizden geleni yapıyoruz. A

Diğerleri bir süre sonra ellerinde bitki ve tohum dolu sepetlerle geri döner ve yiyecekleri kabuklandırmak için ateş çukurunun yanına otururlar.

Brooke beni gördü ve hemen yanıma geldi. "Yeni bir örgüye ihtiyacın var. Sen benim tohumlarımı yap, ben de senin saçını yapayım."

Sepetini alıyorum ve Liz bana içindeki ceviz tanelerini çıkarmak için çekirdekleri nasıl açacağımı gösteriyor. Yer fıstığına çok benziyorlar, bu yüzden yeterince kolay oluyor ve Liz'in sevimli küçük kızları biz çalışırken yiyecekleri atıştırıyor.

Hannah sepetini hazırlarken, "Neden kızlara özgü şeyleri yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum," diye homurdanıyor. "Yemin ederim, bu gezegen kadın haklarını yüz yıl geriye götürüyor."

"Başlama yine," diyor Liz, sonra da yürümeye başlayan çocuğunun eline vuruyor. "Aayla, bebeğim, bütün tohumları yeme. Birazını kabilenin geri kalanı için sakla." Hannah'ya geri döner. "Ben avlanıyorum. Farli avlanıyor. Nadine öğreniyor, Penny de öyle. Eğer istemiyorsan o mutlu kışını bir mızrakla dışarı çıkarabilirsin."

kadın işi yapmak."

Hannah ona suratını asar.

Devi neşeli bir gülümseme ve Hannah'ya alaycı bir bakışla, "Aldırma ona," dedi. "J'shel'den bir şey alamadığı için kızgın."

"Siktir git," diye homurdanıyor Hannah ama yüzü kıpkırmızı

kesiliyor. "J'shel?" Çekirdeklerimden başımı kaldırıyorum. "Örgülü

olan mı?"

Devi neşeyle, "Birileri biraz fazla zoru oynuyor," diye devam ediyor. "Sanırım bizim oğlan ne yapacağını bilmiyor. Çok tatlı. Birlikte olduklarında yüzlerini görmelisin-"

Hannah aniden ayağa kalkar ve hışımına uzaklaşır.

"Hay aksi." Devi geri kalanımıza bakıyor. "Sanırım bu konuda biraz hassas."

"Bit hormonları," diyor Liz. "İyi bir penis alana kadar tam bir canavar olacak."

Grup titriyor.

Raashel annesine kendini beğenmiş bir şekilde, "Babama kötü bir söz söylediğini söyleyeceğim," der.

Liz, "Küçük narkotik," diye mırıldanıyor ama kızının sarı saçlarını sevgiyle okşuyor, belli ki gurur duyuyor. "Canavarlardan ve siklerden bahsetmişken, nasıl gidiyor Willa?"

Nedense konuşmanın dönüp dolaşıp bana geleceğinden şüpheleniyordum. Sam, Devi ve Flordeliza'nın kıkırdamalarını duymazdan geliyorum ve sadece gülümsüyorum. "Harika bir şey Dick, sorduğun için teşekkürler."

Daha fazla kakhaha. Brooke kıkırdarak saçlarımı çekiştiriyor ve tartışma Harlow'un bebeğini ne zaman doğuracağına (her an olabilir) ve Bridget'in Tia'yı Sessah'ı (eski kabileden yeni, sırık gibi barbar) çadırlarında strip poker oynamaya ikna etmeye çalışırken bir avuç iskambil kâğıdıyla nasıl yakaladığına dönüyor.

Flordeliza, "Kavramı kavrayamadı," diyor ve kabuk değiştirirken kıkırdıyor

Çabucak. Başını iki yana sallar. "Sadece soyunmak ve kazansa da kaybetse de ona mallarını göstermek istedi."

Buna hepimiz gülüyoruz, çünkü çıplaklık bu insanlar için en ufak bir sorun değil.

Güneş gökyüzünde ilerlerken insanlar kampa geri dönmeye başlıyor. Geri dönen avcı gruplarını endişeli bir ilgiyle izliyor, Gren'in kaşlarını çatarak ya da iplerle dönmeyeceğini umuyorum. Yanında ben olmadan ne yapıyor? Diğerleri ona adil davranıyor mu? Neden bu kadar endişeliyim?

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor Gail omzuma vurarak. Uyuyan Z'hren'i uyuması için yatırmak üzere ayağa kalkıyor. "Vaza'm ona çok iyi bakacak. Sen sadece bekle."

Tek yapabildiğim beklemek. Harlow ve Rukh başka bir grup kadını geri getiriyorlar, ellerinde çıtır çıtır ve yağlı pişen minik balıklarla dolu ağlar var. Biri bana biraz pastırma gibi olduğunu söylüyor ve sonra ağzımın suyu akararak heyecanla bekliyorum. Pastırmalı balık mı? Evet, lütfen. Harlow'un küçük oğlu Rukhar, ateşin yanında Raashel ve Aayla'nın yanına oturuyor ve Liz'in kızları hemen ona patronluk taslıyor, bu çok sevimli. Rukhar, sert babası gibi sessiz bir çocuk.

Ana ateş çukurunun yanında ikinci bir ateş çukuru yakılır ve çok çatallı bir şiş ile kayaların üzerine yayılmış deniz yosunu benzeri bir bitkiden birkaç şerit yerleştirilir. Harlow, kuruduktan sonra pişen balıklardan sıçrayanları tutacağını ve güzel bir ikram olacağını açıklıyor. Kabuk çıkaran grup büyüyor ve avcı gruplardan biri ölü bir kar kedisiyle dönüyor. Burnumu kırıştırıyorum, kar kedisinden uzak durmaya kararlıyım - bir süredir yeterince gördüm. Kızıl ikizler avlarını yere bırakıyor, arkalarında sinirli bir Cashol ve kafası çok karışık bir Nadine bırakıyorlar.

İçlerinden biri hemen Angie'ye yaklaşır ve ayaklarının dibinde diz çöker. "Bugün rahatsız görünüyorsun." Yüzünde endişeyle dizine dokunur.

Kızarıyor ve çaresizce bize bakıyor. "Sadece, bilirsiniz, hamilelik şişkinliği ve ağrıları. Her zamanki şeyler."

"Bilmiyorum," diyor ciddiyetle. "Ama yardım etmek isterim."

"Ben de isterdim," diyor diğeri, onun yanına doğru ilerleyerek. "Sana yiyecek getireyim mi? İçecek?"

Brooke örgümü bitirirken "Rut roh," diye mırıldanıyor.

İlk ikiz -yemin ederim onları birbirinden ayıramıyorum- kardeşine bakıyor. Bir an sonra Angie'ye dönüyor. "Rahatlatmak için ayaklarını ovayım mı?"

"Kulağa gerçekten hoş geliyor." Angie'nin yüzü yanıyormuş gibi görünüyor, ama bir ayağını uzatıyor ve botunun içinden bile şişmiş olduğunu görebiliyorum.

Ayağını saygıyla tutuyor ve botunun bağını çözmeye başlıyor.

"Diğer ayağını da yapabilirim," diye başlar ikinci ikiz, ilerleyerek.

"Ne oluyor be?" Nadine kekeliyor. İkinci ikize doğru fırlar ve onun kolunu tutar. "Yapabileceğin tek şey lanet olası cinayetini temizlemek."

"Ama Angie," diye söze başladı, şaşkınlıkla Nadine'e bakarak.

"Zaten ayak masajı yaptırıyor." Sinirlenen Nadine, bekleyen Cashol'u ve ölü kediyi işaret ediyor. "Lanet olası işini yap."

"Kıskandın mı?" diye soruyor şaşkınlıkla. Yüzünden bir gülümseme geçer. "Genç olmasanız da ayaklarınızı da ovabilirim."

"Şu kedinin lanet ayaklarını deri yüzme bıçağınla ovmaya ne dersin?" diye mırıldanan Nadine, adamın kendisine dokunma girişimlerini savuşturuyor. "Aptal. Lanet olsun."

İkinci ikiz şaşkın bir ifadeyle onu izliyor ve göğsünü kaşıyor. Angie'ye bir kez daha baktıktan sonra, isteksizce Nadine'i Cashol'a ve bekleyen ölüme kadar takip eder.

"Bu ilginçti," diye fısıldıyor Brooke. "Sanırım ikizler ülkesinde sorun var."

Birinin Angie'nin önünde saygıyla diz çöküp ayağını ovmaya başlamasını izliyorum. Ne karmaşa ama. İlişkimin karmaşık olduğunu sanırdım ama belki de o kadar değilmiş. Gren'den ya da onun hislerinden hiç şüphe etmedim. Bana olan sevgisinden her zaman son derece emin oldum. Angie'yi izlerken kendimi kutsanmış hissediyorum. Mutlu hissediyorum.

İçerik.

Ve sadece birkaç saatliğine gideceğini bilmeme rağmen erkeğimi çok özliyorum.

Diğer avcı grupları içeri girdikçe ve daha fazla et kızartılmaya başlandıkça endişem bir kademe daha artmaya devam ediyor. Havayı nefis kokular dolduruyor ve Brooke saçımla işini bitirdiğinde Farli beni sürükleyerek yeni, elbise boyunda, boynu boyunca güneş patlaması deseninde dokunmuş güzel, kırmızı boyalı tüyleri olan bir tunik giymeme yardım ediyor. Son tuniğimden daha iyi oturuyor ve geldiğimizden beri sahip olduğum en güzel şey ve ona gözyaşları içinde sarıldığımı itiraf ediyorum. Yeni örgülerim ve tuniğimle kendimi çok şık hissediyorum. Brooke dağınık buklelerimi kafa derimi kavislendiren iki Fransız örgüsü haline getirdi ve yanlardan onlara beslenen birkaç küçük dekoratif örgüye sahip. Burada ayna yok ama Angie'ye de aynı saç modelini verdi ve Angie harika görünüyor.

Gren'in ne düşüneceğini merak ediyorum ve nasıl tepki vereceğini düşündükçe zevkten dört köşe oluyorum.

Hava kararmak üzereydi ve neredeyse herkes ateşin etrafında toplanmıştı - uykulu Veronica ve huysuz N'dek bile- tanımadığım bir ses "Ho!" diye seslenince Gail bana baktı. "Bu Vaza ve senin adamın olmalı."

Heyecanla ayağa fırlıyorum ve onu karşılamak için kampın kenarına doğru koşuyorum. Hem kötü bir gün geçirdiği için endişeliyim hem de geri döndüğü için sevinçliyim ve Gren'in bağlı olduğu kısa bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor. Lütfen, hayır. Kanyonlardan birinden çıkan üçlü bir şekil gördüğümde yavaşlıyorum, bir avcı diğerlerinin önünde yürüyor, ikisi ise üzerlerinde en az dört ölü hayvan asılı olan sırtlar taşıyor.

"Ziyafet için çok mu geç kaldık?" Vaza tüm iyi mizahıyla sesleniyor. "Nerede benim güzel dişi?"

Onu geçip Gren'e doğru koşuyorum. J'shel arkayı tutarken o direklerin önünü taşıyor ve onun yüzündeki ifadeyi görünce nefesim kesiliyor. Gren gülümsüyor. Hayır, gülümsemekten de öte, mutluluk ve gurur saçıyor. Harika bir gün geçirdiği çok açık ve tüm endişem bir anda kayboluyor.

Bana ihtiyacı olduğu kadar buna da ihtiyacı var. Dahil edilmeyi, grubun bir parçası olmayı seviyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve her anını çok seviyor.

Bu benim kararım. Arkadaşıma bakıyorum, ona sarılmak istiyorum ama kolları

dolu. "Selam şekerim!"

"Willa!" Beni görünce gözleri parladı. "Gel ve ne yakaladığınızı gör."

"Bok gibi bir ete benziyor," diyorum ona, yanına doğru ilerlerken sırtımdan kendimi alamıyorum. Duraklıyorlar ve o beni öpmek için eğilirken ben kollarımı Gren'in boynuna doluyorum. "Hepiniz harikaydınız, şekerim."

"Arkadaşın biri hariç hepsini indirdi," diyor J'shel bana. "O yorulmak bilmez."

"Ah, biliyorum," diyorum ve Gren'in gözlerindeki bakış gururdan seksi bir şeye dönüştüğünde kıkırdıyorum. "Hadi," diyorum, Vaza'nın yöneldiği ateşi işaret ederek. "Büyük ziyafet için tam zamanında geldin."

Canavarımın yanına kaydım ve kolumu beline doladım, çünkü o benim.

GREN

Bugün harika bir gündü.

Avlanmanın diğer avcılarla paylaşıldığında keyifli bir deneyim olabileceği hiç aklıma gelmemişti. J'shel günün büyük bölümünde dikkati dağınmıştı ama yine de avcılığının kötü olmasına rağmen iyi bir arkadaştı. Vaza çok sabırlı bir öğretmendi ve yayı nasıl kullanacağımı hızla öğrendim. Öldürdüklerime kanlarının kokusunu alacak kadar yaklaşmak anlamına gelmese de hoşuma gitti. Bu bir mesafe silahı, ama hassasiyet ve beceri gerektiriyor ve ben bu mücadeleden zevk alıyorum. İlk avımı tek bir okla indirdiğimde Vaza sırtımı sıvazladı ve başarıyı övdü.

Ve gurur duydum.

Günün geri kalanında daha fazla dıvıstı indirirken ve sürüyü sığ kanyonlara doğru nasıl kovalayacağımızı, ayak izlerinden hangi yöne hareket ettiklerini nasıl yorumlayacağımızı öğrenirken gülümsemeyi bırakamıyorum. Günün sonunda yorgun ama mutluyum ve eşimin gülümseyerek yaklaştığını gördüğümde sanki dünyaları fethedebilmişim gibi hissediyorum.

Bir başkası bizim için avlarımızı keserken ve Vaza herkese günümüzü anlatırken ana ateşin yanında dinleniyoruz. Arkadaşım benim için lezzetli şeylerden oluşan bir kâse hazırlıyor,

ve bana gülümsediğinde kendimi en acımasız arena zaferimden bile daha güçlü hissediyorum. Onun ve diğerlerinin ihtiyaçlarını karşıladım. Diğer avcılar gururlandırdım.

Bu garip, hoş bir duygu.

Willa yanımdaki taşlı koltuklardan birine kıvrılıyor ve yemek yerken kolunu belime doluyor. Kasemden lokmalar alıyor, kemiriyor ve diğerlerinin konuşmalarını dinliyor. Birisi davul ve mayalı bir içecek getiriyor ve sonra şenlik daha da gürültülü bir hal alıyor, özellikle de Gölge Kedi klanı dans etmeye başladığında. Biri doğrudan büyülenmiş bir dişinin önünde dans ediyor, hareketlerinden onu kürklerine götürmek istediği açıkça anlaşılıyor. Raahosh araya giriyor, kaşlarını çatıyor ve erkeği ağzı açık kalmış insan dişinin yanından uzaklaştırıyor.

Mardok - bana Willa'yla konuşma yeteneğini veren kişi - boğazını temizliyor ve grubun önünde duruyor. "Hazır hepimiz buradayken, bazı şeyler hakkında biraz konuşabiliriz diye düşündüm. Vektal ve diğerlerinden birkaçı aileleriyle birlikte olmak için Croatoan'a geri döndü. Burada dostlarımızla birlikte olan bizler, bu acımasız mevsimde size yardımcı olmak için geride kalacağız. Ashtar'ın yardımıyla Salukh, Pashov, Cashol ve Hassen önümüzdeki ay evlerine dönecekler. Bu da önümüzdeki dönemde herkes için yapacak çok şey olacağı anlamına geliyor. Burada kıyıda hava daha ılıman, ancak dağlara doğru gittikçe avlanma alanlarının çoğu buzla kaplanıyor. Fazladan yiyecek malzemesine, bunlar için kaplara, giysiler için derilere, ateş için yakıt ve silahlara ihtiyacınız olacak. Toprak tüm bunları sağlayacaktır, ancak bunlar için çalışmamız gerekiyor, özellikle de beslenecek iki kat fazla boğaz varken." Dönüp Farli'ye bakıyor ve gülümsüyor. "Yarın, eşim gitmek isteyenler için uzun bir ava liderlik edecek."

"Ama o bir dişi," diyor kızıl a'anilerden biri, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

Yanında oturan koyu tenli insan dişi kaşlarını çatıyor. "Bu saçmalığa burada başlama."

"Ne?" diyor a'ani şaşkınlıkla. "Kadın dövüşçüler ve erkek dövüşçüler arenada ayrı tutulur."

"Artık bir arenada değilsiniz!"

Onlar tartışırken ve Mardok araya girerken, küçük bir el dizime dokunuyor. Aşağı baktığında mavi bir ten ve altın sarısı bir yelek görüyorum; Liz ve Raahosh'un gençlerinden biri. Başparmağını emiyor, dizimi ovuyor ve sonra bana bakıyor. "Kate'in yavru kedisi gibi yumuşaksın."

Kate'in kim olduğunu bilmiyorum ama ufaklığı korkutmak istemediğim için yavaşça başımı sallıyorum. "Benim."

"zerine oturabilir miyim?" Kız çocuğu yanıt beklemeden hemen bacağıma tırmanıyor ve dizime yerleşiyor. Kız çocuğu kk bedenini göğsüme yaslayıp beni severken Willa kaseyi ellerimden alıyor. "ok yumuşak."

Willa kıkırdıyor ve bana bakıyor. "Rekabet konusunda endişelenmeli miyim?" ocuk çenemi okşarken bile ona "Hayır," diyorum.

"Aayla, iyi adamı rahatsız etme," diye sesleniyor Liz. "Yemek yemeye alışıyor."

"Onu ben besleyeceğim anne," diyor. "Tıpkı Kate'in yavru kedisi gibi." Ve Willa'nın elindeki kaseden bir parça balık alıp bana uzatıyor.

Balığı ondan almaktan başka çarem yok, yine de bunu dikkatle yapıyorum. "Teşekkür ederim."

"şşşt," dedi Aayla bana. "Yavru bir kedi ol."

Willa sadece kıkırdıyor ve çocuğun beni tekrar besleyebilmesi için kaseyi uzatıyor. Ben de ona izin verdim. Daha önce hiçbir ocuk bana dokunmamıştı ve bu ocuk benden korkmuyor. Bu güzel bir duygu. Kk elleri yapış yapış ve tam olarak temiz değil ama yine de ne verirse yiyorum ve Mardok'u dinlemeye çalışıyorum.

"nmzdeki ay boyunca Cashol kampın etrafındaki önbellekleri yenilemek için çalışacak. Herkesin bir tuzağı nasıl tespit edeceğini ve tuzak kuracağını öğrenmesini istiyorum, bu yüzden her gün farklı insanları yanına alacak. Salukh, Taushen ve Raahosh adırlarınız için daha kalıcı üsler inşa etmenize yardımcı olacak, böylece botlarınızdaki yan yürüyenler ve kum yaratıkları hakkında endişelenmenize gerek kalmayacak."

Biri "Yaşasın!" diye seslenir ve bir kahkaha korosu oluşur. "Liz ve Harlow'un çocukları yanlarında olduğu için

çok boş zamanınız olacak. Daha bağımsız çalışmanız gerekecek, ancak onlar size yardım etmekten ve tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk duyacaklardır. Yavruları geldiğinde daha da az zamanları olacak, bu yüzden bunu aklınızda bulundurun." Mardok kollarını kavuşturuyor. "Bunun kolay olacağını söylemiyorum ama hepiniz zeki ve çalışkansınız ve yardım alacaksınız. Eğer herkes elini taşın altına koyarsa, bu kolay ve acımasız bir sezon olacak."

"Peki ya Hassen?" diye soruyor birisi.

"Gren ve Willa'nın mağarasını koruyup güvende olduklarından ve erzak aldıklarından emin olacağım," diyor büyük mesakkah. Hayır, onunla Mardok arasındaki farklara bakarken fark ediyorum. Mardok mesakkah. Hassen ise sa-khui. Aynılar... ama değiller. Ve kollarımda korkusuzca bir parça balığı dişlerimin arasına iten küçük olan başka bir şey. O hem insan hem de sa-khui.

Çocuğumun neye benzeyeceğini merak ediyorum. Willa'nın kıvrıkcık yelesi ve benim kürküm mü? Onun benekli teni ve benim dişlerim? Umarım onun kadar mükemmel olur.

"Buna gerek kalmayacak," diyor arkadaşım ve eliyle dizimi sıkıyor. "Biz burada sizinle kalıyoruz."

"Öyle miyiz?" Şaşırmış bir halde güzel Willa'ma bakıyorum. Bu insanlara güvenmediğini biliyorum. Ama gözlerinde güvensizlik görmüyorum. Bana bakarken ateşin ışığıyla ve neşeyle parlıyorlar.

"Öyleyiz," diyor bana usulca.

"Konuşma bitti mi?" diyor siyah saçlı ve hamile göbekli bir insan dişisi. Karnına ve pantolonuna dokunuyor. "Çünkü sanırım suyum geldi."

Ondan sonra herkesin dikkati dağılır.

GREN

M Çok sonra, ateş söndüğünde ve yiyeceklerin çoğu kemiklerine kadar yenildiğinde, uykulu Aayla'yı babası Raahosh'a geri veriyorum ve aynı derecede uykulu arkadaşımı geri alıyorum Çadırımıza doğru. Diğer "klanlarla" kalmamız için birçok teklif aldık ama ben Güçlü Kol'u seviyorum. J'shel'in iyi bir arkadaş olacağını düşünüyorum ve Vaza da bana çok şey öğretebilir. Willa'm Lauren adındaki insanın arkadaşlığından hoşlanıyor.

Ve beni hiç tereddüt etmeden ateşlerinde nasıl karşıladıklarını hep hatırlayacağım. Sanırım Willa itiraz etmezse burada kalacağız. Sanırım mutlu olacağız.

Çadırımıza girdiğimizde eşim uykulu uykulu esniyor. "Güzel bir partiydi," diyor tuniğini çıkarıp bir erzak torbasının üzerine atarken. "Eğlendin mi?"

"Ben...yaptım. Hoş karşılanmak bana hâlâ garip geliyor." Peştemalimi çekiştirerek çıkarıyorum, ondan kurtulduğum için rahatladım. Çadırlarda yaşamakla ilgili hoşuma gitmeyen tek değişiklik bu olacak ama bununla başa çıkacağım.

"Umarım bir gün senin için hiç de garip olmaz," diye mırıldanıyor Willa ve ellerimi ellerinin arasına alarak yanıma geliyor. Bana gülümsüyor ve sonra bir öpücük konduruyor.

parmak eklemlerime kadar. "Sen... yorgun musun?"

"Yorgunum," diye cevap veriyorum, ne sorduğunu tam olarak anlayamadan. "Uzun bir gündü ama iyi bir gündü. Çok et yakaladık."

"Tam olarak kastettiğim bu değildi," diyor Willa ve sesinde alçak, boğuk bir nota var. Khui'si alçak sesle mırıldanıyor, eskisi kadar aç değil ama yine de fark ediliyor ve havadaki tatlılığının kokusunu alıyorum. "Çünkü bugün seni ne kadar özlediğimi düşünüyorum."

"Ben de seni özledim," diyorum boynunu okşayarak ve eğilip narin çenesini yalayarak. "Çiftleşmek ister misin? Çok yorgun değil misin?"

"Yorgunum ama o kadar da değil," diye itiraf ediyor. "Ve bitin talep etmesi yerine birbirimize dokunmayı seçebilmek çok güzel." Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Daha yaratıcı olabiliriz."

"Yaratıcı mı?" Willa'mı ve çiftleştiğimiz tüm yolları düşünüyorum - yavaşça, hızla, ellerim memelerinde, ağzım amında ve bundan daha iyisini hayal edemiyorum. "Anlamıyorum."

Bana sırtlıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini üst baldırlarıma koyuyor ve nefesini sikimin üzerinde gezdiriyor. "Yani... yaratıcı. Artık tohumunun nereye gittiğinin bir önemi yok."

Ve bana bakarken bile beni avucunun içine alıyor.

Dişime hayret ederek inliyorum. "Willa," diye homurdandım. "Beni tadacak mısın?"

"Oh evet," diye fısıldıyor ve sonra bana bakarken sikimi kökünden ucuna kadar en müstehcen, en yoğun şekilde yavaşça yalıyor.

"İnanılmazsın," diyorum ona, saçlarına ve yüzüne dokunmak istiyor ama uzaklaşır diye buna cesaret edemiyorum.

"Seni seviyorum," diyor bana usulca, sikimin başını yalarken ve oradaki ıslak tohum taneciklerini emerken bile. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor ve mutlu olmanı istiyorum. Bu yüzden burada kalıyoruz. Eğer onlara bir şans daha vermek istiyorsan, ben de istiyorum." İnliyor ve elini sikimin başının dibinde sıkıyor. "Bütün bir ayı bunu yapmadan geçirmeyi nasıl başardık?"

Söyleyecek sözüm yok. Beni ağzına alıp yumuşak dudaklarının arasında uzunluğumu beslerken ve ben titreyene kadar beni emerken zihnim bomboş. Elleri şaftımın her yerinde geziniyor, sonra kesemi okşuyor ve ben onun okşamalarında kayboluyorum. Sıcak, alaycı ağzına doğru itiyorum, kalçalarımı küçük daireler çizerek hareket ettiriyorum, amını becerdiğim gibi yüzünü de becermeye çalışıyorum. Canını yakmaktan endişe ediyorum ama beni cesaretlendiren küçük sesler çıkarıyor ve çok geçmeden bir elim kafasında, o zevkle inerken, tatlılığının kokusu etrafımızdaki havayı parfümlerken sıkı, ıslak ağzına sokuyorum.

Onun diline geldiğimde, bundan daha mükemmel bir dişinin var olamayacağını düşünüyorum.

Geri çekiliyor, yutkunuyor ve ben boşalırken titreyerek dudaklarını siliyor. "Bunu daha sık yapmamız gerekecek," diyor nefes nefese. "Seni izlemeye bayılıyorum."

İnliyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Beni güçsüzleştirdi, alaycı ağzıyla tüm gücümü emdi. Bir elimle saç örgülerini okşuyorum. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Üflemek mi? Şey, evet-"

"Köyde yaşa," diyorum ona, önümde defalarca diz çöktüğü düşüncesiyle dikkatim dağılıyor. Herhangi bir erkek bu kadar şanslı olabilir miydi? "Burada kendini güvende hissetmezsen seninle gelirim. Ben de senin istediğini istiyorum."

"Senin mutluluğunu istiyorum," diyor ve yüzümü ellerinin arasına almak için uzanıyor. Bana bakıyor, parlayan mavi gözleri ciddi. "Nereye gidersek gidelim mutlu olacağımı düşünüyorum ama bence senin bu insanlara ihtiyacın var. Ait olmaya ihtiyacın var. Bir grubun parçası olmak iyi hissettiriyor. Ve eğer kendimizi güvensiz ya da emin hissetmezsek ya da sana kötü davranırlarsa, ayrılırız. Şimdilik, bence kalmalıyız. Arkadaş edin, hayatta kalmayı öğren ve grubun bir parçası ol."

İstediğim bu... ama sadece o benimle ve mutlu olursa. "Eğer eminsen..."

"Hayatımda sadece bir şeyden bu kadar emin oldum," diyor bana, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. "Bunu çok ama çok yakında tekrar yapmak zorunda kalacağımızdan."

Şimdi yine sikimden bahsediyoruz. Bana karşı kıpırdanıyor, sürtünüyor

Meme uçları göğüs kürküne değiyor ve boğazımda kısık bir sesle hırlıyorum. "Eşıme her zaman istediğini vereceğim," diyorum ona ve sonra bir kolumu beline dolayarak onu kürklere doğru sürüklüyorum. Sırt üstü yattığında aşığıya doğru kayıyorum ve kalçalarını ayırıyorum. "Ama önce seni tatmalıyım."

Arkadaşıım mutlu bir iç çekişle, "Benden en ufak bir itiraz duymayacaksın şekerim," diyor.

Ve uzun, görkemli bir süre sonra dilime boşaldığında, kürklerin içine düşüyoruz ve birbirimizin kollarında kıvrılıyoruz, memnun bir şekilde. Elimi karnına koyuyorum, doğacak yavruları düşünüyorum. Kamptaki diğerlerini ve daha iyi konutlar ve daha fazla yiyecek inşa etme planlarını düşünüyorum. Yay ile daha fazla beceri öğrenmeyi, kamp ateşı etrafındaki dostları ve her gün eve döndüğümde Willa'mın mutlulukla parlayan gözlerini düşünüyorum.

Burada artık bir canavar değilim. Ben sadece Gren'im,

Willa'nın eşiyim. Ve evimdeyim.

YAZARIN NOTU

Merhaba dünya!

Son konuşmamızdan bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibi. Yaz boyunca programım biraz karıştı, ama yavaş yavaş (SLOOOOWLY) normale dönüyoruz. WILLA'NIN CANAVARI'nı yazmak eve dönmek gibiydi. Bir süre uzak kalana kadar Buz Gezegenimi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Şimdi tekrar daldığıma göre, korkarım arka arkaya birkaç barbar bülteni alacaksınız. Bu gezegeni ve bu insanları yazmayı seviyorum ve bir süreliğine Willa ve Gren'in içinde yuvarlanmak istedim. Ne kadar eğlenceli olduklarını ne kadar vurgulasam azdır. Onların hikayesi son birkaç hikayeden biraz daha seksi olabilirdi ama bu da eğlenceli bir şey :)

Sırada GAIL'İN AİLESİ var ve Ekim ayında çıkmasını umuyorum. O, Vaza ve Z'hren hakkında tatlı, kısa bir hikaye olacak ve hikayeyi ilerletirken parçalardan birini dolduracak.

Bundan sonra kimin kitabının geleceğini biliyorum ama söylemiyorum! En azından şimdilik. Sır saklamakta da iyi değilimdir, bu yüzden beni Facebook'ta takip ederseniz çok geçmeden haberdar olacağınızı düşünüyorum ;) Bir sonraki kitabı gerçekten dört gözle bekliyorum. Kahretsin, tüm karakterleri dört gözle bekliyorum, sadece kısaca gördüklerimizi bile.

Ağır aksak ilerliyor gibi görünse de hikayeyi kesinlikle ilerleteceğiz. J'shel ve Hannah'yı, Marisol ve T'chai'yi daha fazla göreceğiz ve bu zavallı hamile kadınlardan bazıları nihayet bebeklerine kavuşacak. Sanki Harlow ve Liz sonsuza dek hamileymiş gibi hissediyorum. Zavallı Liz. Zavallı.

Harlow. (ve zavallı Angie!) Eski karakterleri etrafta tutarken yeni karakterler getirmenin doğru dengesini bulmaya çalışıyorum, bu yüzden son zamanlarda fazla oynamayan kişisel bir favoriniz varsa bana katlanın. Herkesi tekrar göreceğiz!

Ayrıca, belirli bir karakterin bakış açısından yazdığım için, bazı şeyler bazıları için diğerlerinden daha net olacaktır. Bu yüzden Willa hala Vordis ve Thrand'ı a'ani yerine ikiz olarak düşünüyor - ama Gren'e göre onlar klon. Öte yandan, sa-khui'yi mesakkah olarak düşünüyor, çünkü bunlar geçmişte karşılaştığı mavi, boynuzlu uzaylılar. Her neyse, umarım kafa karıştırıcı değildir ve eğer öyleyse, bana bir satır bırakın ve seri ilerledikçe her şeyi daha açık hale getirmek için elimden geleni yapacağım.

Marlene'in kitabı (Buz Gezegeni Barbarları) ve bir sonraki Fireblood kitabı hakkında sorular aldım ve her ikisi de yakında gelecek, ancak o zamandan önce en az bir Icehome daha yazmak istiyorum. Sabırlı olun!

Önümüzdeki yıl, seriden seriye daha az atlamak için elimden geleni yapacağım ve hem ejderhalara hem de barbarlara odaklanmaya çalışacağım. Umarım beni programımdan uzaklaştıran dış etkenler daha az olur.

Ayrıca bana karakter tabloları gönderen, bir sonraki hikayede kimi görmek istediklerine dair notlar gönderen ya da Facebook'ta bana bir satır bırakan herkese tekrar teşekkür etmek istiyorum. Kitaplarla bu kadar içli dışlı olmanızı içtenlikle takdir ediyor ve seviyorum - en az benim kadar! - Umarım önümüzdeki yıllarda da bu dünyada hikâyeler yazmaya devam ederim.

Çok sevgiler,

- Ruby <3

ICEHOME ÇALIŞANLARI

Yeni Gelenler (Icehome Kabilesi)

Lauren/Lo - Plaj kampında yetişkin kadın. Bir zamanlar gözlükleri vardı. Sorun çözücü olmayı seviyor. K'thar'a benziyor.

Marisol - Plaj kampında saklanmayı seven, korkmuş yetişkin kadın. Lo ile birlikte adada mahsur kalır. T'chai'ye benziyor.

Hannah - Vektal'ın kendini asistan ilan etmiş hali. Sahil kampındaki kadınlardan biri. Ada kabileleri geldiğinde J'shel'e yankılanır.

Angie - Plaj kampında yetişkin kadın. Gizemli bir bebeğe hamile. İkiz hayranlığının odağı.

Willa - Güneyli bir twang ile yetişkin kadın. Lo'nun arkadaşı. Gren tarafından 'çalındı'... teorik olarak. Gren'e benziyor.

Gren - Çirkin, vahşi eski gladyatör erkek. Görür görmez saldırıyor. Willa'yı kamptan kaçırıyor... yoksa kaçırıyor mu? Willa'ya yankılanıyor.

Veronica - Gezegendeki en yeni şifacı. Geldiğinde Ashtar'la rezonansa girdi. Biraz sakar.

Ashtar - Flörtöz altın rengi eski gladyatör ve eski köle. Bir ejderha olarak "savaş formuna" dönüşebilen ve telepatik iletişim kurma yeteneğine sahip Drakoni erkeği. Veronica ile hemen rezonansa girer. Damızlık.

Vordis - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Thrand'ın klonu.

Thrand - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Vordis'in klonu.

Tia - Plaj kampında bir genç. Sessah ile flört ediyor.

Nadine - Plaj kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor.

Callie - Plaj kampındaki yetişkin dişilerden biri.

Bridget - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Veronica'nın arkadaşı.

Steph - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri.

Kuzgun - Sahil kampındaki yetişkin dişilerden biri.

Penny - Sahil kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor.

Devi - Plaj kampındaki konuşkan yetişkin kadın. Eski bilim adamı.

Flordeliza - Sahil kampında yetişkin dişi.

Samantha - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri.

Eski Kabileden (Croatoan)

Raahosh - Croatoan kabilesinin avcısı. Boynuzları berbat. Liz ile çiftleşti ve köyde kızları var. Genelde etrafta olmak hoş değildir (eşi hariç).

Liz - Raahosh'un huysuz insan eşi. Çocukları Raashel ve Aayla kısa süre önce sahil kampına geldi. Çok hamile.

Salukh - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Tiffany.

Hassen - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Maddie.

Pashov - Croatoan kabilesinin tek boynuzlu avcısı. Eşi Stacy.

Cashol - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Megan.

Sessah - Croatoan'dan bekar, sırık gibi, genç sa-khui.

Rukh - Croatoan kabilesinin avcısı ve eski yayıncı. Eşi Harlow ve oğlu Rukhar Croatoan köyüne geri döndü.

Harlow - Rukh'un eşi, Rukhar'ın annesi. Mardok'a kırık gemilerden çalınan/yağmalanan teknoloji k o n u s u n d a yardımcı olur. Çok hamile.

Rukhar - Harlow ve Rukh'un küçük oğlu.

Farli - Az sayıdaki sa-khui dışından biri. Mardok ile çiftleşmiştir ve Chompy adında evcil bir dvisti vardır.

Mardok - Eski asker kim var seçilmiş içinkalır üzerinde ve buz Gezegen. Teknoloji gurusu. Farli ile çiftleşti.

Taushen - Avcı ve Brooke'un eşi. Icehome kampına yeni geldi.

Brooke - yakın zamanda Taushen ile çiftleşti. Dünya'daki kuaför, Icehome kampına yeni geldi.

Aehako - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Kira. Yakın zamanda evine, Croatoan'a döndü.

Ereven - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Claire. Yakın zamanda Zolaya ile eve yürüyerek Croatoan'a döndü.

Zolaya - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Ariana. Yakın zamanda Ereven ile eve yürüyerek Croatoan'a döndü.

Vektal - Croatoan kabilesinin reisi. Georgie (insan) ile çiftleşti ve iki kız babası. Yakın zamanda evine döndü.

Rokan - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Lila. Yakın zamanda evine döndü.

Bek - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Elly. Yakın zamanda evine döndü.

Ada Klanları

Güçlü Kol Klanı

K'thar - Hunter, Güçlü Kol'un fiili lideri, Lauren/Lo'ya yakınlık duyuyor

J'shel - Güçlü Kol'un Avcısı, Hannah'ya sesleniyor

N'dek - Güçlü Kol Avcısı, yakın zamanda bir kaari saldırısında bir bacağını kaybetti

I'chai - merhum kadın, Z'hren'in annesi

Z'hren - Güçlü Kol'un yetim çocuğu, şimdi Gail ve Vaza'nın çocuğu

Şışman Bir/Kki - klanın gece kuşu evcil hayvanı

Gail - Z'hren'in evlat edinilmiş ebeveyni, yaşlı insan dişi

Vaza - Z'hren'in evlat edinilmiş ebeveyni, yaşlı sa-khui erkeği

Uzun Boynuz Klanı

R'jaal - Uzun Boynuz'un Klan Lideri

T'chai - Uzun Boynuz Avcısı, Marisol'a sesleniyor

M'tok - Uzun Boynuz Avcısı, *LAUREN'IN BARBARIAN'*ının sonunda isimsiz bir kadına seslenir.

S'bren - Avcı, M'tok'un kardeşi

Gölgeli Kedi Klanı I'rec -

Klan lideri

O'jek - Avcı

A'tam - Avcı, adanın en yakışıklısı olduğu söylenir

U'dron - Avcı

ICEHOME SERİSİ

LAUREN'IN BARBARI

Buzlu bir gezegende yemyeşil, tropik bir ada hiç mantıklı gelmiyor. Yine de uyandıktan ve kendimi yatakta değil de uzaylıların yaşadığı garip bir dünyada bulduktan sonra artık pek bir şey mantıklı gelmiyor. Burada, görmek için artık gözlüklerime ihtiyacım yok... ki bu iyi bir şey, çünkü K'thar adında seksi, dört kollu bir uzaylıya bakmakla çok meşgulüm...

ICEHOME

VERONİCA'NIN

EJDERHASI 1. KİTAP

Yirmi yeni gelen soğuk dünyaya bırakıldığında herkes bir rezonans olmasını bekler... ama kimse Ashtar adındaki muhteşem, altın tanrının benim gibi birine rezonans olmasını beklemez. O vahşi. Cilveli. Güçlü.

İğrenç derecede yakışıklı. Ben... bunların hiçbiri değilim.

Ama Rezonans birlikte harika olacağımızı düşünüyor. Ashtar da öyle düşünüyor.

RUBY DIXON OKUMA LİSTESİ

ATEŞ KANI EJDERHALAR

Kanındaki Ateş

Öpücüğündeki

A t e ş

Kucağındaki Ateş

Öfkesindeki Ateş

Ruhundaki A t e ş

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

Buz Gezegeni Barbarlar

Barbar Uzaylı Barbar

Aşık Barbar Maden

Buz Gezegeni Tatili (roman)

Barbarın Ödülü Barbarın Eşi

Barbarın Bebeğine Sahip Olmak (kısa öykü)

Buzdan Bebekler (kısa öykü)

Barbarın Dokunuşu Sakinlik

(kısa öykü) Barbarın

Evcilleştirilmesi Artçı

Sarsıntılar (kısa öykü)

Barbarın Kalbi Barbarın

Umudu Barbarın Seçimi

Barbarın Kefareti Barbarın

Hanımı Barbarın Kurtarışı

Barbarın Alaycılığı

Noel'den Önce Barbar (roman) Barbarın

Sevgilisi

CORSAIRS

KORSANIN TUTSAĞI

KORSANIN YATAĞINDA

KORSAN TARAFINDAN

KANDIRILDI KORSANI

ALDATTI

YALNIZ BAŞINA

HAPİSHANE

G E Z E G E N İ BARBAR

UZAYLININ POSTA SİPARİŞİ

GELİNİ SONBAHARDA GÜZELLİK

KRALIN EVDE KALMIŞ GELİNİ

UZAYLI SUIKASTÇININ UYGUN KARISI

BEDLAM KASAPLARI

Bedlam Butchers, Cilt 1-3: Off Limits, Packing Double, Double Trouble Bedlam Butchers, Cilt 4-6: Double Down, Double or Nothing, Slow Ride Double Dare You

AYI ISIRIKLARI

VARDİYA: Beş Eksiksiz Roman

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook](#)'ta 'beğen' ya da [yeni çıkan bültenime abone](#) ol.

Facebook'ta [barbarlardan](#) konuşmak isterseniz, buz gezegenindeki her şeyi tartışmayı seven [Blue Barbarian Babes](#) adlı bir hayran grubu da var! Onlara göz atarsanız çok sevinirim.

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

